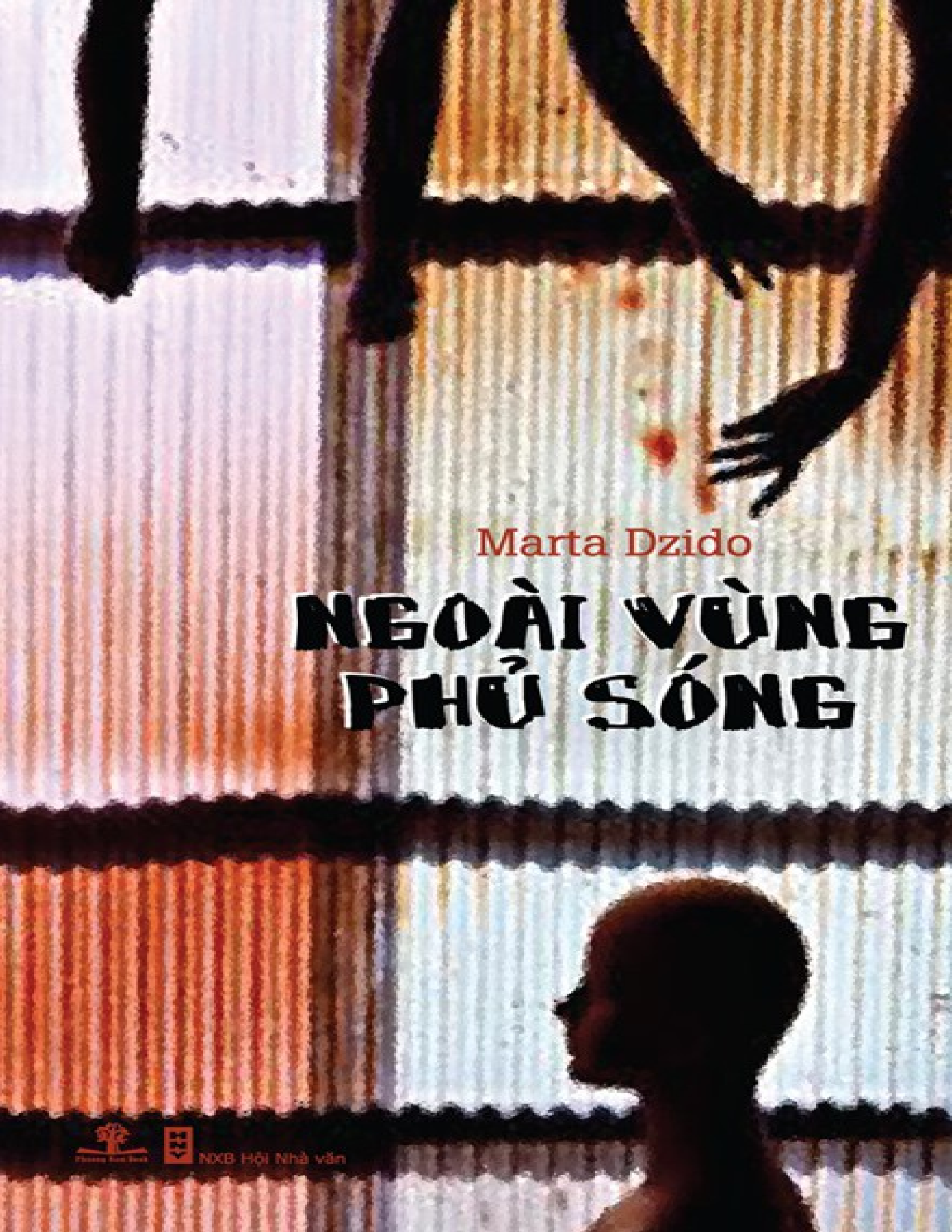

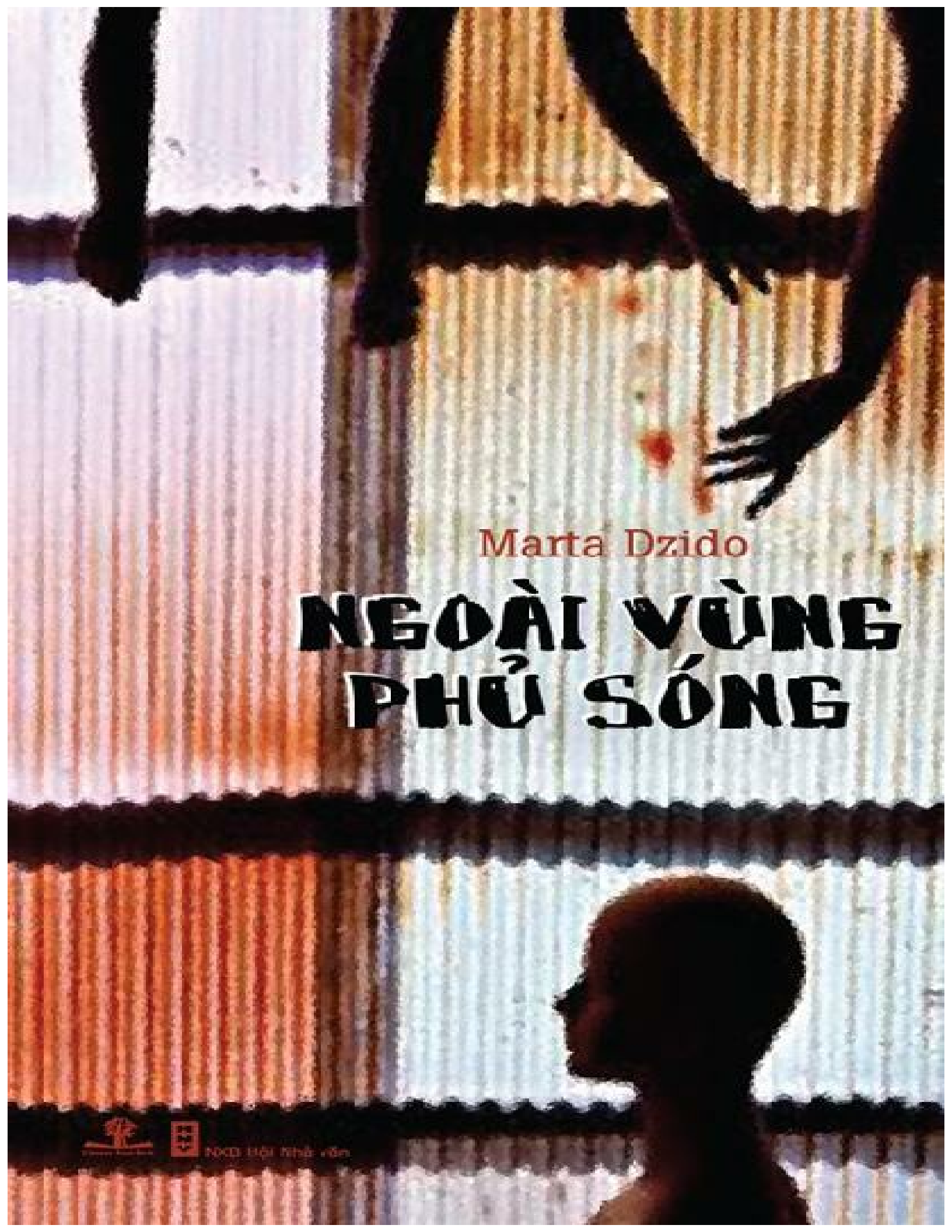
The background of the book cover is a close-up of a corrugated metal surface, showing its characteristic ridged texture. The metal has a warm, slightly weathered appearance with shades of brown, tan, and grey. In the upper right, a pair of dark, silhouetted hands is visible, reaching down towards the center. In the lower right, the dark silhouette of a person's head is shown in profile, looking upwards. The overall composition suggests themes of human connection, labor, and perhaps a search for something beyond the immediate environment.

Marta Dzido

NGOÀI VÙNG PHỦ SỐNG

NXB Hội Nhà văn

Marta Dzido

NGOÀI VÙNG PHỦ SỐNG

NX B H ỘI N H À V Ề N

Table of Contents

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

1.

The number you are trying to reach... [\[1\]](#)

Tín hiệu thứ ba, thứ tư, thứ năm... thuê bao tạm thời không liên lạc được, đề nghị quý khách gọi lại sau, *the number you are trying to reach ...*

Tín hiệu thứ nhất, thứ hai. Xin chào, tôi gọi về việc nộp đơn ạ.

- Hết hiệu lực rồi – tôi nghe thấy từ ống nghe.

Một tín hiệu...

- Alô...

- Xin chào, tôi gọi về việc nộp đơn.

- Đề nghị chị gửi CV [\[2\]](#) theo địa chỉ...

- Này, em đã nhìn thấy hóa đơn điện thoại tháng vừa rồi chưa? – Mateus hỏi.

Tôi không trả lời. Cứ vờ không nghe thấy.

...

- Tôi là ứng viên thích hợp cho vị trí mà quý công ty cần tuyển, tôi biết ba ngoại ngữ, vừa bảo vệ tốt nghiệp khoa ngôn ngữ học ứng dụng, năm nay, trong quá trình học tôi đã dịch từ tiếng Anh sang tiếng Ba Lan cho các tòa án, năm 2002 tôi đã sang Pháp thực tập một năm. Anh này, em viết thực tập một năm hay hợp đồng một năm tốt hơn? Anh nghĩ thế nào?

- Đằng nào thì họ cũng chả đọc đâu. Sẽ chẳng có ai đọc hồ sơ của em hết.

- Tôi là người có khả năng chịu đựng stress... vô nghĩa, nghe cứ như trong tử vi ấy. Tôi có khả năng xoay xở tuyệt vời trong những tình huống bị stress... bị stress hay stress? Em thấy rối tinh rối mù cả lên rồi đây này, viết thế nào nhỉ? Nếu là anh anh sẽ viết như thế nào?

- Anh cũng không biết nữa. Hết ba trăm sáu mươi. Tháng trước là hai trăm hai mươi.

- Vô lý, em đã cố gắng gọi ít đi...

- Tôi muốn được làm việc tại quý công ty bởi vì... tôi cho rằng... rằng mơ ước của tôi là được làm việc ở quý công ty... Mơ ước của tôi, mục đích của tôi, tôi không nghĩ đến những chuyện khác...

- Tôi rất muốn được làm việc ở công ty này, vì ... bởi vì... tôi là người... tôi là người mà quý công ty đang cần tuyển...

- Có lần em đọc báo thấy nên viết rằng mình là người mà họ cần tuyển. Anh thấy thế nào?

- Em cứ viết rằng em là người sẵn sàng cho mọi công việc.

Tôi là người luôn sẵn sàng làm việc.

Sẵn sàng cho mọi công việc, sử dụng bên ngoài, tiêu thụ nội địa. Hãy đọc kỹ nội dung tờ rơi trước khi sử dụng.

“Tờ rơi – người thất nghiệp – 4 zł/giờ”. Ngày nào tôi cũng nhìn thấy thông tin này. Tờ rơi đưa tận tay, nhét vào túi, hay dán trên thân cây. Các khóa học ngoại ngữ, tiếng Anh khóa ba tháng, tiếng Đức hai tuần, bài đầu tiên *gratis* [3], *last minute* [4], Cretan, Ai Cập, Hy Lạp, bãi biển đẹp, và ở đó là những quý bà xinh đẹp cùng với những quý ông đẹp trai. Các phòng massage, phòng riêng tư, phòng VIP, những cô gái khỏa thân làm tình phía sau những cái cần gạt nước.

Tôi bật *walkman*. Nhìn mọi người hối hả trên đường phố. Chạy cho mau để khỏi bị ấn tờ rơi vào tay. Và thậm chí có thể uống cả bia trên đường đi, chẳng có ai kiểm soát, với những tờ rơi đó thì trách nhiệm là bằng không, có thể quăng vào sọt rác.

- Em đừng có ngớ ngẩn thế. Hãy viết những sở thích của mình.

- Nhưng ai quan tâm đến điều đó?

Sở thích: tôi thích làm việc trong phòng hẹp không có cửa sổ. Thích nhất là làm việc với máy tính và bàn làm việc có giá sách. Buổi tối và những lúc rảnh rỗi tôi thích ngồi cho tài liệu vào túi đựng tài liệu. Các bản fax và photocopy tôi xếp vào ngăn tủ màu xanh lá cây thẫm, trong ngăn màu xanh lá cây nhạt là thư từ liên hệ của sếp, ngăn màu đỏ tôi dành để các hợp đồng của nhân viên trong công ty. Ngăn nâu-vàng đựng hóa đơn đã thanh toán, còn ngăn tím-hồng là các hóa đơn chưa thanh toán, công ty vận tải hàng hóa tháng một hết mười chín ngàn zloty. Ngăn màu đỏ son là tất cả các hợp đồng ủy thác đối với những người bắt đầu từ năm 1998. Xanh biếc - quyết toán thuế thu nhập cá nhân, mã số thuế, VAT, bảo hiểm, những trò đối trá, VIP, những trò bịp bợm và những chuyện lỏm khởm.

Màu nâu-đỏ là dành cho những người đã quá cố, đen cho những người khóc thương, màu trắng cho trẻ sơ sinh.

Tuổi 24, tình trạng hôn nhân: người yêu cô đơn của một kẻ háo danh-nghiện việc, người tình của một ông đã có vợ, chính thức là chưa chồng, một con lừa chưa chồng.

Tốt nghiệp đại học, bốn lần thi tốt nghiệp phổ thông, một mang tên mình, ba lần khác là để kiếm tiền, cụ thể một điểm năm và ba điểm bốn môn tiếng Ba Lan, điểm ba môn sử.

Vòng eo 64, vòng ngực 87, chiều cao 165, cân nặng 58. Có nghĩa là không tốt. Không đạt chuẩn.

Màu mắt: hổ phách, màu tóc: lạ, độ dài móng tay: ngắn, không sơn, bị cắn nhiều chỗ, chân được cạo, tuy nhiên đôi chỗ vẫn có lông mọc, đường đời dài, có hai đường, đường tình duyên đứt đoạn, EKG [5], USG [6], PKP [7], ABC, SOS, MZK [8] nghiêm chỉnh. Ngoài hai hóa đơn phạt vì tội đi trốn vé chưa trả.

- Bệnh nhân kêu đau bên ngực trái.

- Chị ngủ thế nào?

- Tùy.

- Nghĩa là sao?

- Em không ngủ được, dậy cũng không được.

...

- Con phải bình tĩnh, không phải ai cũng tìm được việc ngay, tìm việc khó lắm, chả thể mà bao nhiêu sinh viên ra trường phải đến làm ở các siêu thị hoặc là ra nước ngoài làm giúp việc cho các gia đình đấy thôi.

- Bố ơi, nhưng Mateus đi làm, thỉnh thoảng đến tận khuya, ở nhà cũng ngồi bên máy tính suốt. Tại sao người ta sa thải con, còn anh ấy thì được giữ lại?

- Con biết đấy, phụ nữ có thể có thai, rồi nuôi con, còn đàn ông bắt buộc phải làm việc...

- Còn đám cưới nữa chứ, sẽ tốn bao nhiêu tiền vào đấy, con không biết, bố ơi... con không dám chắc...

- Rồi đâu sẽ vào đấy thôi.

- Chào chị ạ, em có hẹn đến gặp.

- A, em đấy à... nhìn em xinh lắm, em sẽ được việc đấy.

Em tên gì? Bao nhiêu tuổi? Em sống ở đâu? Số điện thoại, tên bố, trình độ, kinh nghiệm, em làm gì trong ba tháng gần đây, có chồng rồi à? Con cái thế nào? Em đang học à? Em có thể làm việc vào ngày nghỉ được không? Em muốn có thu nhập bao nhiêu? Em biết ngoại ngữ chứ? Tiếng gì? Những kỳ vọng của em, những kế hoạch lớn của em cho cuộc đời, sở thích của em, em sử dụng thời gian rỗi như thế nào? Em có là người kín đáo không? Có hay không? Em theo đạo hay không theo đạo?

Em có khả năng làm việc theo nhóm không? Em có bị kích động khi thất bại không? Em tiếp nhận phê bình như thế nào? Em có kiềm chế được cảm xúc không? Em nghĩ thế nào về George Bush? Về Giáo hoàng? Về Osama bin Laden? Em ủng hộ hay phản đối gia nhập EU? Hay đứng bên cạnh EU? Hay em không quan tâm?

Ba tính cách cơ bản của em? Em hãy nói về mình bằng năm từ. Tại sao em lại thích làm việc ở đúng công ty chúng tôi chứ không phải là ở một công ty nào khác?

- Nhưng em muốn biết công việc của em là gì.

- Quảng cáo trên internet.

- Em sẽ làm gì ở đó?

- Thì em sẽ mặc đồ lót, có camera, khách hàng vào mạng, em trả lời e-mail, còn người ta thì ngắm em.

- Ngắm như thế nào?

- Qua camera. Còn em thì mặc đồ lót, ngồi đấy... lúc đầu...

- ... Rồi gì nữa?

- Gì nữa là thế nào? Thì họ ngắm em thế thôi.

- Em còn phải suy nghĩ cái đã.

- Em cứ suy nghĩ, tuần đầu tiên mặc đồ lót, nhưng chuyện này *tùy* thuộc vào em, thì em biết đấy, làm sao để khách hàng người ta thích ngắm mình...

- Vậy thì *bye* .

- Thế này cô ạ, tôi tìm một người thực sự yên tâm làm việc, người mà tôi có thể tin tưởng chứ không phải là người mà sau một tháng đã nói rằng đã tìm được việc tốt hơn, cô hiểu rằng...

- Vâng, tất nhiên là cháu coi mọi việc rất nghiêm túc, cháu cần...

- Được rồi, được rồi – ngắt lời tôi là người đàn ông béo, tàn tạ bởi cái sự ngồi bên bàn giấy, bởi cái sự đi xe hơi, bởi đồ ăn lăm mớ ở những bữa buffet, bởi cái sự đi tất chật, bởi những gì ông ta nhìn thấy trong gương không giống với tưởng tượng của ông ta, bởi sự không hòa hợp trong chuyện chăn gối với vợ, bởi căn phòng ngả màu xám xỉn mà trong đó...

- Cô viết là trong quá trình ở đại học cô có dịch gì đó, vậy tôi sẽ đưa cho cô một văn bản để cô dịch.

Ông ta đưa cho tôi một tờ quảng cáo nhàu nhĩ. Ông đặt tay lên bụng và ngả người ra sau.

- Công ty chúng tôi chuyên về bán và chọn lựa gạch gốm.

- Không phải gạch gốm mà là gạch men.

- Gạch men.

- Cô biết gạch men là gì chứ?

- Gạch gốm.

- Tôi hỏi cô là cô có biết gạch men là gì không?

- Là gạch ốp trong nhà tắm, trên tường.

- Còn sành?

- Trên sàn nhà?

- Chỗ này viết gì nhỉ?

- Là chịu được giá lạnh.

- Chịu lạnh. Ngay cả những điều đơn giản như vậy mà cô cũng không biết thì làm sao mà cô làm việc ở công ty của tôi được.

- Cháu cũng không biết nữa. Nhưng cháu sẽ sớm học được thôi mà.

- Để rồi xem. Để rồi xem.

Trong vòng một tuần tôi gửi đi hai mươi tư hồ sơ xin việc, gọi mười bảy cuộc điện thoại, đến bảy cuộc gặp, gửi bốn bản fax và hai cái e-mail, đã có năm chỗ gọi điện lại cho tôi, có hai nơi hẹn đến gặp, một trong số đó liên quan đến quảng cáo trên mạng, cuộc thứ hai đến công việc trong công ty đá lát-gốm.

Mateus hỏi:

- Việc của em đến đâu rồi?

- Chẳng đến đâu cả.

- Là sao?

- Chẳng sao cả. Một lão hỏi sành là cái gì? Em chẳng có tí khái niệm nào về sự khác nhau giữa sành với gạch men.

- Thế còn chỗ quảng cáo trên mạng, em đã gọi điện chưa?

- Rồi.

- Thế nào?

- Em phải mặc đồ lót và ngồi...

- Từ từ, anh có điện thoại.

- Có... tôi có bản thiết kế ấy trong đĩa, vậy thế nào, sao họ lại cần trong hôm nay... được rồi, tôi đi ngay đây.

- Bà ấy nói với em là em phải mặc đồ lót...

- Em biết không, lúc nào anh về mình sẽ nói chuyện sau. Grzesiek gọi cho anh, trong ngày hôm nay phải hoàn thành bản thiết kế. Anh phải đi làm đây... Thôi, đừng có làm vẻ mặt như thế. Anh sẽ về nhanh thôi mà.

Mateus là bạn trai của tôi, chúng tôi cùng làm một chỗ, vì phải giảm biên chế nên chẳng biết họ sắp đặt thế nào mà anh ấy được ở lại còn tôi thì không, bây giờ anh ấy ở chỗ làm lâu gấp đôi ngày trước, còn tôi thì hoàn toàn không đi làm. Mọi chuyện đối với chúng tôi thật suôn sẻ. Tất cả đã được sắp đặt, lên kế hoạch, chuẩn bị, bàn luận, cứ như trên biểu đồ, đi làm từ giờ này đến giờ này, vào những ngày này ngày này, ngày này được nghỉ và vào ngày nghỉ này sẽ làm những việc đã được lên kế hoạch từ mấy hôm trước: gặp gỡ người quen, nói chuyện về công việc, đi xem phim hoặc đi bơi hoặc đi nhà hàng, trả tiền bằng thẻ, lúc về đi taxi, cùng đi mua sắm, chọn màu sơn cho phòng ngủ, chọn ga trải giường cùng tông với màu tường, ăn hạt dẻ trộn xirô, uống *cognac*, xem đĩa DVD mới.

Tôi cũng không biết, càng ngày chúng tôi càng ít nói chuyện với nhau. Anh ấy bảo rằng đây chỉ là một giai đoạn, rồi nó sẽ qua, nhưng tôi không biết liệu nó có qua không, có thể với anh ấy thì qua còn với tôi thì không? Ngày càng hay có những tờ giấy mà tôi để lại trên bàn cho anh ấy theo kiểu:

“Anh yêu, em đã đợi anh đến hai giờ. Tại sao anh không trả lời điện thoại? Nếu anh muốn, cứ đánh thức em dậy nhé”.

“Bữa chiều em để trong tủ lạnh, anh làm nóng lên rồi ăn, vì em đi ngủ đây, điện thoại của anh sao thế, anh có thể đưa đi sửa đi, được không?”

“Em gọi, nhưng thấy thông báo rằng thuê bao tạm thời không liên lạc được, em không đợi anh nữa, vì đã quá một giờ rồi, ít ra thì anh cũng có thể gọi và nói rằng: anh sẽ về muộn, sáng anh mới về, ba ngày nữa anh mới về”.

“Chuyện thổ tả gì thế, hay là anh chuyển bém đến công ty mà ở đi? Balô đồ đạc ở sảnh”.

Đến một đêm tôi không thể chịu đựng được nữa, tôi thì đợi còn anh ấy không thèm nghe điện thoại, và tôi viết cho anh rằng anh đã quên mất nhà ở đâu rồi phải không, hay là anh đã bị gây tọng vào chỗ nào rồi?

- Em thô bỉ quá đấy.

- Thô bỉ à? Em đang điên đây. Lúc nào cũng không thấy anh, gọi lúc nào cũng nghe thấy thuê bao tạm thời không liên lạc được, là sao?

- Anh mời bố mẹ chủ nhật đến đây. Em biết đấy, để trước lễ cưới, chúng mình hiểu về nhau rõ hơn. Chúng mình có thể mời cả bố mẹ em nữa.

- Rồi thế nào? Em sẽ phải nấu ăn? Phải mặc đẹp? Chắc anh còn muốn em làm món thăn rán nữa chứ gì?

Họ đến. Mẹ của Mateus thít người trong chiếc chân váy quá chật, còn bố trong chiếc cravat.

- Ô... há cảo, con tự làm đấy à? Nhưng mà không, người cũng biết là đồ đi mua, đúng không?

- Mẹ ơi, thôi đi – Mateus năn nỉ.

- Con trai à, con biết đấy, nhà mình có bao giờ ăn đồ mua sẵn đâu... Mà bố mẹ cháu có thể đến thăm con gái vào chủ nhật chứ?

- Bố mẹ cháu không thích đi linh tinh đâu – tôi bịa, vì tôi đã mời bố mẹ bao giờ đâu.

- Linh tinh là thế nào? Cuối cùng thì chúng ta cũng sắp thành một gia đình rồi cơ mà.

- Đúng đấy – bố Mateus xen vào – thế còn nhẫn cưới, đã mua chưa?

- Chưa ạ.

- Thế thì con trai còn định chờ đến bao giờ nữa? Hai tháng nữa là cưới rồi, thế mà con vẫn chưa mua nhẫn cưới. Hay là các con không có tiền? Bố mẹ có thể cho các con tiền mua nhẫn – ông bố chồng tiếp tục.

- Không cần đâu ạ – tôi phản đối.

- Mateus à, con đừng có ngại, cầm lấy đi, Magda không đi làm, nó ngồi nhà không làm gì, ai chả biết là chỉ có một lương thì...

- Bố ơi, nhưng...

Bố Mateus lôi từ ví ra một xếp tiền và giúi vào tay anh.

- Bố, bố thôi đi nào – Mateus lăm băm không được quả quyết cho lắm.

- Không nói linh tinh, cầm lấy, nếu không là bố mẹ giận đấy.

- Các con có thể mua rèm cửa – bà mẹ chồng lưu ý.

- Mẹ ơi... mẹ yên đi nào.

- Mẹ không biết là chúng mày sẽ xoay xở ra sao... Bố mẹ chỉ muốn giúp hai đứa thôi. Nhìn thấy thế này mẹ đến phát khóc lên mất, ngủ ngay trên đệm, rèm cửa không có, bánh há cảo thì đi mua, mẹ không biết, không biết, chả nhẽ bao giờ chúng mày có con thì nó cũng ngủ trên đệm à? Đúng là...

- Có lẽ bố mẹ về đây. Còn việc của con thế nào, Magda?

- Con sẽ giải quyết ạ.

- Ừ, giải quyết đi con ạ, con phải giải quyết đi, vì chỉ có một lương thì khó khăn lắm, thằng Mateus dạo này thần sắc kém quá.

- Con có cần giúp đỡ hay giải quyết gì không?

- Không cần đâu ạ.

- Ở chỗ bố đang cần thư ký – bố Mateus đề xuất – để bố hỏi xem.

- Không cần đâu ạ.

- Bố sẽ hỏi.

Ông già đã hỏi. Tôi ních chân trong đôi giày đế cao đi mượn, trong cái chân váy ngắn đến đầu gối, tôi đi thang máy lên tầng mười tám.

- Quay số 0 để gọi ra ngoài, số 9 trong tòa nhà này. Nếu gọi vào cầm tay thì quay hai lần số 0. Đây là những tài liệu cần thiết cho cô. Giấy có tiêu đề dùng để in những cái quan trọng, còn thì cho loại giấy bình thường vào, máy fax ở tầng kia, cô đã biết sử dụng rồi thì tôi không phải giải thích nữa, địa chỉ trong *outlook*, mật khẩu để mở máy cô cứ nhấn enter, khách hàng trong tòa nhà này sẽ gọi điện cho cô, họ sẽ yêu cầu đủ thứ, nào là tay khóa lỏng, hoặc là nhà vệ sinh không hoạt động, cô sẽ gọi điện cho nhân viên kỹ thuật để họ đến sửa, cửa thoát hiểm ở tầng kia, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, cô hiểu tôi muốn nói gì chứ, ở đây mọi người đều mắc chứng hoang tưởng sau vụ Mười một tháng Chín, cô biết đấy, à, khi đó thang máy sẽ không hoạt động, cửa ra cầu thang bộ sẽ tự động mở. Tôi ngồi ở phòng 703, có gì thì cô cứ đến, hoặc là gọi điện.

- Hoặc là cô đến, nếu không thì gọi điện. Cô cứ gọi sang phòng bên.

Bà ta ở phòng 703, tôi ở 702. Có thể cứ diễn ra như vậy suốt đời. Phòng tôi không có cửa sổ. Nhưng phòng bà ta thì có. Cửa sổ nhìn ra Cung Văn hóa và một góc trung tâm, nhưng họ đang xây một tòa tháp mới, nó sẽ che khuất tòa trung tâm.

- Và cô nhớ là không được đi sang-đan đi làm, chỉ được đi giày, kể cả những ngày nóng, chúng ta cần phải tuân theo một số các nguyên tắc. Màu: xám, chì, xanh đen, be, màu đen có thể được nhưng không nên thường xuyên. Các con dấu ở ngăn kéo bên trái. Mọi cái okey chứ?

- Vậy thì chúc thành công.

Giày làm tôi đau. Hay là tôi tháo ra, chẳng ai nghĩ tới chuyện đó đâu, mà đằng nào thì mọi người cũng nhìn tôi phần nửa trên, nửa dưới thì không, ở đây hơi chật chội, nếu mai mà tôi vẫn mặc bộ đồ đi mượn này chắc sẽ không hay.

- Cô Magda, hai cà phê, một nâu, một đen.

- Còn bánh ngọt, sao cô không mang bánh cho tôi? Được rồi, thôi, giờ thì cô hãy để chúng tôi một mình.

Điện thoại reo, alô, tôi gọi từ tầng mười sáu, ở chỗ chúng tôi nóng quá, cô cho giảm nhiệt độ của tầng mười sáu thêm hai độ nhé. Vâng, tôi nói ngay đây, đề nghị giảm hai độ ở tầng mười sáu. Alô, tầng hai ba quá lạnh, tăng thêm một độ, nếu cô nhận điện thoại thì hãy nói: phòng quản trị. Alô, phòng quản trị, thế mà cũng gọi là phòng quản trị à, tôi đã gọi hai lần về cái cửa, là nó không đóng khít được, gạch lát sàn dày quá thành ra không đóng khít được cửa, đúng rồi, tôi ở tầng mười tám, cửa không đóng khít, vâng, giảm hai độ vì chị ấy kêu nóng quá, chị ở Ngân hàng Thế giới bị nóng, vâng, alô, chị ấy đã gọi điện ba lần rồi mà vẫn cứ nóng, bà ta đã gọi ba cú điện thoại về chuyện này, trẻ em ở châu Phi đang chết đói, còn chị ở Ngân hàng Thế giới đã gọi đến ba cú điện thoại, vâng, tôi tha thiết đề nghị, không thể chịu được trong hoàn cảnh như thế này, còn ở Nam Mỹ thì thậm chí trẻ em phải lao động ở những nơi sản xuất ma túy, buôn bán vũ khí, lắp ráp máy tính, thế giới *made in China*, nhưng chị ở Ngân hàng Thế giới gọi điện, điều hòa nhiệt độ bị hỏng, đúng là xì-căng-đan, chúng ta đang ở châu Âu mà điều hòa nhiệt độ lại không hoạt động, nóng, nóng không thể chịu nổi, cô phải làm gì đi chứ, cô ở hội đồng quản trị cơ mà. Ở Petersburg, trẻ em trú đông trong đường hầm, cơm suất, rượu vang rẻ tiền, có thể cho một bà lão ăn mấy cú đá, cho một ông lão say rượu vài cái gậy và chỉ vì một suất ăn.

- Bánh ngọt ấy, cô có mang cho chúng tôi hay là không đây? Đúng, cần phải đòi hỏi... Cô Magda, máy in bị hỏng. Hay là hết mực? Vẫn còn à? Hay là phải tắt đi rồi lại bật lại? Tôi làm thế nào để in được đây! Đúng là xì-căng-đan! Khách đang chờ, còn máy in lại hỏng, máy in made in China, thế mà lại không hoạt động, mà đây là khách hàng rất quan trọng, trẻ em Trung Quốc lắp ráp cái máy in này, vì ở đây là rẻ nhất, trẻ em Ba Lan, những đứa có vở, cặp sách và bút vẽ cũng made in China ấy, không đi trại hè, chúng ném bóng lên tường, tắm dưới hồ Czerniakowskie, một em trai chín tuổi đã bị chết đuối, tôi đọc được thông tin trên trang onet [\[9\]](#), tại sao máy in lại không hoạt động? Cô có thể trả lời câu hỏi này được không?

Tôi không thể, vì tôi không biết, tôi có thể gọi điện đến trung tâm dịch vụ để họ cử người đến sửa máy in. Tôi chỉ có thể làm được từng ấy, khách hàng đợi thì sao nào, bây giờ tôi phải dùng mắt để chiếu sáng chắc? Điều hòa nhiệt độ làm sao, phải chẳng tất cả các ông bà đều phơi nắng?

Cửa không đóng khít được, tôi chờ suốt hai tiếng rồi, đây là khách hàng quan trọng, rất quan trọng, trẻ em làm việc ở nơi sản xuất ma túy, dân buôn bán hàng trên hè phố với giá tám mươi lần cao hơn so với họ trả cho trẻ em, lãi tám trăm phần trăm, nhưng thế thì bọn trẻ con cũng thích lắm rồi, chị ở Ngân hàng Thế giới có những rắc rối khác, lấy ai để lo cho trẻ em ở Columbia. Nào, lấy ai đây?

Cô Magda, thêm hai cà phê nữa nhé. Có bánh ngọt hay không ạ? Câu hỏi hay thật đấy, tất

nhiên là có bánh ngọt, đây là khách hàng rất quan trọng. Phụ thuộc nhiều vào vị khách này đây, cô đã mua quần lót mới chưa.

Quần lót made in China .

Còn trẻ em Trung Quốc... Nào, ai sẽ... trẻ em...

Columbia hay Trung Quốc thì cũng trều tượng như nhau.

Lòng kiên nhẫn chỉ đủ cho tôi được một tuần. Chị ở Ngân hàng Thế giới ngày nào cũng gọi điện. Hóa ra là chị ta có những rắc rối khá lớn, cụ thể là với chồng, thành ra mới gọi điện như vậy, máy in thì phải đưa đi sửa, bánh ngọt thì ba ngày sau là hết nhẫn, tôi quên đặt bánh mới, tôi kết nối nhằm một người nào đó rất quan trọng với một ai đó cũng quan trọng không kém, có khi còn quan trọng hơn, tôi đọc trên mạng về trẻ em Columbia và tôi không truyền đạt lại thông tin của chị ở Ngân hàng Thế giới để giảm một độ cho phòng làm việc của chị ta. Ngoài ra tôi còn được biết là mỗi lần vào mạng đều bị camera ghi lại. Lẽ ra tôi phải nghĩ đến chuyện này từ trước.

Tôi nhận được bốn mươi chín zloty và nghe:

- Cô Magda, có lẽ chúng tôi cần một người có nhiều kinh nghiệm hơn.
- Cô thấy thế nào? EKG ổn.
- Nhưng em thấy đau.
- Chỗ nào?
- Ở đây, chỗ tim ấy.
- Có thể do cô bị stress trong công việc? Có thể cô cần được nghỉ ngơi?
- Em làm gì có việc làm.

Mateus không nói gì, nhưng có lẽ bức mình. Bố của anh ấy đã giải quyết tìm giúp cho việc làm này, thế mà ở đây lại chẳng ra làm sao.

- Ngay từ đầu em đã biết là công việc sẽ như vậy?

- Em biết. Vì em đâu có phù hợp với loại công việc này, tin em đi, em đã cố gắng hết sức trong khả năng của mình, nhưng hể cứ nghe thấy giọng của cái mẹ ở Ngân hàng Thế giới là em chỉ muốn phun ra: đồ chó cái. Anh biết đấy, trẻ em ở Columbia...

- Pha trà cho em nhé?

- Thôi... trẻ em ở Columbia...

- Em nghe này, công việc nào cũng đều có một cái gì đó hay một ai đó làm em khó chịu...

- Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó, đơn giản là em không thể nào hiểu được lại có người khổ sở vì phòng làm việc bị nóng hơn mất một độ, trong khi trẻ em ở Columbia...

- Nhưng em định làm gì? Em muốn một công việc như thế nào? Em phải cân nhắc đi.

- Em cũng không biết nữa, em chán lắm rồi, anh lúc nào cũng không có nhà, em thì ngồi nhà

suốt ngày, hề gọi điện là lại được trả lời là chúng tôi sẽ gọi lại cho chị, em đợi anh đến nửa đêm, còn anh thì tắt máy di động, em thiếp đi trước TV trong bộ đồ lót, bọn bạn gái của em thì lại có những vấn đề riêng của chúng, chúng nó có chồng, có con, rồi tã lót, đi mua sắm, khóc đêm...

- Bố mẹ đã đặt tiệc cưới ở nhà hàng.

- Tiệc thế nào?

- Thì ăn vào buổi trưa.

- Thế mình đã chẳng định là sẽ chỉ có mình và bố mẹ thôi sao.

- Nhưng em biết đấy, còn cha đỡ đầu của anh, rồi vợ chồng mẹ đỡ đầu, bà cũng muốn đến, vì nếu mình mà không mời bà thì bà sẽ giận...

- Em chẳng hiểu anh đang nói gì, đám cưới của mình còn bố mẹ anh lại đi đặt nhà hàng.

- Vậy thì em muốn gì?

- Chẳng gì hết.

- Em biết không, em thay đổi nhiều đấy, cái gì cũng làm em bực mình, anh không biết em muốn gì nữa, hay em bực vì anh có việc làm còn em thì không? Vì bạn bè em có con còn em thì không? Nào, em muốn gì?

- Chẳng gì cả.

[1]. Nghĩa là: “số điện thoại bạn đang liên lạc...”.

[2]. Curriculum Vitae - Hồ sơ xin việc.

[3]. Miễn phí.

[4]. Phút cuối.

[5]. Điện tâm đồ - ND.

[6]. Hình ảnh siêu âm - ND.

[7]. Đường sắt Ba Lan - ND.

[8]. Công ty giao thông đô thị - ND.

[9]. Onet.pl, cổng thông tin lớn nhất ở Ba Lan.

2.

Chúng tôi sẽ gọi lại cho chị

Hễ cứ không có việc gì để làm là người ta bỗng nhiên có vô khối thời gian để suy nghĩ, để phân tích đủ mọi thứ, để nhớ lại thời thơ ấu, để ghi lại những giấc mơ vào sổ. Có thể cắt ảnh từ báo, làm thơ, buổi sáng chạy quanh khu nhà ở, có thể bỗng dưng nhận thấy toàn bộ cuộc sống cho đến lúc này chỉ là tập hợp của những hoạt động vô nghĩa và rỗng tuếch, chẳng có tí ý nghĩa gì đối với thế giới cũng như đối với vũ trụ. Và rằng những người gần gũi thực ra lại vô cùng xa lạ.

Có thể vỡ mộng bởi cụm từ “chúng tôi sẽ gọi lại cho chị”, ngồi bên cạnh điện thoại và đợi.

Cũng có thể đọc những cuốn sách mà trước đó không có thời gian để đọc, và phát hiện ra rằng cái quần mua ở trung tâm thương mại với giá một trăm bốn mươi sau khi hạ giá có thể mua ngoài chợ với giá mười hai. Hoặc nói chung là không mua. Và không phải bất hạnh vì lý do đó. Có thể tự dùng kéo cắt tóc trong nhà tắm thay vì đến hiệu.

Ra bờ sông Visoa và nhìn nước chảy và chẳng phải vội vã, chẳng phải nghĩ đến những việc chưa làm xong, đến thời hạn và các cuộc gặp gỡ.

Khi có quá nhiều thời gian mà không biết phải làm gì với nó, thì lại nhớ đến những khuôn mặt gắn liền với họ và tên, và ngay sau đấy là những tình huống, những địa điểm. Những ước mơ đã có từ lâu lắm rồi, những kế hoạch và những tưởng tượng mà chẳng có gì giống với những cái đang thực sự hiện hữu.

Người ta bắt đầu phân vân, khi nào thì nhận ra rằng công việc trong một công ty liên tục phát triển khiến cho sự nhạy cảm về cái đẹp bỗng suy giảm nghiêm trọng, còn vị trí đầy trọng trách thì hạn chế và làm cho ta ngu dần đi. Và nếu như có được những phát hiện này khi đang cô đơn trong cùng một mái nhà với người đàn ông mà người đó không muốn, không nghe, không hiểu và thêm vào đó lại có khả năng thăng tiến, thì tất cả những điều đó trở nên vớ vẩn dở hơi hơn bao giờ hết. Có thể nói là ngu xuẩn.

Và khi đó, tức tối càng tăng, chán nản thất vọng càng sâu sắc. Độ cay độc trong lời nói mạnh thêm, số lượng những câu bình luận hằn học đối với thực tế hiện tại tăng đột biến. Lượng giấc ngủ ít đi, ham muốn tình dục suy giảm.

Mateus ra khỏi nhà trước chín giờ. Tôi dậy cùng với anh. Tôi thay quần áo, chúng tôi ăn sáng, nhưng anh chỉ vừa đi là tôi quay lại giường và ngủ cho đến mười một giờ. Tôi uống tách cà phê thứ hai và nhìn qua cửa sổ, đồng hồ chỉ mười hai giờ ba mươi. Tôi nằm trong bồn tắm đến mười bốn giờ, chốc chốc lại cho thêm nước nóng. Tôi đọc qua trang quảng cáo trên báo và gọi đến một số điện thoại. Có một bà hỏi ngay là tôi muốn thu nhập bao nhiêu. Tôi trả lời bà ta là còn tùy. Bà ta: Vào cái gì? Vào tính chất công việc – tôi nói.

Bà ta trả lời rằng nhiều hơn sáu zloty cho trọn một giờ thì họ không trả đâu. Tôi cảm ơn bà ta, bà ta không cảm ơn tôi. Mười sáu giờ. Tôi uống tách cà phê thứ ba, nhắn tin cho Mateus, hỏi bao giờ thì anh ấy về. Anh ấy nhắn lại: “Chưa biết”.

Bảy giờ tôi mở TV và ngồi đống băng không động đậy suốt ba tiếng.

Teleexpress, toàn cảnh, tin tức, thông tin, sự kiện. Những người béo tốt trong những bộ vest quá chật. Họ từ xe hơi bước ra, đi qua cửa thứ nhất, cửa thứ hai, theo sau họ là cả đoàn nhà báo lăm lăm micro. Mỡ phòi ra nơi cổ áo, nơi thắt lưng, mỡ phòi ra đằng miệng.

Tôi xem phim. Phim thứ nhất, phim thứ hai, nửa phim thứ ba. Trong quãng thời gian quảng cáo, tôi gọi điện cho Mateus, thuê bao tạm thời không liên lạc được. Quá mười một giờ thì nghe thấy tiếng mở cửa. Tôi giả vờ ngủ.

- Anh làm bữa sáng rồi đấy. Em ăn cùng anh không?

- Không.

Hình như ở nhà anh không bao giờ ăn đồ mua sẵn... – tôi nghĩ bụng.

Há cỏ nặn tay, bánh ngọt nhào tay, nước quả ép từ cà rốt tươi, cá trích tự bắt, thăn bò tự rán, cà chua trần nước sôi, bóc vỏ để không dính vào dạ dày Mateus, sữa tự vắt và cà phê trong tách màu xanh, y chang quảng cáo, một khoảnh khắc yên lặng, anh như là *slogan*, chán ngắt, tôi biết quá rõ, mà tôi thì muốn...

Như bản thiết kế của chính mình, như một sản phẩm phụ của công nghiệp quảng cáo. Bóng loáng và sạch sẽ, trắng tuyết đối, trước và sau, cuối cùng thì ở bên nó anh cũng cảm thấy chắc chắn, hãy mở một đài phát thanh nào đấy, một bản nhạc nào đấy, tuôn ra và chẳng để lại dấu vết gì, một *hit* bắt chước y hệt năm ngoái.

- Sao không ăn? Em không đói à?

Tôi chỉ thèm thuốc và nước – tôi nghĩ. Anh nghĩ gì thế hả, nghĩ là bố mẹ anh sẽ lo liệu đám cưới cho chúng ta, tiệc cưới, việc làm, rèm cửa, bát đĩa sạch, là họ sẽ đưa con chúng ta đi bách thú hoặc là xem xiếc vào cuối tuần, rồi gì nữa, là mẹ anh sẽ nhăn như bị mà hỏi tôi tại sao? Anh nghĩ thế chứ gì?

Hay là tôi phải làm món trứng chưng cho anh với cà chua bóc vỏ và trần nước sôi? Ôi, không đâu, tôi không thích nghe nhạc, không thích buổi sáng thức dậy bên một người đàn ông cũng giống như cái thứ âm nhạc ấy, phẳng phiu, dễ thương, tươi tỉnh, ba trong một, bố, con và hồn ma, còn mẹ trong máy giặt, tiêu chuẩn mới, tốt hơn, mẹ, vợ, tình nhân, cũng ba trong một loại tuabin-tăng nập, đẹp, nhẵn nhụi những chỗ cần nhẵn nhụi, thơm những chỗ cần thơm. Xoong nồi sạch sẽ, rèm cửa sạch sẽ, con cái sẽ làm lễ ban thánh thể vào năm tới, xóm giềng biết là họ có cánh cửa mới, cửa sổ cũng vừa thay, vì quanh họ tất cả đều đã có cửa nhựa, chỉ có họ là chưa, nhưng cuối cùng thì họ cũng đã có, và cuối cùng thì mẹ-vợ-tình nhân đã được hài lòng, đã có cái mình muốn: cửa sổ nhựa, tất chống giãn tĩnh mạch, kem chống nắng, chổi chải mi chịu nước, quần lót dùng một lần, khăn ướt, nụ cười thơm nước hoa, vé tháng, hộ khẩu thành phố, băng vệ sinh siêu mỏng, jogurt không phần trăm mỡ, xúc xích hảo hạng, thuê bao "tôi cộng ba", móng tay giả giá chỉ một trăm vào đợt khuyến mãi, lũ bạn gái đến nổ tung ra vì ghen, hãy thật đẹp vào mùa hè này, bà chủ nhà khuyên, *hãy giảm cân trong tám mươi cân vòng quanh thế giới*, hãy dùng mùi để quyến rũ hẳn, hãy thật tham lam trong phòng ngủ, nên nhớ

rằng đàn ông rất thích phụ nữ hoang dại, vậy hãy thật hoang dại, hãy liếm tai hần, thấp nển, mặc đồ lót đăng ten, có thể cùng hần đi mua sắm ở sex-shop, hãy mở loại âm nhạc thật lãng mạn vào, mở một chai vang ngon, có thể thì thắm vào tai hần những lời gọi cảm, con chó cái ơi, con chó cái, hãy giở trò với ta thật hay vào.

- Sao em không ăn?

Các chàng trai đi từ đây ra xa lộ, các bạn gái đến trại giam, ngược lại – con trai đến trại giam, con gái ra xa lộ – tôi nghe thấy trong radio.

- Em nghĩ là các cô điểm cũng phải có các điều luật bình thường nào đấy chứ, như bảo hiểm xã hội, bảo hiểm y tế, tai nạn, kiểm tra sức khỏe định kỳ ba tháng một lần, thời gian làm việc phải được cộng vào thời gian để tính lương hưu, anh thấy không, để họ cảm thấy an toàn, yên tâm.

- Anh đang hỏi em tại sao không ăn, vậy mà em lại nói với anh về mấy con ca ve, ý em muốn nói gì vậy?

- Về những quyền cơ bản.

- Em có thấy khó chịu không khi có các công ty môi giới?

- Thì chính điều này đang làm em khó chịu đây. Gần đây em hay nghĩ về chuyện này. Những cô ca ve trần trụi trên vỉa hè, những cô ca ve trần trụi làm tình trong rừng ở ngoại thành, một lít, đầy đủ là lít ruối, không tí lời nào, người phụ trách thu hết, anh thấy thế nào, anh lao động cực nhọc, không thời gian rảnh rỗi cũng như quyền được nghỉ phép và người phụ trách thu hết của anh; bạn bè đi nghỉ mát, đến Miedzyzdroje, Debki, Ustka, Leba, Sopot, dạo chơi trên molo, bikini, phòng tắm nắng, còn anh thì bị người phụ trách thu sạch, da anh bị kem nền hủy hoại, người anh hôi toàn mùi xăng dầu, những chiếc xe tải hôi hám, những anh xế mờ hôi mờ kê, thế mà người phụ trách còn thu sạch số tiền anh kiếm được, thế nào, anh có thể thấy dễ chịu được không?

- Nhưng tự họ muốn thế.

- Họ muốn gì?

- Anh biết đâu được đấy, anh có đi với ca ve bao giờ đâu.

- Không à? Anh thích đi tiệc, làm quen với bạn gái, gặp gỡ bình thường với cô ta. Không phải trả tiền... và bao giờ cũng đúng như thế, chỉ có những khuôn mặt và những núm vú là thay đổi.

- Em nói gì thế hả? Anh chẳng quen với cô nào cả, anh có em rồi.

- Lạ quá phải không? Vì em bắt đầu nghi ngờ rồi đấy. Nhưng thôi, quay lại đề tài nhé, người trai đến *party*, gọi *cocktail* cho người nữ, gọi taxi rồi đi cùng với cô ta về nhà mình, còn cô ta thì nói với anh ta trong taxi rằng cô ta đang bị đèn đỏ, rằng cô phải về nhà, còn anh ta thì vẫn cứ trả tiền taxi cho cô ta, từ Brodna đến Kobata, thế nào, đi với ca ve tốt hơn chứ, ít ra thì anh cũng biết được cái gì sẽ đến.

- Anh cũng không biết nữa, anh thấy em cứ là lạ thế nào ấy.

- Em chỉ nói những gì em nghĩ.

- Trước đây em có nghĩ như thế đâu.
- Trước đây mình có nói về đề tài này đâu.
- Anh chưa gặp một cô gái nào có kiểu nghĩ như em.
- Em cũng chưa.

Chào chị ạ, em đến để nộp hồ sơ ạ, aha, muộn mất rồi, chúng tôi sẽ gọi lại cho chị, đề nghị chị gửi CV, chúng tôi sẽ gọi lại, ngực vẫn đau thế, thuốc này uống vào ban đêm, sẽ ngủ tốt, có thể sẽ giúp chị khá hơn, hai tháng sau quay lại đây.

- Chị có ngủ mơ chứ?
- Vâng.
- Chị mơ thấy gì?
- Chẳng gì cả.

- Em biết gì không Magda, anh không hiểu nổi em rồi đấy, em hãy hiểu là không phải vậy, anh muốn được một mình một lúc... rằng anh sẽ... em biết đấy, nhưng ý em muốn gì... anh không biết, em thay đổi quá, tất cả những chuyện này...

- Em thay đổi? Anh ở chỗ làm việc mười bốn giờ một ngày, dự án thứ nhất, thứ hai, thứ năm, điện thoại vào thứ Bảy, đi công tác...

- Còn em thì làm gì? Em ngồi nhà nhưng thậm chí không cả dọn dẹp, chỉ ngồi, suốt cả ngày em làm gì nào, anh về nhà thậm chí không biết uống trà bằng cái gì vì tất cả cốc chén còn đầy cặn đều nằm trong chậu rửa.

Tôi nhìn anh mà không muốn tin. Khuôn mặt phẳng phiu, móng tay sạch sẽ, nước hoa chính hãng, điện thoại cầm tay. Không bao giờ tu nước từ chai, bao giờ cũng rót ra ly hân hoan. Bàn chải đánh răng điện tự nạp, thẻ tập thể hình, giày đánh xi, khăn quàng, mũ, quần sịp bên trong quần đùi, trong tương lai là ô tô trả góp và một ngôi nhà trả góp tuyệt đẹp ở ngoại thành.

Tốt nghiệp hai ngành học, chứng chỉ của các trường ngoại ngữ, đã qua các kỳ thi quốc tế, một lạng trắng, một lạng xanh. Dễ thương, có văn hóa, biết kiềm chế, chăm chỉ, làm việc hiệu quả. Bỏ ở tầng hai mươi tư, cài cúc cổ, quần có li, *name card* với hàng chữ “Phó tổng giám đốc”, trong *folder* “cá nhân” có các đường dẫn đến các trang về các cô gái – tuổi teen, nữ sinh trung học phổ thông, các đặc điểm của bộ phận giới tính để ngỏ.

Mẹ làm việc ở một cơ quan của chính phủ. Phụ trách việc chi tiền cho các hội nghị, các cuộc gặp gỡ, các đoàn công tác, các cuộc thăm viếng, các đoàn ra đoàn vào, các chuyến bay, xe hơi mới cho các cán bộ của chính phủ và nhắm mắt trước những khoản tiền không quyết toán.

- Hãy để cho anh yên, với anh công việc rất quan trọng, chẳng bao lâu nữa họ sẽ tăng lương cho anh, anh sẽ thăng tiến, sẽ có một vị trí độc lập, em hiểu như vậy nghĩa là thế nào chứ?

- Em không hiểu.

- Anh muốn được ở một mình, anh muốn chuyển đi chỗ khác một thời gian, anh muốn sống một mình.

- Không có vấn đề gì, sẽ chẳng có gì khác biệt đối với em hết, chẳng nào thì anh cũng có mấy khi ở nhà đâu.

- Em không thấy khác biệt à?

- Không. Với anh thì có à? Anh cứ việc đến với cô bồ của anh, đến với cô thư ký của anh. “Ồ nhí” nghe cũng vần với “thư ký” đấy chứ nhí?

- Ý em muốn nói gì thế hả?

- Muốn gì à? Anh đã tự viết tin nhắn cho mình chẳng? Em muốn hôn lên khắp người anh, hãy đến với em đi, em đang như bị thiêu đốt đây này, trời ơi, nếu không em đến ngã gục vì cảm xúc mất. Anh có dùng bao cao su không đấy? Hay là anh dùng luôn hai cái lồng vào nhau? Một cậu trai dễ thương thế, có móng tay sạch sẽ thế thì phải lo cho bản thân chứ, phải làm sao để không bị bệnh chứ, phải không Mateus...

- Ai cho phép em đọc tin nhắn của anh?

- Chẳng ai cả. Em tự cho phép mình, em tự cho phép mình làm mọi việc, anh không biết à, anh không biết à, đã hết rồi, đã hết rồi cái con bé ngoan ngoãn, dễ thương, hay cười, đúng giờ, tóc chải gọn gàng, ăn mặc sạch sẽ. Đã hết rồi cái cảnh vâng vâng dạ dạ với bố mẹ anh, những lần đến nhà bố mẹ anh ăn trưa, những buổi nói chuyện về đám cưới đã chấm hết, còn việc bố anh có thể xin việc cho em nữa, em không muốn làm bất cứ việc gì ở chỗ bố anh hết, bất cứ việc gì, kể cả đăng ký ở ủy ban em cũng không muốn nữa, ký giấy, anh này có thể với chị này, phong bì, cô dâu nhận hoa, còn chú rể thì nhận phong bì, em không thích thế, người phụ trách trẻ một ngàn zloty, trường mẫu giáo có phi ngựa, tennis, được học ngoại ngữ, con thì gày nhom mà vẫn còn sơ tuyển vào các cuộc thi trên truyền hình, nghệ thuật chiến đấu, aerobic, thi thiết kế trang web, trường tư, học từ sáu giờ sáng đến ba giờ khuya, một bà người Ucraina giúp việc vào thứ Năm và thứ Bảy, nghỉ hè ở *resort* Ý, đi bằng máy bay, laptop trên bãi biển, e-mail cho sếp, không đủ khả năng có đứa thứ hai, không đủ, em biết, bây giờ là dự án này, sau đấy đi Malaysia ba tháng, chương trình cho truyền hình, nhưng đây là bí mật, thế đấy, em biết là không thể có đứa thứ hai được, bây giờ còn phải lắp máy tính cho Kaitus để nó còn học tiếng A Rập, tiếng Anh và tiếng A Rập, hai thứ tiếng cơ bản đã học đến “V” trong bách khoa toàn thư, “V” như là vô tích sự ấy, em nghe thấy không? Nó thực sự không phải là thằng kém. Lúc bố mẹ ngủ thì nó ngồi trước màn hình và đập vỡ những cái sọ. Đây là trò chơi bị cấm ở nhiều nước, nhưng ở Ba Lan thì được phép, có thể giết bằng rìu, bằng súng lục, bằng tiêm thuốc độc, có thể đập vỡ sọ rồi nhìn não chảy ra như thế nào, nhấn *replay* và xem lại với tốc độ chậm. Nếu không là ảnh hiện thực-bệnh hoạn thì cũng là địa chỉ những trang thú vật, ngựa, chó, lợn... Thằng bé yêu thú vật lắm, nó có thể trở thành bác sĩ thú y đấy.

- Thôi, đủ rồi. Anh không thể nghe thêm được nữa đâu, toàn những chuyện vớ vẩn. Mai anh không về, anh vẫn để lại đồ đạc, nhưng em phải hiểu cho anh, anh muốn được nghỉ ngơi chút ít, muốn suy ngẫm một số vấn đề.

- Okey. Anh có bồ, yên tâm đi, em rất hiểu điều đó, em không hòa nhập được với môi trường của anh, em không leo được lên đến đỉnh, thật ngượng khi phải giới thiệu em với người quen, em có vẻ mặt cau có, em không phải là fan, không hợp mốt, một cô bạn gái hiểu thắng như vậy thật phiền phải không, thích xen vào các cuộc tranh luận, tranh “nuận”, không cười khi nghe chuyện tiêu lâm về những người bị ung thư, một con bé lập dị. Lại còn thích bình luận nữa chứ, nào là vô vọng, nào là cổ hủ, chủ nghĩa hoài cổ là đầu bảng, em không chia sẻ cảm xúc vui nhộn, thật khó để sống với một cô người yêu lập dị như vậy, nước không uống, thịt không ăn, không đi Mokotow Plaza, đã thế lại chẳng hiểu gì về âm nhạc, chóng chán, một cô gái kiểu gì thế không biết. Một cô bạn tươi tỉnh, dễ thương, biết pha cà phê, biết làm tình, phục vụ từ A đến Z, hai tư trên hai tư rõ là hay hơn rồi. Và nếu anh có say sưa với các chiến hữu thì cũng chẳng nói gì, đàn ông đôi khi phải thế, không nói gì, lại còn để anh thọc vào nữa chứ, cho dù có đang không muốn, nhưng vẫn cho. Còn em thì đúng là một con lập dị... Okey, nhưng bạn bè sẽ cho là có chuyện gì đấy, em hiểu anh, điều này có thể là quá khó.

- Em biết đấy, anh sẵn sàng xem xét mọi khả năng, mọi đề nghị, nhưng hình như em là người thích tự do, em đọc tin nhắn của anh, em thay đổi quá.

- Đúng. Em thay đổi.

Và anh ra đi.

Với Mateus chuyện gì cũng rất nhanh. Chưa kịp hiểu nhau thì chúng tôi đã ở với nhau. Sau đấy chúng tôi cùng đi nghỉ, và mọi chuyện bắt đầu sau kỳ nghỉ này, anh ấy đi làm, còn tôi thất nghiệp, đám cưới nằm trong kế hoạch, sắm nội thất cho phòng tôi bằng tiền của anh ấy, máy ảnh chung, máy tính chung nhưng hầu như chỉ có anh ấy sử dụng, bố mẹ anh ấy đến nhà chúng tôi ăn trưa, tài khoản chung trong ngân hàng, chìa khóa, điện thoại, bao giờ anh về và anh đang ở đâu? Nhanh, dễ thương, đều đặn. Thời gian của anh ấy được chia sẻ giữa công ty quảng cáo và tôi, hai mươi ba giờ cho công việc, một giờ cho tôi, sex một tuần hai lần, một tuần một lần, hai tuần một lần, một tháng một lần.

Mateus thuộc loại con muốn gì được nấy. Nằm lăn ra trong cửa hàng và đấm tay xuống nền nhà. Kể cả trong cửa hàng chẳng có gì thì nó vẫn cứ nằm lăn ra. Đồ chơi của nó toàn loại mua trong pewex [\[1\]](#), quần jeans chính hãng, ô tô điều khiển từ xa, máy tính atari, trò chơi lấy hàng giờ từ máy ghi âm, cả nhà phải đi rón rén, vì nếu chạm phải dây cáp là báo lỗi ngay và khi đó thì toàn bộ bốn mươi nhăm phút ghi băng là công cốc, và miệng Mateus sẽ có hình chữ U ngược và lúc bấy giờ mới nên chuyện, mới nên chuyện. Mateus phải có tất cả. Chuối xanh, quýt, jambon hộp của chú gửi từ Mỹ về, nói chung là muốn gì cũng có, chỉ cần la to lên là đủ. Không bao giờ bị đòn. Khi đẻ nó, bà mẹ ba tư tuổi, họ phải mất mười năm mới có được nó, mười năm của những câu hỏi của bà, của cô, của thông gia: thế nào rồi, bao giờ? Chúng mày cũng phải có con đi chứ?

Họ đã nghĩ đến cả việc xin con nuôi, thậm chí họ đã hai lần đến gặp một bé trai. Xinh xắn, nhút nhát, không ồn ào, nhưng rồi họ đã từ bỏ ý định vì nó có một cái bốt thắm màu và họ nghĩ rằng rồi mọi người sẽ biết nó không phải là con của họ, với lại không lâu sau thì mẹ Mateus có thai, thế là cậu bốt đen kia chỉ còn được liếm mép mà chờ thêm một thời gian nữa xem họ có

quay lại không, nó đứng bên cửa sổ và cầu nguyện, nhưng ở đây không động tĩnh gì cả. Rồi nó mơ thấy cái bà tốt bụng dễ thương kia, bà mẹ của Mateus ấy, bà cười với nó, đưa chocolate vào miệng nó, nó muốn ôm lấy bà nhưng bà tránh ra xa và cứ nhỏ dần nhỏ dần. Còn nó vẫn cứ tỉnh giấc trong căn phòng mười một người, trên chiếc giường ướt sũng nước đá và không muốn dậy tẹo nào.

Vậy nên Mateus phải được chiều chuộng, cà chua trần nước sôi bóc vỏ, chocolate hạnh nhân, bánh cuộn nhân mút nhà làm. Nó nhổ nước bọt vào bố - không sao, trẻ con ấy mà. Nó đánh bạn gái trong lớp, thế thì chắc chắn con kia phải làm điều gì xấu. Mateus chú ý đấy, khéo không lại xước đầu gối, đừng chạy vì con sẽ hít phải không khí lạnh và sẽ bị cảm mất. Mateus đội mũ quàng khăn trong khi những đứa trẻ khác mặc bộ đồ thể thao, *Mateus mặc hai quần*, Mateus mặc hai quần yếm, mặt đỏ như tôm luộc vì nóng, bạn bè thì chơi trò leo thang, Mateus ngồi với mẹ trên ghế. Mẹ giữ tay.

Còn Mateus thì chán ngấy. Năm mười ba tuổi nó bỏ nhà đi tận Jarocin hít keo. Ở trên tàu nó cắt tóc để đổi keo và bị bắt tỉnh suốt ba ngày. Và ngay cả khi nằm như vậy cạnh một đứa bạn gái cũng bắt tỉnh như nó, đầu bốc lên toàn mùi nhựa cao su, thì toàn bộ tiềm thức của nó vẫn đầy ắp những lời: đừng có nhảy cao quá, chú ý đừng có làm thế, không được cởi mũ, không được cắn móng tay, không được chạy, không được nhảy, để đấy, cẩn thận, không được bẻ, không nghịch chim, không được xô rèm, mẹ giặt và đang là rèm cửa, đừng có làm mẹ phải phiền lòng, nếu em Mateus không ngoan là mẹ sẽ khóc đấy. Và em Mateus không thể chịu được lâu hơn nữa nên cuối cùng đã khiến mẹ vô cùng phiền lòng.

Bây giờ gia đình khiến Mateus liên tưởng đến những lệnh cấm đoán, đến rèm cửa đã là ủi, đến cái lồng mô phỏng một lò sưởi mà mình có thể chết ngạt vì nó. Vì thế nên ở chỗ làm anh cảm thấy thích hơn, thích đến nỗi anh ăn ở văn phòng, ở lại đấy vào các buổi tối, ở lại sau giờ làm việc, cặp bồ, thỉnh thoảng thậm chí anh còn ngủ ở đấy. Vì ở đấy chẳng có ai nói với anh: không được nghịch, không được chạy nhảy, không được nghịch chim. Mà công ty thì rất yêu quý những nhân viên ở lại sau giờ làm việc, làm việc hiệu quả và nếu có yêu cầu thì làm cả thứ Bảy cả Chủ nhật và cả những cuối tuần dài. Người yêu ngồi nhà, cô ấy làm gì? Kể ra anh cũng hơi ngượng khi nói rằng cô ấy đang đi tìm việc.

Còn cái cô ở chỗ làm, cái cô mới đến làm được ít lâu ấy, dẻo mồm lẳng lơ, đã thế lại còn đen nữa, tóc thì nhuộm, nhưng không sao. Già hơn, rất chín chu, móng tay để dài, ở nhà thì đi dép màu hồng có lông, cô ta lấy một viên đá trong tủ lạnh ra, nhét thật sâu vào chỗ ấy và nói - nào, lại đây anh.

Họ không nói chuyện. Cô ta biết rằng đó là anh ấy, anh ấy biết rằng đó là cô ta. Và cuối cùng thì ở đây không còn: không được chạy nhảy, không được đụng vào, không được nghịch chim. Nhấn cưới mua chưa? Mua rồi. Phòng cưới đặt chưa? Đặt rồi. Em Đen biết rằng là anh ấy, anh ấy biết rằng là em Đen. Ở chỗ làm chỉ cần e-mail cho cô ta, rằng ba mươi phút nữa ở thang máy, thang máy dừng và chỉ cần năm phút để làm tình, hoặc là cho vào chóp nhoáng.

- Còn người yêu anh làm gì?

- Tìm việc.

- Hay là cho người yêu anh gặp ông anh em, ông ấy có làm việc cho một đại diện mới, anh

biết đấy, có thể tiến triển gì đó trong việc này.

Người yêu gặp ông anh.

Một phòng rộng, mười hai chỗ cùng với máy tính, mười chỗ đã có người.

- Chào cả nhà, đây là bạn nữ mới, Magda, bắt đầu từ hôm nay sẽ làm việc với chúng ta.

- Xin chào.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ, có vẻ như tôi không biết mình phải làm gì. Tôi phải nắm bắt được câu lạc bộ nào ở Warsaw có khả năng cho chúng tôi quay quảng cáo, nhưng phải là miễn phí.

Tôi nhìn mọi người, trông mặt họ cứ như được vẽ một cách vội vã, một sự sôi nổi đơn giản thật trẻ con, nhưng khi tôi vào toilet thì mới thấy rằng mặt tôi cũng chẳng khác mặt họ là mấy, có khi còn tệ hơn, vì mặt tôi thậm chí chưa tới được sự vội vã như của họ, đúng hơn là nó ghi tên mình vào hội nghị của thuốc màu, hai câu trả lời không hợp lệ - đúng hoặc là đúng. Họ nói to, rõ, kéo dài từng từ, cứ như thể họ phải học thuộc lòng, thành ra giọng tôi cũng ít nhiều thay đổi. Giọng nói là quan trọng, giọng nói, *body language* [\[2\]](#) và *image* [\[3\]](#) như là rất thoáng, như là lạnh nhạt, chúng ta cố làm ra vẻ thanh niên, để cho thanh niên cố làm ra vẻ như chúng ta. Chúng ta tạo ra thế giới theo những tiêu chí không tồn tại. Đó chỉ là thỏa thuận – tôi nghĩ bụng, một trò chơi để chơi. Tôi lo được. Phải nhớ không được chấp tay trước bụng, vì như thế có nghĩa là tôi đang lúng túng, không được gãi mũi, vì người đối thoại sẽ nghĩ là tôi đang nói dối, trong lúc nói chuyện với sếp, không được ngồi dạng chân quá rộng, vì sếp có thể hiểu tôi bật đèn xanh cho sex. Không nhìn thẳng vào mắt, không nhìn quanh, hãy thả lỏng người, tạo cảm giác tự tin. Không bắt đầu một ngày bằng việc uống cà phê và kiểm tra hộp thư. Hãy chuẩn bị vài ba phương án trả lời cho mỗi tình huống. Hãy tỏ ra dễ thương, tươi tỉnh và thậm chí nếu có không thích cái gì đấy thì vẫn cứ nói là hết xảy.

Ania P. ngồi bên phải. Tóc đỏ, đeo vòng ở lưỡi, ở tai, ở chỗ ấy. Trên bàn có Đức Mẹ phát quang, để đùa thế thôi.

Adrian N. hói, sơ mi vàng sặc sỡ, không cạo râu, dưới gầm bàn là cái vỏ chai rượu cognac. Để ai cũng nhìn thấy.

Marcin L. béo, tóc dài, bòm xòm, bóng nhẫy, nói: ở công ty quảng cáo người ta làm việc cho đến chết thì thôi, có là hai giờ sáng thì cũng chẳng ai thèm quan tâm.

Ha, ha, ha, một lão gầy, mặc một chiếc áo mà logo của hãng McDonald's bị chuyển thành logo ma túy, cười một mình rung cả người, đúng hơn là cười với cái màn hình.

- Sao thế anh giai, chẳng phải tiền cũng quan trọng sao, tiền cũng quan trọng, tiền quan trọng, quan trọng, quan trọng.

Anh nghĩ gì, anh cảm thấy gì thì cứ giữ lấy để sau này. Ở chỗ làm, anh là nhân viên, những suy nghĩ của anh chẳng có nghĩa lý gì, tiền là quan trọng, tiền là quan trọng, quan trọng. Và tự quảng cáo, tiếp thị. Cần phải hoàn thành dự án này, đúng, nhưng tôi đã ngồi thêm năm tiếng rồi, tôi phải về chứ.

- Vậy thì hãy giải lao năm phút, chúng ta sẽ cùng ngồi và làm việc tiếp.

Anh đeo mặt nạ đến chỗ làm, anh tự thích nghi, anh không nói năng gì, tội gì đi gây thù chuốc oán, họ vẫn chưa trả tiền làm ngoài giờ cho anh, hoặc nói chung là họ tổng cổ anh đi và chỉ có thể, anh cần cái đó để làm gì?

- Anh giai, thư giãn cái đã, mình ra ngoài làm điều thuốc đi.

- Tôi không hút.

- Mình ra ngoài đi, tôi có chuyện muốn nói với anh. Cô ta đã chẳng có chồng làm ở ban quản trị rồi sao, đừng có dây vào mâu thuẫn với con ấy làm gì, đó là một con chó cái xấu tính, nếu không có tay kia thì còn lâu nó mới được làm ở đây nhé. Điều kiện để tay kia làm việc ở đây là họ phải nhận cả nó nữa đấy, đừng có bắt đầu, tôi nói cho anh biết. Mà tay kia thì cũng chẳng hơn gì, tiền phụ cấp cho vợ, cho hai đứa con có chịu trả đâu, trong khi hẳn thu hoạch ở đây ngàn ấy tiền.

Mình đã đến một chỗ như thế nào chứ – tôi nghĩ bụng.

- Cứ kệ hết, thật đấy, nếu không là mất việc đấy, thôi, mình vào làm việc đi, hết giờ giải lao rồi. Và nếu có ai bảo cậu ở lại sau giờ làm việc thì đừng có nói gì, có một ông không đi làm thứ bảy, hình như con ốm hay cái gì đó đại loại như thế, thế là không quay lại đây nữa, một người khác đến làm thay ông ta và ở lại luôn. Còn Jacek, cậu biết ai rồi đấy, cậu đã quen với anh ta...

- Em không biết là ai...

- Mới đây ở đại siêu thị có một vụ xì-căng-đan về tã lót Pampers, nhân viên thu ngân không được giải lao, phải lót *pampers* ngồi làm việc để không phải đi toilet, không một ai trong số họ kiện ra tòa về vi phạm quyền con người, với họ thì năm trăm là một cái gì đó, không nói ra vẫn hơn, cậu biết đấy, họ đeo mặt nạ ở nơi làm việc, mặt nạ và pampers, mặt nạ và pampers, bởi vì tiền là quan trọng, bao nhiêu cũng được, miễn là có.

- Một thằng hẹn với bạn gái, hai đứa quen nhau qua *chat* – gã mặc sơ mi vàng lờ lờ ngồi cạnh cửa sổ bắt đầu – hai đứa tán gẫu, viết cho nhau, mọi người biết đấy, toàn chuyện vớ vẩn, và cô nàng nói với anh chàng rằng cô ta có một ý tưởng quái dị là cô ta muốn bị cưỡng hiếp, cô nàng cho cậu kia địa chỉ và hẹn gặp, và cậu kia đến và cưỡng hiếp cô ta, nhưng sau đấy hóa ra là cậu ta nhầm địa chỉ... Không tồi phải không, một sự nhầm lẫn như vậy, ha, ha, ha, tôi vừa đọc trên mạng.

- Chắc là cô bạn kia phải khó chịu lắm khi thấy rằng đó là nhầm lẫn – anh chàng có logo ma túy trên áo bình luận – thế mọi người đã nghe chuyện về cô gái bị hiếp dâm sau đó đến công an khai báo chưa, cô ta cứ ngồi thế, không mặc quần lót, thậm chí không thềm cả cái chăn mà công an đưa cho, cứ ngồi thế ngoài hành lang, hay đấy chứ...

- Còn em lại đọc về một cô – cô gái nhuộm tóc đỏ tham gia – hình như cũng bị hiếp dâm và có thai, rồi cô ta đẻ và bây giờ đang muốn đòi nhà nước bồi thường gì đó, hình như là cho đứa con này, và họ đang làm xét nghiệm xem lúc bị hiếp dâm cô ta đã có thai chưa...

- Mọi người có nghe chuyện về bọn tù nhân không? Ảnh trên mạng đấy, một thằng thủ dâm, cái thằng đội túi ấy, những thằng khác lặng im, còn thằng thứ hai thì được cây gậy mặc quân

phục kích động, thằng thứ ba thì bị thằng thứ tư hiếp, cái nhà tù này tên là gì ấy nhỉ? Mọi người xem đi.

- Nay, đừng có mà bị kích thích quá thế – gã mặc sơ mi vàng nói.

Tôi chạy xuống dưới và thấy muốn khóc, lần đầu tiên kể từ khi nào tôi cũng không nhớ nữa, tôi lại muốn khóc. Và bác ở thường trực, cái bác bảo vệ trực đêm để không cho người vào tòa nhà này ấy, đang nghe bài hát *Cuộc sống hai mặt* của Veronika, nói rằng đây là ca trực cuối cùng của bác ấy, rằng bác ấy không còn phải đến đây nữa, vì bác ấy sắp nghỉ hưu rồi. Tôi nói với bác ấy là tôi cũng thế. Veronika bị cao hơn hai quăng tám.

[1] Hệ thống cửa hàng bán bằng đô-la trong những năm 70-80 ở Ba Lan - ND.

[2] Ngôn ngữ cơ thể.

[3] Hình ảnh.

3.

Con ca ve hâm

Mateus chuyển đi, công việc lại không thành với tôi, mà cũng có thể là tôi không thành với công việc. Tôi lại gặp gỡ với Pavel. Nhưng chuyện này không có một ý nghĩa nào hết, một mối quan hệ đơn thuần. Không ràng buộc. Cậu có vợ, có nhẫn cưới, có con đi nhà trẻ hay mẫu giáo gì đó, cậu ta học cùng với tôi thời sinh viên, chúng tôi hay cùng uống, trong công viên, trong khu vui chơi, trong cổng, trong mưa, trên cầu thang. Tôi cũng hơi hơi phải lòng. Tôi không biết cậu ấy đã có người yêu, chẳng thấy cậu ấy nói gì.

Có lần sau kỳ thi chúng tôi ngồi uống bia trong một quán nhậu, lúc ấy rất đông người và một trong số bọn con trai nói rất to, to đến mức tất cả đều nghe thấy, cậu nói:

- Tuần sau là Pavel cưới vợ, Magda hãy chuẩn bị đồ lót thật đẹp vào, vì chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ là tối độc thân cuối cùng của cậu ta đấy.

- Tớ lúc nào chẳng có đồ lót đẹp – tôi nói. Tôi có cảm tưởng như có ai nôn vào người tôi món cá trích trộn váng sữa với hành rán quá lửa.

Tôi có cảm giác giống hệt như khi tôi nhận ra rằng Ông già Noel không phải ai khác, mà chính là bố mẹ, rằng ông chẳng nhảy vào cũng như nhảy ra qua cửa sổ, ông chẳng có tóc dài hay áo khoác đỏ, rằng toàn bộ Ông già Noel đó là cái gói bọc giấy báo để không nhận ra, được nhét vào giữa đồng quần áo trong tủ, một đoạn ria mép đen đen động đậy dưới lớp bông trắng, rằng chỉ có mấy từ “ông đi rồi”.

Ông vừa ở đây xong, mẹ nhìn thấy ông nhảy qua cửa sổ mà, ông để lại cái gì ấy, chắc là cho con, con xem này, nhưng tôi không thích, tôi chạy đến chỗ cửa sổ, dán mũi vào kính để xem ông có thể ở đâu được. Tôi nhìn trần trời lên bầu trời đen sẫm, lên ngôi sao đầu tiên, nhưng không có ông, một dấu vết cũng không, thậm chí không cả những hạt bụi vàng rơi ra từ chiếc xe trượt tuyết thần kỳ của ông.

Ông đi rồi – tôi nghe như thể trong đầu mình có một cái gì đó được làm lại từ thời thơ ấu, từ ngôi sao, ví dụ như tháng Mười hai năm tám năm. Ông đi rồi.

Tiếc là cậu đã không khoe về đám cưới từ trước – tôi nghĩ. Tiếc là cậu không khoe, rằng cậu đã đưa mình về ký túc xá sinh viên như thế nào, đầu tiên là tụi mình ngủ, rồi nhảy với mấy thằng du côn, mấy cô nàng bụng nâu ở solarium [\[1\]](#) ra, những cậu trai không cổ ví dầy, tuần này đã bốn chiếc radio ra đi, bốn radio, TV, ba tên đi làm những hình vuông, những cái ví dầy của những cậu trai không cổ ấy, hai điện thoại cầm tay, một là Motorola mới toanh có chức năng chụp ảnh, một chú gà công nghiệp nào đấy, thậm chí chẳng cần phải cho hấn say, tự hấn nộp mạng, những cô gái ở solarium ra. Thật tuyệt, tụi mình nhảy với chúng nó, những con ca ve không ví và có cổ, có sao đâu và như vậy vẫn cứ okey. Hết ly cocktail này đến ly cocktail khác, cần sa thì phải hút trong nhà vệ sinh, một câu lạc bộ như vậy, nhưng cũng chẳng đến nỗi tồi. Cậu đưa mình về ký túc xá, có thấy cái nhẫn nào trên tay cậu đâu, kể cả nhẫn đính hôn, sao mình ngu thế không biết, bọn con trai có bao giờ đeo nhẫn đính hôn đâu.

Khóa học tiền hôn nhân, phụ huynh thích làm đám cưới nhà thờ, cả Mariola cũng thế, váy cưới tự may, thật là một cô gái giỏi giang, phải mất ba tháng để theo khóa học đó. Cậu đưa mình về ký túc xá, tắm, bọn bạn cùng phòng đi hết.

- Mãi sau đám cưới bọn mình mới dọn đến căn hộ này, bố mẹ Mariola mua cho đấy, trên Stegna, một khu rất thích.

Cậu đưa mình vào phòng tắm ấy, hay là mình đưa cậu, mình cũng không nhớ nữa, tại mình bò về phòng người vẫn còn ướt. Ở đấy hay thật đấy, mình không biết là trong ký túc xá lại được sơn tường xanh, tiếc là trong ký túc xá không có người chạy bàn, để họ đến các phòng và hỏi có ai có khay không và có cần uống gì không, coca đá chẳng hạn, tiếc là trong ký túc xá không có máy bán bao cao su tự động, tiếc thật đấy. Cậu lại đây với mình, cậu đẹp quá. Mình đã không biết là cậu sẽ cưới, không có một khái niệm nào hết.

- Cậu có nhớ có lần vào tháng Mười một mưa lẫn tuyết, chúng mình thì chẳng có chỗ nào để yêu nhau, dạo ấy là dịp gì ấy nhỉ? Tết Độc lập hay gì đó kiểu như thế. Thành phố vắng tanh với những lá cờ ướt sũng, chúng mình đi đâu đấy đi, đi đâu? Chúng mình mua rượu vang Koral, rượu vang Bulgaria giá tám sọi, chúng mình hạ cánh ở khu vui chơi, chui vào một cái nhà gỗ bé tí và khi ấy mình tưởng là mình yêu cậu, rằng mình có thể có con với cậu, làm cho cậu món trứng chưng và thăn lợn rán. Mà có khi nấu cả súp gà nữa ấy chứ. Biết làm sao được, chúc mọi sự tốt lành trên chặng đường mới vân vân và vân vân. Nhưng lúc này chúng mình có cùng một quyết định. Cho xin vodka với sirô cam.

Cô ta có lỗi trong chuyện này, cần phải hôn anh ta. Nếu cậu uống hết rồi thì rót thêm đi, còn chai thì đưa đây. Tìm cô dâu qua đầu gối [\[2\]](#), đội mũ cô dâu, khiêu vũ với cái ống làm bánh kẹp giữa hai chân [\[3\]](#), bế qua bậc cửa [\[4\]](#). Cậu có nhớ đã bế mình qua bậc cửa như thế nào không? Cậu đã bế mình đi qua một nửa công viên như thế nào không? Bạn gái để bế, bạn gái để làm tình, để uống, để đi giải trí. Bạn gái để đưa cocktail cho cô ta, để cởi xiêm y, để hôn vào ban đêm, để uống rượu vang trong cổng. Luôn luôn cho. Cho. Cho như một mệnh phụ.

Chính là cậu sẽ phải xưng tội về mình. Sẽ như thế nào nhỉ? Thừa cha, con đã quan hệ tình dục với bạn gái? Bằng miệng, qua hậu môn, ở tư thế đứng, sẽ như thế nào nhỉ? Thừa cha, con hối hận, rất hối hận, bạn gái của con làm vậy vì tin là con sẽ cưới cô ta, con không biết, con hối hận... cha cũng biết đấy, cha hiểu...

Được rồi, bốn lần cha của chúng con, và hai lần con tin vào Chúa, và ít nhất cũng một lần đến con đường thập tự. Vì đây là một tội nặng. Mình tha thứ cho cậu, đi đi và đừng có phạm tội thêm nữa. Được và sẽ ra sao? Magda à, trên giường cậu thật hết ý, tớ thích cậu, rất thích, tớ thích nói chuyện với cậu, cậu nhảy, nhảy rất siêu, tớ có thể ngồi và nhìn cậu nhảy, cậu cởi váy áo, cậu cựa quậy, tớ muốn cậu chỉ là cậu. Tớ có thể giết chết tất cả để chỉ còn lại mình chúng ta. Cậu và tớ, chỉ chúng ta và không một ai khác ngoài chúng ta, cậu biết không... Cậu biết là tớ không thể kiềm chế nổi, tớ liếm láp cậu, vuốt ve cậu, tớ nói với cậu nhiều chuyện mà tớ không bao giờ nói với Mariola, còn khi đó thì Mariola đọc về các bệnh xã hội dưới góc độ đạo đức, học thi, cô ấy học rất giỏi, ba năm liền có học bổng, điểm trung bình bốn phẩy chín, không có chuyện nhảy trên bàn, làm tình mà không cho vào, cậu biết ý tớ muốn nói gì chứ. Tớ có thể liếm cô ấy, cho tay vào cô ấy, và chỉ có thế. Cô ấy nằm, nếu có cho vào là tội lỗi, còn không cho

vào thì không tội lỗi. Cô ấy nói thế.

- Cậu kể cho mình nghe những chuyện vớ vẩn gì thế, có thể mình không biết, nhưng mình thấy ở đây có gì đó không ổn.

Trong tôn giáo, mình nhớ là đức cha cho chúng ta xúc xích hộp mà cha nhận được từ Mỹ, chả có gì liên quan tới cho vào hay không cho vào. Mình nhớ khi mình hỏi tội thứ sáu nghĩa là gì thì cha trả lời: “Không ngủ trên giường lạ”. Nhưng mình thấy ở đây có gì đó không ổn, ở đây có một cái gì đó Không phải vậy. Mình ở khu giải trí ấy... mình thực sự nghĩ. Cậu nhớ cái khu giải trí ấy chứ, lúc ấy sao lạnh thế, cậu biết đấy... mình nghĩ là cậu... mình cứ tưởng là...

- Tại sao cậu không nói gì với mình?

- Cậu có hỏi đâu.

Tôi không hỏi ư? Và tôi sẽ không hỏi.

Đám cưới với Mariola đã diễn ra. Do lòng tốt hoặc là theo xu thế bắt buộc hiện tại, thay vì hoa thì cô dâu chú rể nhận đồ chơi và sau đấy đưa hết vào trại trẻ. Phần lớn đồ chơi là made in China. Trẻ em Trung Quốc tại các trại lao động và trẻ em Ba Lan trong các trại trẻ trong nhịp bước của đám cưới. Linh mục đọc một bài thuyết giáo về vị trí của người vợ bên cạnh người chồng, về đề tài vâng lời, hy sinh, về đề tài dạy dỗ con cái theo tinh thần Thiên chúa giáo.

Sau đấy hai tháng thì Pavel gọi điện cho tôi và chúng tôi lại bắt đầu gặp gỡ nhau. Như thế là chẳng có chuyện gì xảy ra. Mỗi quan hệ của chúng tôi bắt đầu mang một dư vị riêng. Một cái gì đó giữa một trò yêu đương rẻ tiền và sự lừa lòng khôn khéo giữa những dối trá liên tiếp nhau. Và tôi là kẻ xấu xa ấy. Là người thứ hai, chẳng ra gì, một con hư hỏng.

Một mối quan hệ đơn giản. Không lời, không trách nhiệm. Đừng gọi cho mình về nhà, cứ gửi tin nhắn thôi, hoặc là e-mail. Hiểu chứ? Hiểu. Căn hộ của thằng bạn, nó đi vắng một tháng và để lại chìa khóa. Ghế công viên, tường trong tu viện, vườn táo trên khu đất hoang, bộ điện thoại lúc ba giờ sáng, thang máy của tòa nhà mười một tầng, phòng giữ áo khoác ở nhà hát. Còn lần đầu tiên tại mình cùng đi xa thì là một khách sạn tuềnh toàng có gương đối diện với giường, một đêm cùng nhau, có ngủ, có ăn sáng, với chai champagne Nga hai lít, có vẻ như thật hiển nhiên, rằng sẽ phải như thế, rằng mối quan hệ đã được đóng dấu.

Mariola với bé Sebastian nghĩ rằng đây là một chuyến đi công chuyện.

Pavel gọi điện về nhà hai lần. Tôi chẳng hiểu cậu ấy nghĩ gì.

Tôi chẳng nghĩ gì cả. Thấy cũng được.

Và ổn cả, mọi chuyện okey, chỉ có điều hãy mộng má lại tiểu sử...

Cuộc nói chuyện tiếp theo về công việc. Tôi gọi điện cho Pavel, cậu ấy cho tôi số điện thoại của một cô bạn nào đấy đang làm ở một *reality show* [\[5\]](#) mới. Một *phụ nữ*, chừng hăm sáu tuổi gì đấy, trên áo có hàng chữ “psycho bitch”, đọc là sai-cô bít-trờ, phải nhớ là bitch chứ không

phải beach. Con lẳng lơ – không phải bãi tắm [\[6\]](#). Cao, tóc màu bạch kim, tất liền quần, style tám mươi, lưng quay về phía tôi và tôi nhìn thấy một đoạn lưng trần hở ra dưới chiếc áo ngắn, trên chỗ đó là hình xăm. Những chữ cái xếp thành tên Robert. Robert bên trên mông, chiều cao của chữ là sáu centimet, kiểu Gothic đậm. Robert, con ốc của tôi. Con ốc của tôi – thì cô gọi thế. *Sorry*, con ốc của tôi gọi điện. Và cái con ốc được xăm trên mông ấy, anh chàng Robert được viết bằng kiểu chữ Gothic đậm cao sáu phân ấy, chắc sẽ khoái lắm khi ôm cô từ phía sau và nhìn thấy tên mình. Cái đó chắc sẽ tác động tốt lắm lên bản ngã và xung động bản năng của anh ta khi anh ta xô vào bà ta và với mỗi cái đập thì anh chàng Robert này lại đu đưa ra phía trước và về phía sau. *Cô gái* hợp pháp của ta, một con sư tử đã được đóng triện của cá nhân ta, chỉ của riêng ta – anh chàng kia nghĩ – chỉ có ta được cho vào chỗ này thôi, chỉ mình ta.

Chúng tôi tìm những người đặc biệt – sai-cô-bít-trờ nói với tôi – chương trình là như thế này, một nhóm sẽ đi khắp các câu lạc bộ ở Warsaw, vui chơi, nhảy nhót, uống, hút, em biết ý tôi muốn nói gì chứ, nhiều tình huống khác nhau, những reality show, chọn lọc, sản xuất các trò chơi, em hiểu chứ... à em mặc bộ đồ hay đấy, chúng tôi cũng đảm bảo cả quần áo nếu như em muốn, chúng tôi hợp đồng với một số cửa hàng, em sẽ đi cùng với cô tạo mẫu, hai người sẽ chọn bộ đồ nào mà em mặc thật nổi, em biết đấy, tôi không hứa gì với em cả. Những gì mà chúng ta làm bây giờ gọi là *casting*. Nếu em phù hợp với vai của chúng tôi thì chúng tôi sẽ hỏi âm. Leon sẽ quay phim em. Em hãy nói điều gì đấy hay hay trước camera để xem em có ăn hình không. Em có thể nhảy, chuyển động thật hay vào, lắc mông. Em hiểu ý chứ. Nào.

Đến vườn thú.

Tôi về. Chúng tôi sẽ gọi. Câu này cứ vang lên trong tai tôi. Chúng tôi sẽ gọi. Chúng tôi sẽ gọi. Sẽ gọi. Sẽ gọi. Gọi. Gọi. Tôi chờ xe buýt. Bên cạnh tôi là một chị chừng ngoài bốn mươi tuổi, bình thường nhất có thể, để chiếc ví xách tay sang bên, cười, đưa tay ra phía trước mặt và bắt đầu chơi. Chị chơi trên cây đàn dương cầm mà những người khác không nhìn thấy, trên những phím đàn tồn tại trong trí tưởng tượng. Những ngón tay của chị chính xác như của một chuyên gia nhảy múa trong không khí, và người đàn bà với nụ cười trên gương mặt và những giọt lệ trong mắt đang thực hiện những biến tấu trên chủ đề mà chỉ mình chị biết. Mọi người ở bến xe nén tiếng cười khúc khích, chỉ cho nhau nữ nghệ sĩ dương cầm, quay mặt đi, còn chị cứ chơi, cười, đứng lên và cúi chào và đón nhận những tràng vỗ tay mà chỉ mình chị nghe thấy. Và chơi bis. Tôi rất muốn hỏi chị chơi gì, bản nhạc nào. Thần kinh – ai đó nói. Người đàn bà chơi đàn chợt nghe thấy tiếng chuông di động, chị đứng thẳng người lại, nụ cười biến mất trên gương mặt chị, lôi điện thoại trong ví xách tay ra, nghe:

- Vâng... vâng, tôi đang đi đây, tôi đến công ty ngay bây giờ đây, vâng... mọi cái đã chuẩn bị đầy đủ, hãy hẹn gặp cho tôi sau hai mươi phút nữa, không... ô tô của tôi hỏng rồi, tôi đi đây.

Gương mặt chị trở nên mơ hồ và xám lại, như thể buổi hòa nhạc là ảo ảnh của ai đó khác, còn chị đã chóng vánh quên nó.

- Công việc thế nào? Con đã giải quyết được gì chưa? Hay là con đến đăng ký ở Trung tâm việc làm? – mẹ khuyên.

- Để làm gì? Đăng nào thì con cũng chẳng được nhận tiền đâu.

Tôi không thú nhận với mẹ là tôi đã đến đó. Tôi đã đến đó ba lần, để đăng ký cần phải xếp hàng từ sáu giờ sáng. Tôi là người thứ hai mươi tám. Trước tôi là một chú ở xưởng Kasparzak bị sa thải, sau tôi là một chị giáo viên dạy sinh vật, mấy đứa mười tám mười chín tuổi đang bị sốc và một đám xám xịt mặc quần jeans và áo khoác giả da đen. Có hai thằng loại du côn du kê đứng từ năm giờ sáng để bán mẫu đăng ký giá năm zloty, chỗ trong hàng có thể mua với giá hai zloty. Sau hai tiếng đứng trước cánh cổng đóng im ỉm, ba tiếng trong hành lang và năm mươi phút trong phòng chờ để trong vòng năm phút tôi được nghe rằng tôi không đủ tiêu chuẩn nhận trợ cấp và sau một tháng nữa tôi phải liên hệ lại, họ sẽ có cho tôi hai chỗ.

- Chị có thể ghi tên ở phòng tìm việc hiệu quả, chúng tôi sẽ hướng dẫn cách viết CV, sẽ có những bài tập phỏng vấn với những nhà tuyển dụng tiềm năng – một chị lịch sự ngồi bên bàn làm việc nói với theo tôi để tạm biệt.

Tôi trả lời là tôi sẽ cân nhắc rồi chạy thẳng.

- Nhưng ít nhất thì con cũng có bảo hiểm, chẳng may mình ốm đau hay có chuyện gì xảy ra, ở đời ai mà biết trước được.

- Mẹ ơi, chẳng có ý nghĩa gì đâu, rồi con sẽ sớm tìm được việc gì đó, hôm qua con có một buổi phỏng vấn, có thể con sẽ xuất hiện trên truyền hình đấy, mẹ đừng lo.

- Trên truyền hình. Cũng ra gì đấy nhỉ. Còn Mateus thế nào? Sao lúc nào cũng không có nhà, không có nhà?

- Thì là không có nhà.

- Ở chỗ làm à...? Vậy đấy, cuộc sống là như thế. Về đám cưới thì mẹ biết là bố mẹ nó sẽ giúp đỡ chúng mày phần nào về tài chính, thế thì các con cũng cầm lấy một ít của bố mẹ, con đã có váy cưới chưa?

- Con có rồi.

- Ở đâu?

Đặt ở cửa hàng SR [\[7\]](#).

SR. Và rất có thể đã vào sọt rác. Hình như là cái đồng giấy mời mà mẹ Mateus đi in đã yên vị trong sọt rác. SR.

- Anh không chắc, em biết không.

- Còn em thì chắc.

- Em không thích à?

- Không. Còn anh?

- Anh có lẽ cũng không. Anh nghĩ rằng chúng ta nên thử một lần nữa, nhưng anh đã hoàn toàn mất liên lạc với em. Kể từ dạo em thôi việc anh không thể hiểu em muốn gì, em trở nên khó

gần thế nào ấy, thô bỉ, em hay gào lên...

- Anh bắt đầu đi với người khác, đã ba tháng nay chúng ta không hề ngủ với nhau... em cho qua chuyện đó. Anh nghĩ thế nào khi mọi việc sẽ diễn ra như vậy? Những dự án của anh, con đường sự nghiệp của anh, còn em thì ngồi nhà xem TV với con? Em sẽ thủ dâm khi xem “Y như là yêu”? Em sẽ gọi điện hỏi bao giờ anh về và được nghe: *thuê bao tạm thời không liên lạc được, the number you are trying to reach is currently unavailable, please try again later.* [\[8\]](#) Còn anh lúc đó đang sờ soạng một con khốn kiếp nào đấy, em đến phát điên lên, anh hiểu không...

- Thế thì phải tìm cách nói với bố mẹ là sẽ không có đám cưới...

- Anh đi mà nói. Pin của em hết điện. Điện thoại của em hết điện. Đầu em hết điện. *The number you are trying to reach...*

[\[1\]](#) Nhà tắm nắng nhân tạo - ND.

[\[2\]](#) Một phong tục trong ngày cưới ở Ba Lan: chú rể bị bịt mắt và phải tìm cô dâu trong một dãy các cô gái ngồi trên ghế băng cách sờ đầu gối từng cô một – ND.

[\[3\]](#) Một phong tục trong ngày cưới ở Ba Lan – ND.

[\[4\]](#) Một phong tục trong ngày cưới ở Ba Lan: người chồng bế vợ đi qua bậc cửa, như vậy cặp vợ chồng mới cưới sẽ gặp nhiều may mắn – ND.

[\[5\]](#) Truyền hình thực tế.

[\[6\]](#) Từ những từ tiếng Anh: bitch – người đàn bà lăng lơ, ca ve; beach – bãi tắm – ND.

[\[7\]](#) Viết tắt của showroom.

[\[8\]](#) Số điện thoại bạn đang liên lạc hiện không liên lạc được, xin vui lòng thử lại sau.

4.

Cô ấy không bao giờ tới

Tôi không khóc. Thậm chí tôi còn cảm thấy như vậy cũng tốt, vui là đằng khác. Tôi cũng không biết là tôi có vui hay không, có lẽ đúng hơn là tôi chẳng cảm thấy gì. Kể từ dạo có cái loại bột mà người ta uống trước lúc đi ngủ ấy, tôi càng dừng dưng với mọi chuyện hơn.

Bác sĩ kê đơn cho tôi, vì cứ mỗi đơn thuốc ông ta lại nhận được từ công ty một số thứ miễn phí, để lót ly bằng bìa, bút bi có in tên công ty, áo, lịch để bàn, lịch treo tường, lịch nằm, lịch đựng đưa...

Cửa đóng lại, tôi nhớ đến một cuộc nói chuyện nào đó, về những vấn đề quan trọng nhất trong đời người. Một người quen nào đó nói rằng trong cuộc đời, tình yêu là quan trọng nhất, tình yêu và sự mạnh mẽ. Còn một người khác lại cười mà nói rằng một khi không có tiền thì cũng chẳng có tình yêu. Và giờ đây tôi tự nghĩ, cái gì là quan trọng nhất, tình yêu, hay sự mạnh khỏe, tiền hay biết đâu lại là những cuốn lịch để bàn và những chiếc bút bi có dán nhãn mác này. Tình yêu kiểu gì khi là bạn gái của một người mà người đó luôn vắng mặt? Khi là tình nhân của một người mà vợ con người ta đang chờ ở nhà? Khi tất cả chỉ là hình thức, phẳng phiu và đều đều, và thậm chí không có lấy một câu trả lời cho tình trạng đó, không có một hình mẫu nào để có thể có hướng thoát ra, có lấy dù chỉ là một nửa sự thật, khi bạn bắt đầu nghĩ rằng nỗi buồn đang hủy hoại bạn này có thể là vì không có tiền trong tài khoản, có thể loại kem dưỡng mắt mới sẽ đem lại cho bạn niềm vui, có thể là chiếc áo mới, là giảm thuế, là loại pho-mai giảm cân đang khuyến mại, là đầu đọc DVD giá chín mươi chín zloty mà mọi người đang tranh nhau, là loại dung dịch tẩy sạch mọi vết bẩn, nó sẽ tẩy cho bạn mọi vết bẩn trên sàn nhà, trong chậu rửa, trên gạch ốp lát, cả trong đầu nữa.

Tôi không buồn, mà cũng có thể là có. Tôi chỉ cảm thấy bụng dưới của mình đau rất lạ, cảm giác đau âm ỉ như thể bị ai đó chọc kim vào, như thể nội tạng của tôi đang bị sâu bọ gặm nhấm. Có thể là loại dung dịch tẩy sạch mọi vết bẩn ấy, có thể là loại pho-mai giá chín mươi chín xu trong đợt khuyến mại ấy?

- Rồi sẽ khỏi thôi, *diclofenac* ngày ba lần, *nospa forte* [11](#) ba lần trong vòng một tuần. Đó là đau bụng kinh thôi mà.

- Nhưng em có kinh đâu.

- Không sao, thế thì là trước kỳ kinh, sau kỳ kinh.

- Nhưng em không thở được.

- Em đau chỗ nào?

- Ở đây.

- Còn chỗ này?

- Chỗ này cũng đau. Và chỗ này.

- Em đau khắp bụng à?

- Bây giờ thì bên phải đau nhiều hơn.

- Hay là ruột thừa? Em phải đến bệnh viện thôi.

- Nhưng em không muốn, em đau.

- Em phải đi, tôi không khẳng định đây là ruột thừa. Họ sẽ làm xét nghiệm cho em, thế em đã ăn gì?

- Loại pho-mai ấy đấy.

- Pho-mai nào?

- Loại đang khuyến mại ấy.

- Hay là pho-mai hỏng?

- Có thể.

- Thấy chưa, việc gì em phải hoảng lên thế, em sẽ không sao đâu. Siêu âm rồi, chụp phim rồi, nước tiểu rồi, có lẽ tất cả đều ổn. Nhưng đau. Có lẽ tại pho-mai. Tôi sẽ cho em thuốc tẩy độc, nếu trong vòng bốn ngày mà không khỏi thì quay lại đây.

- Nhưng đau, đau. Trước đây chưa bao giờ em bị như thế này.

Trong người tôi đang có con bọ hoặc là con ung thư, nó đang gặm nhấm tôi, thế mà họ thì cứ như không. Hội chứng kinh nguyệt trước, sau hoặc là trong thời gian có kinh, thuốc nước, pho-mai, bạn trai bỏ rơi tôi, hôm qua anh ấy đã chuyển đi thật rồi. Tôi vờ như mình chẳng cần gì. Tôi vờ làm một người cứng rắn, tôi dùng mánh khỏe, tôi nói dối rằng tôi muốn như vậy để mọi chuyện bình thường, để được yên tĩnh. Trước mắt tôi mọi sự rối tung lên. Tôi không thể quên được cái mồm há hốc ấy trong bệnh viện. Há hốc, đen, máu vón cục xung quanh. Một ai đó nằm ngoài hành lang. Một ai đó bị họ để nằm trên giường như vậy, tôi không hiểu tại sao? Có thể người đó không còn sống nữa. Mồm há hốc, và cái hố đen xung quanh dính máu. Ống truyền dịch ở đầu, ống truyền dịch ở chân, ống truyền dịch ở não, ống truyền dịch ở bụng. Tôi thấy đau.

- Hãy đến với em, anh Mateus, hãy đến, em xin anh, em không muốn ở một mình, em đau lắm.

- Anh không thể, em đừng có làm quá lên như vậy, uống thuốc giảm đau đi.

- Em uống ba viên rồi.

- Thế thì sẽ qua thôi.

- Nhưng em xin anh.

- Anh không thể. Hôm nay anh có cuộc họp quan trọng.

Có cái gì đó nhai tôi từ bên trong. Một loại domestos [\[2\]](#) nào đó, loại domestos diệt khuẩn. Tôi đang chết, trắng tròn, còn tôi đang chết. Em đã dùng gì đó chẳng? Em đã hút gì đó chẳng? Em đã uống gì đó chẳng?

Hãy để cho em yên, đừng có mà nghĩ vớ vẩn thế. Em đau, đau không thể chịu nổi, đến phát khóc lên được. Nỗi vắng anh làm em đau. Em không nghĩ là lại như vậy. Lại đau đến thế và không lối thoát.

- Thế nào? Hay là mẹ đi chọn váy với con? – mẹ gợi ý. – Nếu thằng Mateus không có thời gian.
- Anh Mateus chuyển đi rồi mẹ ạ.
- Chúng mày cãi nhau à? Về việc gì thế?
- Chẳng có việc gì cả. Đơn giản là cãi nhau thôi.
- Nhưng vậy là sao? Khách đám cưới mời rồi, chú Heniek còn mua cả cravat nữa chứ, thiệp mời đã đặt, như vậy là thế nào, chúng mày cãi nhau là chuyện thường, rồi lại làm lạnh thôi.
- Mẹ ơi, sẽ không có đám cưới nào đâu.
- Anielka với Radek sẽ từ Đức về, đã đặt cọc ở nhà hàng rồi, giờ lại thôi. Vậy sẽ tính sao đây?
- Mẹ ơi, con nói rồi, sẽ không có tiệc cưới cũng như hôn lễ.
- Không thể thế được. Đã hẹn ngày ở ủy ban rồi... khách khứa... tiền đặt cọc... Thế là thế nào? Rồi mọi người sẽ trách mình là đã mời rồi lại hủy.
- Vậy thì mọi người cứ đi đi, không cần con.
- Cô gái ơi, hãy bình tĩnh lại đi, đây là đám cưới của con cơ mà, mọi người cứ đi không cần con là thế nào...
- Là mọi người cứ đi dự đám cưới mà không có con. Con sẽ đi khỏi đây.

Có lẽ tôi đã thực sự làm cho mọi người buồn, một nỗi buồn có thể nói là để đời, mẹ nước mắt lưng tròng, một lúc trước đây thôi tôi còn nghĩ rằng có thể đó là một sai lầm, rằng tất cả có thể như thế nào đấy, gọi điện, lui lại nếu như đến gặp Mateus, nếu như ứng xử dịu dàng hơn, không phàn nàn về bất cứ chuyện gì, người phải thật thơn tho, không mặc nịt vú, đừng có khơi chuyện về bọn ca ve, kể cả bọn đồng tính, chuyện này rồi sẽ đâu vào đấy, mình lên giường thôi. Thậm chí tôi đã rất gần với việc thực thi chương trình này khi mẹ Mateus gọi điện, nhưng sau khi nghe bà nói: chuyện này đã lường trước rồi, tôi bèn đập máy và cảm thấy nhẹ nhõm.

Tôi gửi tin nhắn, vì đã thỏa thuận là không gọi vào điện thoại nhà: “thứ Sáu, 19g20, đường tàu số ba, số ngày tùy ý cậu, mình sẽ đi, nếu cậu muốn thì hãy đến”. Cậu ấy có mặt.

Tôi cảm thấy có một bàn tay lạnh đặt lên gáy mình, sau đấy là mùi đặc trưng của tàu hỏa, vị rượu vang. Mấy đêm thiếu ngủ, thành phố mệt mỏi của thợ dệt và nhà máy đã lùi lại đằng sau, giày của tôi bị sổ dây. Dây giày quấn vào chân tôi, Pavel quỳ trước mặt tôi cố gỡ dây ra, buộc gọn lại, sắp xếp lại mớ lộn xộn trong đầu. Chúng tôi hút, uống. Không thể không uống được. Có vẻ như tôi tệ nhất là tỉnh táo, tồi tệ nhất. Khi đó mọi cái cửa vào não như lưỡi dao cạo, thế giới

như thể lưỡi dao cạo kẹp ba, cạo chính xác và cửa chính xác vào não và vào tim. Và khi đó người ta biết rằng cả bố, cả mẹ, cả gấu bông, không một ai và không gì, chỉ có bạn trông cậy vào chính bạn mà thôi, bởi nếu bạn để cho thiên hạ nhìn thấy dấu chỉ một giọt nước mắt, thiên hạ sẽ biến bạn thành con ngốc ngay và khi đó thì không có bố, mẹ hay gấu bông nào hết.

Chúng tôi cãi nhau về Chúa và về phép, tôi nhận ra rằng chưa bao giờ tôi với Mateus nói chuyện về Chúa hay về phép, còn với Pavel thì đây không biết là lần thứ bao nhiêu rồi, vì tôi tin rằng nhất định phải có một nữ thần nào đó, có thể đang ẩn náu dưới đáy địa ngục, đang bị thiêu trên vạc dầu, bị đưa đến Hamburg để mà nhìn trần nhà thổ, nhất định phải có một nữ thần nào đấy, tôi tin rằng Mẹ đất, thiên nhiên, tình yêu, nếu không đặt tên cho thần, thì thần vẫn tồn tại. Mọi người nghĩ là không có thần, mọi người tìm thần trên cây thánh giá, trong nhà thờ đầy những lời dối trá, dưới tà áo của linh mục, người vẫn thích vuốt ve các thiếu nữ, nhưng ở đó không có, vậy người ở đâu? Tại sao không ai khẩn: mẹ của chúng con?

Còn cậu ấy khi đó đã nói với tôi rằng sau cái chết chẳng có gì hết, và rằng mọi người chỉ tự tưởng tượng ra cho mình một điều gì đó vì quá sợ hãi mà thôi. Tôn giáo, nhà thờ, thần thánh và cậu sẽ ở đâu nếu cậu chết? Không ở đâu hết.

Còn tôi thì nói là tôi tin. Là nhất định phải có. Rằng năng lượng mà tôi gửi vào vũ trụ nhất định phải trở lại. Rằng tôi tin vào điều đó, giống như tôi tin rằng vào ban đêm đồ chơi sống và biết nói. Tôi nhìn cô gái ngồi cùng khoang đối diện với tôi, cô ta có mái tóc màu đào bị ám khói. Đúng hơn là màu mơ hoặc là màu cam. Nó nhắc tôi nhớ tới dây giày bị tuột của tôi và cơn mưa đã rơi xuống chúng tôi khi đó. Mưa tháng Mười một hòa với gió. Mình không hiểu tại sao cậu lại cho rằng sẽ không có gì hết. Thế thì tại sao cậu lại đọc những tấm bảng trên tường thành, những địa điểm tổ quốc ghi công, bốn mươi người bị bắn, những người nô lệ, máu đã đổ nhân danh tổ quốc. Khi đó mình đã muốn đưa cậu vào nhà thờ, vào bên trong lạnh lẽo và ẩm ướt, chúng mình sẽ yêu nhau ở đâu đó giữa các hàng ghế ở gian cánh, hoặc là trong phòng xưng tội, nhưng rồi thế nào đấy mà mình lại không muốn nữa, vì cậu có tin đâu. Vậy thì cậu làm đám cưới nhà thờ để làm gì, thề trước Chúa để làm gì? Cậu biết đấy, mình làm là vì cô ấy.

Còn ở đằng kia, ở phía bên trong lạnh lẽo ấy nhưng nhúc nhúc những tội lỗi được thì thảo xung ra.

Chúng tôi đi bằng tàu điện, và xuống những chỗ tình cờ thấy, một nhà máy hay một ống khói nào đấy, hoặc những chỗ chẳng có gì hay ho. Tay tôi trong tay cậu ấy, tay cậu ấy trong tay tôi, tay tôi, tay cậu ấy, tay tôi, tay của chung chúng tôi. Chúng tôi cãi nhau về phim ảnh, về tiết tấu, vắn điệu và không khí, chúng tôi cãi nhau về đủ thứ. Vậy thì cậu cần cái đám cưới ấy để làm gì? Đó chẳng phải là một sự dối trá ghê tởm sao. Bên ngoài cửa sổ mưa rơi thành từng vũng.

Chúng tôi uống hết ly vang này đến ly vang khác. Tôi thấy người đàn bà đang giặt quần áo chỗ vòi nước dưới sân thật đẹp, cả cái sân tôi thấy cũng thật đẹp. Tôi thấy nhớ cuộc sống trong căn nhà ổ chuột, nhớ những lần giặt giũ dưới vòi nước trong bùn lầy, những cái sân đẹp biết bao, thật lý tưởng cho những người sần da, họ đi bằng xe cứu thương đến những đám đánh lộn sau cuộc nhậu, ở đó cô vợ hờ của ông Zbigniev B. thọc dao vào cô vợ hờ của ông Andrei K., nơi người ta giữ xác của những đứa trẻ bị giết trong các chum gỗ, những cái xác được muối suốt ba năm trong chum gỗ, nhà thờ ngay góc phố, trường tiểu học ở phía đối diện, vậy mà không một ai biết tí gì, có trẻ con, không có trẻ con. Hôm qua chúng chạy ở cầu thang, cô giáo, bọn trẻ con

làm gì mà gào thét ầm ĩ lên thế, cô giáo có bảo được chúng yên đi không. Hôm nay đã ở trong chum. Đã yên lặng, cuối cùng thì cũng được yên, cuối cùng thì không còn đũa nào la hét nữa. Có thể bình tĩnh mà ngắm nhìn khu nhà của mục sư hoặc là cùng chia ngọt sẻ bùi.

Ở khu *China town* , đằng sau quầy bar máu chảy thành dòng. Tôi đã liếc thấy, nhưng không nói gì khi đó.

Tôi không hỏi. Tôi giả vờ như chẳng có máu me gì hết. Khách hàng trong quán ăn Việt Nam ăn món măng sốt chua ngọt, ở đây máu trộn với mưa như thể không có gì xảy ra. Còn Pavel vẫn cứ lải nhải “mình làm thế là vì cô ấy”. Điều này giải quyết được khối vấn đề. Việc quái gì phải phân tích. Cô ta thích đám cưới trong nhà thờ, mặc váy trắng. Cô ta mặc váy trắng, đội mạng voan, tôi đi giày tuột dây, còn đằng kia máu chảy trên cầu thang. Như thể chẳng có chuyện gì hết, con thuyền không nước, không có khả năng bơi đi bất cứ đâu, thành phố ma, thành phố mà ai đó nằm mơ thấy. Chúng tôi mơ thấy, họ mơ thấy, nó mơ thấy, mơ thấy. Chúng tôi nhận chìa khóa phòng khách sạn, nơi mà anh nhân viên trực một mắt đang xem chương trình thể thao. Hai mươi zloty một đêm, năm cho phòng tắm. Nước nóng có từ mười hai giờ đến mười bốn giờ. Chúng tôi chia nhau ngủ và sex, và cả tỉnh nữa, cửa sổ phòng trông ra một mái nhà xám xỉn, bên ngoài cửa sổ có một cây bao-báp khô. Một cây thật to, khô và rất đe dọa. Trên tường treo chân dung Giáo hoàng vẽ bằng phấn màu. Có thể xoay mặt Giáo hoàng vào tường được không nhỉ? – tôi nghĩ bụng. Có thể? Tôi không kịp, không muốn, tôi quên mất.

Giáo hoàng nhìn chúng tôi yêu nhau như thế nào, phản bội như thế nào, ngoại tình như thế nào. Chúng tôi nằm trên giường, tôi nghĩ đến cây bao-báp ngoài cửa sổ, từ đâu lại có bao-báp trong thành phố này nhỉ? Từ đâu?

- Cô ấy chẳng bao giờ tới được đỉnh điểm – tôi nghe thấy.

- Cái gì cơ?

- Cô ấy chỉ nằm như tượng. Mình không thể thế được, cậu biết không, mình nghĩ rằng có lẽ mình bị sao đó. Với cậu sao mà tuyệt thế, cô ấy không hiểu mình, lúc nào cũng đau gì đấy, đầu, bụng, lúc nào cũng có vấn đề gì đấy, hành kinh, mà phải đến hai tuần, mẹ ốm, bạn gái có vấn đề, đầu, bụng, cột sống, phim trên TV, cô ấy muốn mình phải xem nốt với cô ấy, cậu biết không, biết không, cậu nghĩ gì thế? Sao thế? Sao cậu không nói gì? Cậu có nghe mình nói không đấy? Magda, cậu đang nghĩ gì thế?

- Về Giáo hoàng.

Khi đó tôi đã mặc váy áo và đi ra. Tôi đi ra, còn Pavel đi theo tôi. Chúng mình đến đây để làm gì, để làm gì?

Tôi mua bánh mì kẹp, sốt cà chua chảy cả xuống áo khoác. Tôi phải về. Tôi đã tiêu đến đồng cuối cùng, số tiền mà mẹ cho tôi để mua váy cưới, Mateus chuyển đi, chúng tôi đã hủy tất cả. Tôi quá đủ cái trò diễn hai vai này rồi, mình yêu cậu, mình không muốn nghe rằng cô ta không tới được đỉnh điểm. Mình tuyệt nhiên không quan tâm đến chuyện ấy. Mình yêu cậu, còn cậu sao mà đáng thất vọng thế.

- Cậu bình tĩnh đã nào.

- Chính cậu hãy bình tĩnh đi. Mình cũng có những vấn đề của mình chứ, một cuộc sống bình thường, một ai đó yêu mình, nghe mình nói. Mình muốn để tóc dài, muốn làm sao để có hông thật to, cho phép để cuộc đời trang điểm cho mình. Mình muốn có những nếp nhăn nơi khóe mắt khi cười, hoa trên ban công, hoa trên ban công. Mình muốn có con, một bé gái, nó đánh thức mình bằng tiếng cười to, sau đấy mình với nó cùng đọc sách, dán hình vua sư tử và hình những con rắn, chải lông cho mấy chú ngựa, tắm, và nó sẽ nói với mình: mẹ ơi, mẹ đừng bao giờ chết nhé.

Chứ không phải là đôi tuần một lần ngủ trong khách sạn bẩn thỉu. Tại sao Pavel không đến ăn trưa? – mẹ vợ cậu hỏi. Anh ấy có công chuyện quan trọng phải đi – vợ cậu, Mariola của cậu, người đã tự khâu vá cưới trả lời. Pavel đi và ngủ với cô bạn gái cùng học đại học. Mình không muốn thế – cậu hiểu không? Mình muốn một mối quan hệ bình thường và hoa ngoài ban công, chứ không phải một người thì làm việc hai mươi tám tiếng một ngày. Dự án, quảng cáo, mọi người chạy ngay ra cửa hàng đi, không họ mua hết đấy, họ mua hết, họ đi, tình yêu qua tin nhắn. Người thứ hai thì đi công chuyện, chìa khóa phòng khách sạn, giáo hoàng trên tường, thằng bé khóc ở nhà, mẹ ơi bao giờ thì bố mới đi xem phim vào chủ nhật với chúng ta được?

Cậu hãy đi xem phim với nó đi, hãy kể chuyện cổ tích cho nó nghe, đưa nó đi chơi bằng xe đạp, mình không biết còn những gì nữa. Hãy cùng nó chơi trò nóng-lạnh hoặc là trò kéo, giấy, đá, hoặc là con vật nào đấy, chứ đừng có đi với mình, để thằng bé ngồi với máy tính, nó ba tuổi phải không? và ngồi với máy tính. Quái vật và làm tình, spiderman, superman, batman, pokeman, còn cô ta thì không bao giờ đạt đỉnh điểm. Mình quá đủ rồi. Quá đủ. Mình muốn bình thường. Mình biết nói với ai khi tường trong phòng bị nứt? Những vết nứt nhỏ. Càng ngày càng to ra. Mình muốn có hoa ngoài ban công và nấu bữa trưa chủ nhật cho ai đó. Mình biết nói với ai rằng trong đầu mình đang có những vết nứt? Rằng làm ở đâu cũng vậy, cứ được một tháng hay hai tuần là họ lại đuổi mình, rằng mọi người ai cũng căm ón mình, rằng họ sẽ gọi lại cho mình, rằng chị cứ chờ, chúng tôi sẽ gọi lại. Và chị chờ. Chờ, bụi phủ đầy, tường nứt ra, hoa ngoài ban công cứ xa dần như một ước mơ không nắm bắt được. Mình biết nói gì với cậu? Rằng mình đã chơi rất tuyệt? Mình sẽ chẳng có đám cưới nào hết. Tất cả đã hết rồi, giữa mình với anh ấy và giữa mình với cậu. Cậu hãy mua lấy một con búp bê cao su và nói với nó là cô ta không đạt tới đỉnh điểm, còn mình sẽ tự trồng hoa ngoài ban công, sẽ để tóc dài và sẽ chẳng có ai nói rằng mình để tóc ngắn đẹp hơn, mình sẽ không cạo lông chân nữa, cả nách cũng không, nằm bên cạnh mình sẽ không phải là người có CD thay vì não, mà từ CD này đêm đêm chỉ bốc lên toàn dự án, chúng tôi hết xẩy, hãy mua chúng tôi, hãy ăn và vứt đi, người đàn bà đích thực mặc đồ lót hai tư giờ trên mông, còn mình muốn viết trên trán – nghỉ làm việc, nghỉ làm việc, *the number you are trying to reach is currently unavailable, please don't try again.* [3]

Cô ta không bao giờ đạt tới đỉnh điểm. Tốt nghiệp khoa tâm lý với toàn điểm năm, được học bổng vì có thành tích học tập tốt, tự may vá cưới.

Cô ta là như vậy. Một cô gái tốt. Không bao giờ tới.

Hồi lên bảy tuổi, có lần Mariola về quê thăm dì và chú. Họ ngủ chung giường. Dì nằm ngoài, Mariola ở giữa, chú nằm sát tường. Đang ngủ thì có cái gì đó làm Mariola thức giấc, nó thấy váy ngủ tụt trên cổ, chú thở hổn hển rất lạ, không ngủ, thở hổn hển rất lạ và vuốt ve bụng nó. Nó không kể chuyện này cả với dì, với mẹ, với bố. Với bất kỳ ai. Cả với gấu bông cũng không. Nó đã

đủ lớn nhưng vẫn đủ nhỏ để biết rằng khi có chuyện gì xấu xảy ra thì kể cả với gấu cũng không được nói gì.

Cô ta không bao giờ đạt tới đỉnh điểm.

- [1] Các loại thuốc điều trị phụ khoa.
- [2] Một nhãn hiệu chất tẩy rửa của hãng Unilever.
- [3] Số điện thoại bạn đang liên lạc hiện không liên lạc được, vui lòng không thử lại.

5.

Hãy thật đẹp

- Chúng tôi là tờ nhật báo liên tục phát triển. Một tờ báo đến tay hàng ngàn người trên cả nước. Chúng tôi đang tìm một người thật hoạt bát sắc sảo cho mục giải trí, một người trí tuệ, hóm hỉnh, và đồng thời có cái nhìn phê phán đối với thực tế. Chúng tôi tìm mẫu rẻ cọng nhanh. Vậy đề nghị chị viết một bài báo, một vài bài phê bình ngắn, có thể là điện ảnh, có thể là sân khấu, chắc chị hiểu ý chúng tôi chứ? Chúng tôi hy vọng rằng các anh chị không đến đây quá đông. Nhóm của anh chị là nhóm thứ ba trong ngày hôm nay rồi đấy. Càng nhiều càng tốt. Sẽ có người để mà chọn lựa. Chị có thời gian đến mai, đến mười sáu giờ. Chúng tôi sẽ chọn mười bài tốt nhất và chúng tôi sẽ chỉ gọi điện đến những người này.

- Alô. Chào chị, chúng tôi rất thích bài của chị, chúng tôi đã chọn bài ấy trong số ba trăm bài gửi đến đây. Liệu chị có thể viết ra dự kiến cho ba mươi đề tài mà chị muốn viết được không?

Tất nhiên. Ba mươi đề tài, mất của tôi cả tối, đã chuẩn bị xong.

Tôi mang đến, một chị tươi cười cảm ơn tôi, tôi cũng cảm ơn chị tươi cười ấy, và tự tôi cũng cười. Và tôi chờ để chị ta nói với tôi một câu gì đấy. Mời chị mai đến, chúng ta sẽ ký hợp đồng, hoặc là chúng tôi sẽ trả nhuận bút cho chị ngàn này, có phù hợp với chị không, hoặc là phòng tổng biên tập ở đằng kia, mời chị chờ một lúc, mấy phút nữa sắp sẽ tiếp chị, hay chị có thể dùng cà phê, trà, nước trái cây, bánh ngọt chẳng hạn. Nhưng chị ta không gì cả. Cười và không gì hết. Vậy nên tôi muốn hỏi chị ta, nhưng chị ta nhanh hơn, cảm nhận được ý đồ của tôi, chị ta không để cho tôi kịp mở miệng và với nụ cười hoàn hảo được giặt là nghiêm chỉnh, chị ta nói:

- Cảm ơn chị, như vậy là xong rồi đấy... Bây giờ thì chị phải chờ, tổng biên tập và sếp của mục giải trí sẽ xem các đề tài của chị và chúng tôi sẽ gọi lại cho chị.

“Chúng tôi sẽ gọi lại cho chị” nghe rất đáng ngờ. Hai ngày sau tôi gọi lại.

- Em đã mang đến ba mươi đề tài...

- Ờ, à, phải rồi, tôi nhớ, nhưng xin chị phải kiên nhẫn mới được, chúng tôi sẽ gọi lại cho chị.

Sau một tuần im hơi lặng tiếng tôi gọi điện xin nói chuyện với người phụ trách mục giải trí. Rất tiếc anh ấy rất bận, đang có cuộc họp quan trọng. Anh ấy vừa đi ra ngoài. Đường dây đang bận. Lúc này anh ấy không thể nói chuyện được. Sếp đang tiếp khách rất quan trọng. Sếp đi công tác. Rất tiếc, nhưng sếp không thể nhắc máy. Đang họp hội đồng quản trị. Đang trả lời phỏng vấn. Đang làm việc với thư ký trong phòng riêng, phòng lại đang đóng cửa. Đang làm việc với cả đồng đề tài của chị. Mong chị đừng có ảo tưởng rằng sẽ thành một cái gì đó. Sau một tuần gọi bằng máy cầm tay cá nhân tôi đành quên luôn chuyện đó. Tất nhiên là chẳng có ma nào gọi lại.

Một lần, trong cửa hàng, tôi tò mò lướt qua tờ nhật báo ấy. Sao lại thế nhỉ, một người khác đã viết về đề tài của tôi trong mục giải trí.

Tháng ngày lẫn lộn hết cả. Ngày nào cũng vậy, khi chỉ mới bắt đầu sáng, tôi đã nghĩ làm sao cho tối đến thật nhanh. Còn khi tối đến thì tôi lại không ngủ được, loại thuốc mà bác sĩ kê đơn cho tôi lại không thể hòa với nước để tiêm vào mạch được. Cô ngủ thế nào? Em không ngủ. Tôi xem một bà trên TV, với vẻ mặt chuyên nghiệp và khuôn mặt bự phấn, mặc một bộ đồ lịch sự, quần hợp màu với giày và đồng hồ, móng tay với khuyên tai, màu son môi tiếp với những dải tóc màu anh đào, bà ta hỏi người tham gia chương trình, cô này tiếc thay, chẳng nhuộm tóc cũng chẳng có loại dây lưng lịch sự, rằng cô cảm thấy thế nào khi bị sẩy thai, cảm giác của cô ra sao, cô nghĩ đến cái gì, rằng cô là người vô tích sự hay chồng cô sẽ bỏ? Miệng người bị hỏi run run, cô ta đưa mắt cầu cứu, nhưng trong studio ẩm cúng ấy chẳng có ai cứu cô. Ba người phụ trách camera, trong đó một người đi một quãng ngắn trên đường ray, người phụ trách âm thanh, đèn sát mặt, không chỉ lóa mắt mà còn gây bóng cũng nên, và một đạo diễn bên trên, máy hai gần lại, máy ba chuẩn bị toàn cảnh, chị mặc juýp cầm tấm bìa *carton* có ghi hoan hô, cười, im lặng tùy theo bối cảnh, chị nghĩ gì khi biết rằng đứa con chưa ra đời của mình đã không còn sống nữa.

Đoạn nghỉ dành cho quảng cáo, sau đấy là nhắc lại đoạn anh chàng độc thân, phần này có mười cô tham gia chương trình và một cậu công tử bột khoác lác, một anh chàng chuyên tán gái trong bộ đồ đi biển, còn các cô gái thì giống như là các công nương ở chợ phiên, những công nương hạ giá, những cô tình nhân giá rẻ chờ người đến đưa đi, anh kia khóa những cái miệng tô son của họ bằng những bông hồng dại, còn các cô thì khép nép trước ống kính và trước anh ta, làm người ta nhớ đến một trò hề nào đấy, thậm chí tôi cũng thấy buồn cười khi anh ta cố đưa lưỡi vào miệng từng cô một với vẻ mặt lạnh như đá, còn các cô thì đón lấy và tiếp nhận cái lưỡi của anh ta trong miệng mình. Cái lưỡi của kẻ ngờ nghệch bóng bẩy chưa từng bị ăn đòn. Và họ bắt đầu ngày càng căm thù nhau và càng thủ đoạn đối với nhau. Tất cả tội mình nên ngồi lại và nói ra hết những bức xúc về nhau, những điều mà tội mình đang giữ ở trong lòng, một trong số họ đề nghị. Những bức xúc gì nhỉ, tôi chẳng có bức xúc gì với ai hết. Chuyện này giống như một loại cù cười nào đấy, một chuyện đùa vào lúc nửa đêm mà thay vì gây cười lại làm người ta phát hoảng.

Trong một chương trình khác, một ông cắt đầu một bà, ngay từ đầu phim, sau đó thì toàn bộ tám mươi nhăm phút rưỡi của phim diễn ra trong tòa án, cận cảnh thẩm phán, cận cảnh bị cáo, toàn cảnh, sao lục cho luật sư bào chữa, tay của một người nào đấy, chẳng ai biết của ai, chỉ là phim, cuộc đời là phim. Còn bạn thì đăng nào cũng không là gì hết. Và *the number you are trying to reach is currently...*

Chào mừng các bạn đã đến với chương trình của chúng tôi! Có thể thắng một ngàn zloty. Chúng ta có mười con kiến khô, tuyến yên người, hoặc là con gián cánh lớn để ăn, cần phải trả lời câu hỏi ai là tác giả của lý thuyết Mặt Trời quay quanh Trái Đất. Chúng ta bắt đầu. Ai là tác giả, rằng Trái Đất quay, và nói chung thì Trái Đất có quay không? Tôi không cảm thấy lại có một cái gì đó quay. Lần đầu tiên tại Ba Lan, bán trả góp, không mát tí, hãy đến với chúng tôi, còn chúng tôi sẽ bán cho bạn loại mát tí này. Có thể bạn đã có quyết định. Bạn tự xoay xở được với kiến, với rắn, với đinh, với não, bạn có trong tài khoản một số tiền nhất định, nếu bây giờ bạn thành công, tài khoản sẽ tăng gấp đôi, có thể gấp ba, thậm chí gấp bốn, còn nếu không

được, bạn sẽ phải trả đúng số tiền ấy cho đối phương. Bạn quyết định thế nào? Bạn chọn chìa khóa của ô thứ tư, gửi tin nhắn cho một người bạn, tư vấn của khán giả, tôi có nên nghe theo không? Đây là thời điểm mà số phận của bạn được quyết định, cuộc sống của bạn được quyết định, bạn chọn gì? Thời gian đang trôi, chỉ còn ba giây nữa, còn quý vị, xin mời nghỉ ít phút cho quảng cáo.

Tôi nắm bắt được những gì đang xảy ra trên thế giới, các ông trên màn hình TV có giọng nói thật ấm, giống như là súp sữa nóng mà mấy cô mẫu giáo xấu như ma nhồi vào họng bọn trẻ con và chúng vừa nôn ra, bằng cái giọng ấy ông ta nói với tôi và với hàng chục hoặc là hàng trăm ngàn dân đồng tính, rằng các bạn đừng sợ, chúng tôi muốn giúp đỡ các bạn, chúng tôi muốn điều trị cho các bạn, chúng tôi sẽ điều trị cho các bạn khỏi bệnh, chúng tôi cho dán áp phích khắp thành phố: cấm đập [\[1\]](#) và hiệu quả thấy ngay tức thì. Chúng tôi muốn giúp các bạn, chúng tôi sẽ triệt tiêu súng ống của các bạn, nếu các bạn vẫn cứ diễn cái trò ấy với nhau, chúng tôi sẽ tiêu diệt thẳng đồng cô trong các bạn, mắt ông ta nói theo cách mà những nếp nhăn của ông xếp thành nếp lớn đủ cho một gã pêđê giải phóng bức xúc, còn từ miệng thì tuôn ra giọng nói ấm như cút thối còn nóng rớt thẳng vào tai, vào mắt, vào mũi khán giả, thẳng vào họng họ, chúng tôi muốn giúp đỡ các bạn, chúng tôi muốn điều trị cho các bạn, vì lý do cũng giống như lý do khiến chúng tôi chữa cho những người da đen để cuối cùng họ trở thành da trắng, chúng tôi muốn điều trị cho những phụ nữ không muốn sinh ra cho chúng ta những đứa con hoang như các bạn, chúng tôi sẽ giúp các bạn, các bạn hãy đừng đánh mất hy vọng.

- Công ty của chúng tôi chuyên về tổ chức hòa nhạc. Chúng tôi là trung gian, ai đó muốn tổ chức liên hoan văn nghệ, đặt tiệc hay chiêu đãi nhân kỷ niệm mười năm ngày thành lập công ty chẳng hạn, đại loại thế, cô biết đấy. Các cô thư ký cắm tằm vào pho-mai và ôliu, mọi người xô đẩy nhau cố để có được miếng thịt đà điều nướng trên cái đĩa giấy của mình, mà thực ra thì làm quái gì có thịt đà điều, vì bếp trưởng đề nghị đà điều, nhưng người ta lại nấu thủ lợn, ướp gia vị, mọi người nhao đi vì món đà điều, một bữa tiệc như thế, chiến hữu với chiến hữu, ông Z. và bè bạn. Người ta vỗ vai nhau, vỗ hông nhau. Và họ muốn được xem ví dụ như một nghệ sĩ sân khấu nào đó của Ba Lan biểu diễn. Họ gọi cho chúng tôi, chúng tôi lo nghệ sĩ cho họ, chúng tôi thu tiền tổ chức toàn bộ dạ tiệc. Thỉnh thoảng chúng tôi trúng một quả ở Opole [\[2\]](#), ở Fryderyk.

- Chúng tôi vừa nhận được fax, cho biết ai là người thắng trong cuộc thi hát.
- Ai thắng là thế nào? Sao lại thế? Mai mới thi cơ mà.
- Cô trẻ con quá. Cô biết đấy, khán giả mai mới bình chọn, hàng ngàn tin nhắn, nhưng chúng tôi thì đã có bản fax ấy rồi.
- Làm sao mà các chị có được?
- Chúng tôi đã biết ai là người thắng.
- Nhưng mà họ vẫn chưa bình chọn cơ mà. Làm sao mà các chị biết được mọi người sẽ bình chọn như thế nào?
- Họ có thể bình chọn nếu họ thấy thích, cô hiểu không? Mọi người chưa bình chọn, nhưng

chúng tôi đã biết ai là người thắng. Kiểu gì chúng tôi cũng biết. Chúng tôi thỏa thuận với nhau trước khi trò chơi diễn ra, trước khi phát sóng, trước trận đấu, trước các cuộc thi. Chúng tôi thỏa thuận với nhau, chúng tôi phải biết trước. Không thể khác được. Camera đã được bố trí, phóng viên, ánh sáng, làm gì có chuyện tất cả các camera đều hướng về cô S., rồi bụp một cái lại có kết quả là khán giả bình chọn cô Z., nếu vậy thì sẽ ra sao, chúng tôi làm việc một cách chuyên nghiệp, tất cả phải được chuẩn bị sẵn.

- Cô gọi điện đến ông khách này, hỏi ông ta xem hai tuần nữa, với ngần này ông ta có đồng ý chơi không, số điện thoại ở trong outlook, cô gọi và nói rằng cô ở chỗ chúng tôi, và nói với ông ta một chuyện gì đó hay ho vào, cô hiểu ý tôi chứ. Đây là tuýp người đã từng có thời ba năm liền đứng đầu bảng, còn bây giờ thì chẳng làm gì, thế nào ông ta cũng nói lằng nhằng gì đấy, nhưng ông ta biết là chúng ta biết ông ta đang không làm gì.

- Ông ta sẽ được nhận bao nhiêu? Sáu trăm zloty cho một buổi hòa nhạc? – tôi ngạc nhiên hỏi.

- Sáu ngàn.

- Sáu ngàn?

- Chào bác, bác có đồng ý chơi với giá sáu ngàn cho một buổi hòa nhạc không ạ?

- Cô bé thân mến, chớ có cười, ta không nhận số tiền như vậy cho các buổi hòa nhạc đâu, chả nhẽ cô không nhận thấy rằng sáu ngàn cho một nghệ sĩ như ta là hơi bị ít...

- Vâng cháu không biết ạ.

- Cháu ngồi trực điện thoại trong một phòng ngột ngạt, không có cửa sổ với giá tám trăm một tháng.

- Con gái ơi, con biết đấy, ta là...

- Cháu không phải là con gái bác.

- Cô không được dễ thương cho lắm nhỉ, nhờ cô nói với sếp rằng đấy không phải là lời đề nghị dành cho tôi, nhưng...

- Thế đấy, tôi đã nói chuyện với ông ta rồi, ông ta bị choáng vì sự xấp láo của cô, ông ta cảm nhận như vậy. Tôi không biết cô có phù hợp để tiến hành những cuộc đàm phán như vậy không, cô viết trong CV rằng cô là người có trách nhiệm, kiên nhẫn, khách hàng chưa như thế bao giờ, ngay cả nếu có là một anh đại nhà quê, đây là khách hàng của chúng ta, chúng ta làm ăn có lãi, đấy mới là mối quan tâm của chúng ta chứ không phải là những ý tưởng cá nhân nào đấy của cô. Rất tiếc, mặc dù cô là bạn của tôi và tôi rất mến cô, nhưng cô không thể tiếp tục làm việc ở đây được nữa, vì cô làm cho tất cả chúng tôi phát hoảng.

Tôi đứng trước gương và hóp bụng vào. Tôi hóp bụng ở chỗ tập yoga. Ông thầy dạy yoga nhìn thấy, ông đến chỗ tôi, ấn cột sống tôi xuống dưới, bắt thẳng chân ra, nhưng kể cả thế vẫn cứ không được. Chào mặt trời, chiến hạm, nửa chiến hạm, cái bà hói có hình xăm ở gáy làm cái gì cũng lý tưởng, cứ như là người-cau-su. Tôi nhìn trộm bà ta, ông thầy yoga nhìn thấy tất. Thỉnh

thoảng ông nói:

- Trong yoga phải hết sức tập trung, cần phải hướng năng lượng vào bên trong, không được nhìn những người xung quanh làm gì...

Nhưng cái bà hói ấy, bà ta ở đấy. Làm được hết. Kể cả gậy cũng thành và bà ta giữ được trong thế gậy đó, còn tôi thì ngã ngay ra sàn.

Tôi đứng trước gương hóp bụng lại, tôi xem trưng bày trong các cửa hàng lông lầy, tôi phân vân, họ làm thế nào mà quần lúc nào cũng trắng bong, áo không một vết nhàu, móng tay thì sơn như những bức tranh màu, chân nhẵn thín và không một tí dấu vết nào của mỡ trên bụng, thậm chí cả khi ngồi cũng không có tí nếp nào.

Còn tôi thì tự lừa dối rằng tôi cũng không có nếp, và bọn họ từ các bìa báo và tạp chí cười tôi, vì bụng tôi đâu có phẳng và săn chắc một cách lý tưởng. Vì móng tay tôi bị cắn nham nhở và tóc thì được cắt bằng kéo trong bồn tắm và chẳng đều tẹo nào, họ viết cho tôi: hèn này phải giảm cân, cần phải thể, hãy chăm sóc cho tóc, đối với anh ấy phải thật xinh vào. Thế mà tôi thì sơn dây cả ra ngoài, cái lần tôi thử ấy, có thể do móng tay tôi quá bé, quá ngắn, sơn chảy cả ra phần da, mắt thì tô cong, mắt tôi tràn xuống sàn, cả thế giới của tôi rút lui khỏi nền, trốn trong ngăn kéo và thế là chẳng nước non gì.

Còn họ thì có băng dán ngực thai, để lộ ra chỗ dưới mông, phía dưới áo nịt vú, phía dưới quần lót *string*. Họ có làn da đồng màu một cách tuyệt đối. Họ có những giấc ngủ sạch sẽ và không tì vết. Những giấc ngủ đã được giặt trước bằng bột giặt với hạt tẩy siêu mịn.

Họ có các quan điểm trên báo chí, có những nhận định về chiến tranh – sứ mệnh của chúng ta là cực kỳ quan trọng. Họ có ý kiến của mình về vấn đề nữ quyền – sự âm ỉ này là về cái gì, sự phản kháng này để làm gì. Họ có những người đàn ông mặc sơ mi sạch sẽ và tóc vuốt keo. Họ có những người đàn ông mang điện thoại cầm tay thế hệ mới, những chiếc điện thoại có thể quay phim rồi sau đấy gửi qua e-mail. Họ có những người đàn ông đi những chiếc xe hơi sang trọng mua trả góp hoặc là mua với giá khuyến mãi, trong những chiếc xe đó còn có cả bình thơm mùi quế và radio bắt sóng FM.

Họ có những vấn đề lớn của mình. Làm thế nào để loại bỏ những vết rạn? Mua kem dưỡng mắt hay là kem dưỡng móng tay? Tại sao thằng Jasio hai tuổi lại không chịu ăn cháo sữa? Liệu tôi có cần phải dạy thằng bé sáu tháng tuổi nhà tôi bú bình? Loại tã màn có hại không? Phát ban sau tai là cái gì? Phải làm gì với chó khi em bé bị dị ứng với lông của nó? Tại sao chồng tôi lại không muốn có mặt khi tôi sinh con? Phải làm gì với tóc xơ bị chẻ ngọn? Có thể xin tư vấn của chuyên gia ở đâu? Tôi phải điều trị chứng ra khí hư như thế nào? Phải làm gì khi tình dục không đem lại sự dễ chịu? Loại bỏ gàu như thế nào? Làm thế nào để giành được cảm tình và lòng tin của sếp? Dung hòa giữa công việc và nuôi con như thế nào? Làm thế nào để giảm cân mà không bị hội chứng jo – jo [\[3\]](#)? Những địa điểm mua sắm tốt nhất? Mốt trong mùa xuân này là gì?

Đấu tranh với nếp nhăn như thế nào?

Đấu tranh với chứng béo phì như thế nào?

Đấu tranh với cái đầu của mình như thế nào?

Làm thế nào để đấu tranh hiệu quả với chính bản thân mình?

Và những con chó cái ấy nhìn tôi. Những sản phẩm của photoshop trắng không chê vào đâu được ấy. Họ nhìn tôi đi trốn vé đến nơi phỏng vấn xin việc như thế nào. Họ nhìn tôi mua báo vào sáng thứ hai như thế nào, họ nhìn từ những bìa tạp chí màu, từ các quảng cáo, họ nhìn và cười, với hàm răng trắng tinh, hãy thật xinh vào, hãy thật xinh vào, hãy thật xinh vào. Những giấc mơ sạch sẽ của họ, những ý nghĩ sạch sẽ của họ, những cái họng siết chặt của họ khi từ “súng ống” cố lọt qua mà không được. Sự câm lặng của họ khi một gã bệnh hoạn nào đó luồn tay vào khe đùi họ trên xe buýt. Sự không lên tiếng của họ trong những vấn đề quan trọng. Sự ngu dốt của họ. Sự ngu dốt của họ, khi họ nói trên màn hình trong chương trình về mốt, tại sao chị không tham gia vào gala những ngôi sao nổi tiếng, tại sao chị không được mời? Đó là sự ngu dốt thừa ông, sự ngu dốt của các phóng viên.

Còn tôi lại lừa gạt. Tôi lừa gạt rằng mình ngủ. Tôi nằm mắt chong chong, tôi nghĩ Mateus đã bịa ra những quảng cáo ấy, những quảng cáo ấy, những khẩu hiệu bị quảng đi ấy như thế nào. *Thậm chí cô ta không làm hỏng nó của anh đâu.* [\[4\]](#) Điều đó làm chúng tôi ngạc nhiên. Những bộ ngực với những cái núm chĩnh. Có lẽ những chị em đòi nữ quyền không có tính hài hước. Tôi cũng không. Tôi nhìn những quảng cáo ấy trên khu phố cổ và nghĩ rằng Mateus liên hệ với tôi thông qua chúng. Hãy thật xinh, hãy thật ngoan, hãy có những ý nghĩ sạch sẽ và những giấc mơ sạch sẽ, hãy cười lên, hãy là fan, hãy là người thật hợp mốt, hãy có phong cách cô gái ơi, hãy có tiền, mái tóc của bạn đáng giá như thế, hãy nhìn vào chiếc gương gày trong một hàng hiệu lịch sự, bạn đẹp biết bao, thanh mảnh biết bao, đừng quên trang điểm nhẹ nhàng, kem chống nắng dành cho các cô gái tuổi hai mươi, đồ ăn kiêng jogurt, đồ ăn kiêng protein, đồ ăn kiêng một trăm calo, thịt lợn lát cuốn xà lách và nước cam. Bạn hãy nhớ rằng bụng phải thật phẳng, ngực to và đầy, to trắng đầy, tóc dài không bị chẻ ngọn, mặt tươi cười, răng phải được phô ra. Người đàn bà đẹp biết chỗ của mình.

[\[1\]](#) Trong tiếng Ba Lan, pedal cũng là danh từ chỉ người đồng tính, còn động từ pedelowac là đạp (xe) - ND.

[\[2\]](#) Opole: địa điểm tổ chức giải ca nhạc thường niên của Ba Lan; Fryderyk: giải thưởng về Show biz ở Ba Lan - ND.

[\[3\]](#) Tăng cân nhanh sau giảm cân đột ngột - ND.

[\[4\]](#) Một câu trong quảng cáo ô tô ở Ba Lan. Trong quảng cáo này có một cô gái trông rất dữ tợn, thô thiển, làm hỏng bất cứ thứ gì mà cô ta chạm tới - ND.

6.

Hình vuông đen trên nền đen

Tôi nhìn thấy Aneta ngồi làm mẫu trong một tạp chí màu, với nét mặt của một cô gái mới bắt đầu học những thao tác cơ bản về sử dụng máy tính. Tôi quyết định sẽ gọi điện cho nó hoặc là đến chỗ nó, ở cách chỗ tôi mấy nhà về phía bên trái...

Và tôi gọi điện cho nó, vì cứ hai tháng tôi lại gọi cho nó một lần, tôi cũng không biết là vẫn do tình cảm hay chỉ là theo thói quen. Và tôi nghĩ là nó, Aneta, có thể để con bé con cho bà và sẽ đi uống bia với tôi. Uống bia, hoặc cà phê hoặc là đạp xe đi chơi. Và có thể tôi sẽ kể cho nó nghe về việc tất cả mọi người đều lần lượt cảm ơn tôi, về việc bạn trai của tôi đã bỏ đi như ông già Noel, và tôi phải làm lại kể từ thuở bé, và tôi muốn thay đổi một cái gì đó, một cái gì đó nhiều hơn là chuyển cái bình hoa từ ngăn này sang ngăn khác và rằng tôi nhìn thấy nó trên bìa tạp chí.

- Tao đang muốn đầu độc ông già tao, sẽ có lúc tao sẽ đầu độc lão – Aneta nói.

Chúng tôi đều mười lăm tuổi, ngồi trên hố cát, uống rượu trái cây, hút thuốc lá quấn từ loại cây mọc ngay dưới sân, phía bên kia đường tàu. Và Aneta bỗng nhiên tuyên bố thế:

- Vì mày biết không, tao căm thù lão, chỉ đơn giản thế thôi và tao sẽ đầu độc lão, tao sẽ đầu độc lão, thằng quỷ già ấy.

Tôi không hỏi tại sao. Thỉnh thoảng tôi có nhìn thấy ông khi thì chuyênh choạng trong khu, lúc thì ngủ ngay chân cầu thang, người ướt sũng nước tiểu, trên cánh tay là những hình xăm phụ nữ. Ông lái xe tải hạng nặng ra nước ngoài, ông thường vắng nhà hai, ba tuần liền, thỉnh thoảng lại ngồi nhà cả tháng, đi lảo đảo trong khu, những khi đó mười giờ tối là Aneta phải có mặt ở nhà, vì nếu không cấm bước chân ra khỏi cửa. Bà mẹ không bao giờ bệnh vực nó. Nó buộc phải tháo khuyên tai, khuyên mũi, khuyên trên lông mày cắt vào túi trước khi vào nhà để ông bố không nhìn thấy, chưa bao giờ ông nhận ra cô con gái về nhà trong trạng thái say, vì chính ông cũng say. Bà mẹ hoảng sợ, cậu em cũng vậy. Ông đã bốn lần tự thay đổi, nhưng chẳng ăn thua gì. Và mọi người chỉ chờ ông lại lái xe đi đâu đấy, người ta giao hàng cho ông và ông cứ việc đi. Đi một tháng, hai tháng, nửa năm, không về càng tốt.

- Hồi còn nhỏ tao đã từng cầu mong cho lão bị tai nạn. Lạy Chúa toàn năng, mong sao cho lão đừng quay về cái nhà này nữa. Nhưng lão vẫn về. Tao không cầu nguyện nữa, mày có nghĩ rằng Chúa nghe thấy không? Có mà nghe thấy cái cút ấy. Mày có biết thằng Michal em tao nói gì không. Rằng bao giờ chết, nó sẽ lên trời để giết Chúa, nó sẽ giết vì Chúa không muốn nghe nó. Tất cả những cái đó thật là ngu xuẩn. Có lần mẹ đưa chị em tao đến cuộc gặp các gia đình của những người nghiện rượu được giấu tên. Những mẹ sề tàn tạ, âm đạm đeo kính và những lời chia sẻ chán ngắt, rằng có lẽ là chúng ta cũng phải chữa bệnh, phải tham dự các quá trình điều trị. Sau đấy một bà chuyên gia tâm lý đưa mọi người đi. Tụi tao vẽ cây, vẽ nhà. Và Michal đã vẽ một ngôi nhà màu đen, không cửa sổ, không cửa ra vào, không tay nắm, một hình vuông đen trên nền đen, và bà tâm lý bảo rằng đó là sự thất lạc, là mất khả năng thoát ra, là ngớ ngẩn, tao

mới hỏi bà ấy: bác có biết Malewicz không? Ai? Malewicz à? Một hình vuông đen trên nền đen? Một cách thể hiện sự hiện hữu trong cái không hiện hữu. Bác biết điều này chứ?

Nhưng mà tao không đến đấy nữa rồi, ngoài ra mày biết không, mọi người coi tao như đồ bỏ đi, tao ngồi trên ghế dài bên cạnh những con gấu bông và phải nói tại sao lại trốn học. Người ta chỉ nhồi vào đầu tao những điều ngu ngốc, nếu ai đó còn bắt tao phải tháo khuyên mũi ra, phải ăn mặc trang trọng trong ngày Nhà giáo thì tao sẽ không chịu nữa. Mà nói chung, mẹ kiếp, ngày Nhà giáo là cái quái gì nhỉ? Cha cố hút thuốc trong phòng giáo viên, cô sinh, cô toán, cô văn và cô vẽ tay cầm bật lửa cú sất xuống người ông ta. Châm thuốc cho cha chứ ạ?

Tao vào lấy sổ liên lạc.

- Đi ra ngay – mọi người quát tao. Đầu tiên họ bảo tao lấy sổ liên lạc, sau đấy lại quát. Còn ông kia thì mặc áo thầy tu, miệng ngậm đầu mẫu thuốc lá. Cảnh giống như một ảo ảnh của tự do. Nào, và tao phải nghĩ thế nào đây?

Thầy tiếng Anh ngạc nhiên nhìn toàn bộ cái cảnh ấy. Và cả ông cha cố đang hút thuốc lá nữa. Mọi người đều có quyền được mềm yếu. Có thể xưng tội về tất cả.

- Chào Aneta, có gì hay không, công việc thế nào?

Aneta. Đã trở nên đầy đặn và mạnh mẽ. Nó làm ở viện da liễu. Phòng tiếp bệnh nhân. Con bé ở nhà với bà, bố con bé thì loanh quanh trong khu, nóng nảy, vội vã, đi theo hình vuông. Anh ta loanh quanh vậy cùng với đám chiến hữu.

- Này, đồng hương – thỉnh thoảng khi thấy hấn đẩy xe nôli họ lại gọi. Bây giờ thì Aneta không giao con bé cho hấn nữa rồi, kể từ cái lần hấn để xe nôli dưới chân cầu thang rồi ngủ quên. Xe đổ, con bé khóc mà hấn không hay biết gì, hấn say thuốc kinh thế đấy. Một người vấp phải họ, một đứa trẻ đang khóc, tẩu, giấy thiếc, ông bố nằm bất tỉnh, mọi người gọi điện cho cảnh sát, họ bế đứa bé, nhưng khi cảnh sát tới nơi thì không thấy hấn đâu nữa. Bây giờ hấn thận trọng hơn, thi thoảng ăn cắp vặt, thi thoảng vòng vo tí ti, thủ lĩnh thỉnh thoảng đi ô-tô đến, với bốn gam trong quần lót, hoặc là trong giày. Aneta buổi sáng trang điểm, làm đầu, thỉnh thoảng đi solarium, vấn đề về tiền trợ cấp ở tòa, sẽ chẳng được gì từ việc này đâu, người nghiện nếu không đi cai nghiện thì sẽ không phải trả gì hết, theo nó thì không tồn tại kiểu cùng nghiện. Nó muốn thi vào khoa điêu khắc của đại học Mỹ Thuật, đã có dạo nó đến xưởng gốm, dán hình hippy, tẩu, đồ trang trí, con vật, tất tần tật. Nhưng kết quả lại hơi khác. Đầu tiên không đỗ đại học, nó đi làm cho một cửa hàng, sau đấy sinh con và vân vân, quen biết với hấn. Và thành ra như vậy.

- Anh ấy bị mất phương hướng – Aneta nói về hấn. Mày có yêu anh ấy không? – tôi hỏi, còn nó lặng im. Không biết bây giờ nó sẽ vẽ ngôi nhà như thế nào nhỉ? Một hình vuông đen trên nền trắng? Hay là hình vuông đen trên nền đen?

- Mày thế nào?

- Chẳng thế nào cả.

- Tao sợ là nếu Sonia ốm thì tao sẽ bị mất việc.

Tao sẽ bị mất việc. Nghe mới hay làm sao.

- Cô có con? Thế là thế nào? Cô hình dung ra một công việc chuyên môn như thế nào? Kèm theo con à? Kèm theo con nhỏ à?

- Một bà mặc vét, mày biết không, một con chó mặc vét, ngồi dạng chân, nhìn tao với ánh mắt rất chó. Sẽ thế nào? Sẽ thế nào? Điện thoại cầm tay của mẹ ta réo.

- Xin lỗi tí.

Mẹ ta đứng lên, đi ra chỗ cửa sổ.

- Bị sốt phải không... Hania, chị sẽ đưa nó đến bệnh viện chứ? Được rồi, hết giờ thì tôi đến... hôn cháu hộ tôi.

Mẹ ta nói vào ống nghe bằng cái giọng hờ hững như vậy, còn tao thì nghe lỏm và biết rằng mẹ ta cũng có con.

- Cô có hình dung ra có con thì sẽ như thế nào không? Chính tôi cũng có con, con trai, bảy tuổi, tôi không muốn nhận phụ nữ có con vào làm việc. Cô có chồng không?

- Không... tức là đúng thế ạ...

- Tức là sao?

Khuôn mặt của mẹ ta, cử chỉ của mẹ ta được kiểm chế một cách hoàn hảo, chúng bị tước bỏ mọi cảm xúc, giống như là trong sách: Làm thế nào để làm chủ được nghệ thuật đàm phán trong vòng một tuần? Làm thế nào để học cách quyết đoán trong ngày nghỉ cuối tuần?

Khóa học sẽ kết thúc bằng một bài thi và chứng chỉ của một kẻ khốn kiếp. Thật lý tưởng để đóng khung rồi treo lên tường, để khoe với ông anh vợ, với cô hàng xóm, với em gái, với mẹ, với bố, với người yêu.

- Một mình tôi nuôi thằng Oscar, tôi đi làm và tôi biết là như thế nào. Tôi cần một người thật tâm huyết, chứ không phải người mà bốn giờ chiều đã tấp tễnh về, vì còn phải đến mẫu giáo đón con, hoặc sáng ra đã gọi điện cho tôi xin nghỉ, lại còn muốn tôi trả tiền nghỉ con ốm nữa chứ, tự cô hiểu đấy – mẹ ta cười với tao, nụ cười giả tạo và nhạt như nước ốc, đã được chuẩn bị cho bối cảnh câu chuyện – tôi rất lấy làm tiếc, rất là tiếc, tôi giữ lại CV của cô, chúc may mắn.

Oscar. Bảy tuổi, cả một đội quân virus trong bụng, bệnh viện truyền nhiễm, nằm một mình trong phòng, mẹ đi làm, trên tường là bức ảnh nhỏ chụp cùng với mẹ. Oscar giật tấm ảnh xuống và vứt vào sọt rác. Nó vùi mặt dưới gối mà khóc thành tiếng, nó sợ phải một mình vào phòng vệ sinh toàn mùi thuốc sát trùng. Nó gọi cho mẹ bằng cái điện thoại cầm tay trẻ con, có dán hình đầu trườn, nhưng nó nghe thấy một giọng lạ hoắc, một bà lạ hoắc nói bằng tiếng Anh: *the number you are trying to reach...*

Oscar. Bánh mì kẹp với sốt mayonnaise, đồ ăn nguội rưới sốt loại đặc biệt và nếu nó bị lên màu xanh thì tráng rửa đi. Tất cả phải là đồ đi mua.

- Và cô phải nhớ – phải cười tươi và hỏi khách hàng, tôi có thể giúp gì được ạ.

Chúng tôi chỉ ăn bánh mì tự kẹp mang từ nhà đi, ở gian xép, uống cũng ở gian xép, hai lần giải lao mười lăm phút. Chúng tôi cười. Ở Tây Âu mọi người đều cười ở bất cứ chỗ nào. Ở Tây Âu mọi người đều thân thiện. Chúng ta cũng như vậy. Sẵn sàng phục vụ quý khách, ông là khách

hàng của chúng tôi. Chúng tôi sẽ tráng rửa thịt nguội vài lần cho hết xanh. Mùa hè sốt rất nhanh chua và bốc mùi, dầu nổi lên trên, còn mayonnaise chìm xuống dưới, chúng tôi sẽ đổi tên thành sốt chua-ngọt, tất cả phải được bán hết. Và miệng chúng ta cười thật rộng. Thật rộng. Ê, cười đi, tôi bảo cô cười đi. Dân Ba Lan thật là lạ, mọi người sang Luân Đôn làm việc và không chịu cười. Các bạn không thể thành fan được. Chúng ta không thể thành fan được. Từ những năm đầu của bậc tiểu học đã bị tra tấn bằng những thôn tính, người Đức, mất tự do, Oswiecim, Katyn, không có fan, các bạn không thể thành fan được. Chủ đề của bài học: nỗi thống khổ của dân tộc Ba Lan qua thơ Rozewicz, những đứa trẻ mười tuổi mang trên lưng gánh nặng của sự đọa đày, Chúa, danh dự và tổ quốc, một trăm hai mươi ba năm nô lệ, những nhà tù hủy diệt, khởi nghĩa, các khoang hơi độc, những đuôi sam tóc. Họ thuê cho con, con trai ời, cặp mắt buồn bằng máu đỏ, nhưng con hãy cười lên. Cần phải cười.

Bạn là ai? Một người Ba Lan nhỏ tuổi.

Bạn hãy cười lên. Kem đánh răng Colgate, kẹo cao su Winter Fresh và hãy cười lên.

Bạn cảm tình con gì? Đại Bàng Trắng.

Bữa sáng với pho-mai Almette mịn, trọng âm ở vần cuối, Nescafé classic và tiến lên phía trước. Và hãy cười lên.

Bạn sống ở đâu? Trong lòng quê hương mình . McDonald's I am loving it, khoai tây chiên ăn với sốt cà chua và Chocolate shake. Và nụ cười thật là rộng, đến tận thắt lưng.

Ở nước nào? Trên đất Ba Lan . Nokia connecting people.

Coca cola, Sony, Durex. Ba thương hiệu mà giới trẻ đánh giá cao.

Đất của bạn là gì? Tổ quốc của tôi.

Tik-tak chỉ hai calo và China town với mèo, chó, bồ câu, và hãy cười lên.

Giành được bằng gì? Bằng máu và những vết sẹo. Máu, tinh dịch, tiêm chích. Không phải từ nụ hôn. Cũng không phải từ muối. Thế từ nước bọt? Thế từ nước mắt?

Bạn có yêu tổ quốc không? Tôi yêu chân thành . Qua việc làm tình bằng đường miệng với phụ nữ? Qua những hình xăm? Còn ở chỗ bác sĩ nha khoa thì sao? Còn qua việc hiến máu thì sao?

Bạn tin vào cái gì? [\[1\]](#) Vào MTV.

Tôi không cười và sẽ không cười. Hồi tôi còn nhỏ, cô dạy mẫu giáo nói đùa là cô buồn vì tôi không cười, vì tôi chỉ ngồi yên lặng và nhìn qua cửa sổ. Tôi có người bạn gái tên là Benia. Benia lớn hơn, đã mười bốn tuổi, ngoài tôi ra chẳng có ai nhìn thấy chị ấy, tôi có thể ngồi nói chuyện với Benia, còn họ quanh đi quẩn lại chỉ cô buồn và cô buồn, nhưng tôi không nói gì với họ về Benia, vì Benia chỉ là bạn của riêng tôi.

Tôi không biết thưa ông, ông là bố, ông biết tốt hơn. Nhưng tôi thấy không yên tâm vì cháu rất khép kín, rất ít chơi đùa với các bạn, đúng hơn là cháu thích một mình, chỉ nhìn ra cửa sổ, và cứ buồn buồn thế đấy. Hay là đưa cháu đến bác sĩ tâm lý, cháu hầu như không cười.

- Nào cô bé, hãy cho cô biết trứng với đá khác nhau ở chỗ nào? – bà chuyên gia tâm lý thông minh hỏi. Tôi ngạc nhiên vì lại có một câu hỏi như vậy, sao không phải ví dụ như là viết *tre* hay

là *che* , hoặc mười bảy trừ bốn còn bao nhiêu, hoặc nếu em có sáu quả chuối để trên ba cái đĩa và số chuối trên mỗi đĩa là như nhau, vậy trên mỗi đĩa có mấy quả chuối? Nhưng mà cháu, thưa cô, cháu không ăn chuối, vì bố mẹ cháu không có tiền mua chuối.

- Trứng nở ra gà con còn đá thì không.
- Tốt. Cháu vẽ gì đây, đây là cái gì, cháu nói cho cô biết chứ?
- Đây là con dê con được cất trong tủ, vì...
- Vì sao?

Vì cháu có con dê con cất trong tủ – tôi nghĩ thầm – còn dưới gầm giường cháu cất những con hến, những con hến. Nhưng cháu không nói với cô đâu. Dưới gầm giường cháu còn có cả chó con nữa, những con dachshund [\[2\]](#), con màu xanh da trời bị gãy chân, trong cái tủ mà cháu cất con dê con ấy, có một lối đi bí mật sang vườn. Benia chỉ cho cháu và chúng cháu sang đấy chơi.

- Vì sao?
- Vì nó là thế.
- Được rồi. Cháu hãy chỉ có cho biết, trên bức tranh này là cái gì?

- Cái ô tô và cô bé, cô bé buồn rầu đứng ở một góc. Hình như là cô bé khóc vì mẹ nó đi đâu ấy bằng cái ô tô này, còn nó thì rất sợ bão và nó không biết phải làm gì vì ở trong tranh không có bố, cả mẹ cũng không, còn ông mặt trời đang chiếu sáng này thì chỉ tí nữa là khuất sau những đám mây, vì mây đen đang kéo đến gần.

- Nó từ đâu kéo đến?

- Nó đang kéo đến, từ đằng sau tranh ấy, nhưng gió sẽ đưa nó đến ngay bây giờ và nó sẽ xuất hiện ở trong tranh, cái đám mây đen ấy, và sẽ có sấm, và vì thế mà cô bé che mắt, vì nó sợ, vì nó không biết làm thế nào để làm tan đám mây ấy đi, mà cái đám mây ấy thì rất to và đen kịt.

- Mà biết không Aneta, mọi cái đều thật là ngu xuẩn. Với ai cũng không hợp, với bất kể thằng nào, tất cả đều hời hợt, nhạt nhẽo, tất cả đều kết thúc như vào lễ Giáng Sinh ấy. Hắn vừa đi xong. Và dán mũi lên mặt kính lạnh giá. Và thậm chí không một gam bụi vàng. Aneta, mà nghĩ gì?

- Tao không biết. Gần đây tao không nghĩ. Tao thích nghe thức ăn từ dạ dày trào ngược ra ngoài như thế nào. Đơn giản là tao thích, thích ních cho thật đầy, sau đó khóa trái cửa trong buồng vệ sinh, đây không phải là chứng háu ăn, đây là một sự làm sạch. Những khi ngồi nhà, Sonia ngủ là tao mở tủ lạnh và chén, đơn giản là chén tất cả những gì có trong đấy. Bánh bao lạnh với cải ngựa, bánh mỳ với hành tiêu, xúc xích với mayonnaise, bắp cải muối, pho-mai vàng, cá trích ngâm dầu, tất tật, chính xác là tất tật. Khi tất cả mọi người xung quanh đã ngủ, còn tao thì không ngủ được, thì mà biết đấy, cái tủ lạnh ấy, cái ánh sáng từ trong bếp tối hắt ra ấy là ánh sáng cuối đường hầm, là cứu tinh của tao. Cái tủ lạnh ấy và những chiếc bánh bao lạnh với cải ngựa mà tao bốc ăn bằng sạch ấy, chúng cho tao cảm giác bình an, mà biết không...

- Thôi đi, tại sao tao lại không hợp được với thằng nào nhỉ...

- Tao cũng thế. Tao nghe nói là do gia đình đấy. Là do mối quan hệ với mẹ hoặc với bố. Chỉ cần một chấn thương nhỏ nào đấy về tâm lý là thôi rồi, sau đấy chỗ nào mọi người cũng sẽ cảm ơn và “tôi sẽ gọi lại.” Có những khóa dạy làm thế nào để phát hiện ra chấn thương này và bạn thay đổi và có thể tự giải thoát được. Hình như là tác dụng lắm. Con bạn ở chỗ làm kể với tao thế. Mối quan hệ mẹ-con gái xuất hiện giữa những người tham dự các khóa học này, mày biết đấy, một không khí thanh lọc như thế, nước mắt vân vân và vân vân, và mẹ của cô gái ấy hỏi cô gái đến đấy để làm gì. Con đến đấy để làm gì? Mẹ là một người mẹ tồi chăng? Không phải, nhưng con muốn sao cho giữa mẹ và con được tốt hơn. Tốt hơn? Có thể liệu pháp này sẽ giúp mày trong những vấn đề của mày. Của tao? Có thể con sẽ trở nên dễ tiếp xúc hơn – bà mẹ trả lời. Mẹ của cô gái ấy là người có thể đến nhà vườn, dùng kéo tỉa cỏ vì máy xén cỏ bị hỏng, vì một khi bà đã lên kế hoạch gì thì nhất thiết phải đúng như thế, mày hiểu chứ, máy xén cỏ bị hỏng, còn ông bố thì uống bia.

- Anh sửa hộ em cái máy xén cỏ được không?

- Bình đẳng cơ mà, với lại cần phải thay thế mấy thứ.

- Thế thì anh lên phố mua rồi thay đi.

- Bà ơi, hôm nay là mùng Một tháng Năm, ngày Quốc tế Lao động, một kỳ nghỉ cuối tuần dài, các cửa hàng đóng cửa, mọi người ra khỏi thành phố hết, làm gì có cửa hàng nào mở cửa hôm nay.

- Thật không còn gì để nói với anh nữa. Lúc nào cũng thế, chỉ bia, bia và bóng đá. Máy xén cỏ hỏng nằm đấy ba tuần nay rồi, em sẽ đi nhà vườn dọn cỏ.

- Còn anh sẽ nghỉ ngơi.

- Ngoài tôi ra có ai quan tâm đến vườn tược đâu. Đàn ông gì mà đến cái máy xén cỏ cũng không biết sửa. Đã có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ tôi, bao nhiêu lời đề nghị, tôi đã từng xinh đẹp, trẻ trung. Thế mà sao nhỉ? Tôi đã chọn anh lười như thế này đây. Chỉ ngồi và bia, rồi bóng đá, bia và bóng đá, bia và bóng đá, và báo với những mục đàn bà khóa thân giấu trong nhà tắm, tắt vút đằng sau máy giặt, bọt cạo râu trên lavabô, cả cái lavabô dính đầy bọt, thế mà ông ấy có bận tâm gì đâu. Khăn tắm vút một xó, và bia và bóng đá, giá kể tự mình đá thì còn đi một nhẽ, nhưng đằng này không. Chỉ dính chặt lấy cái TV, không còn nhìn thấy trời đất gì nữa. Nhẽ ra có thể cùng đi xem phim, xem kịch, nhưng mà không.

- Bà xem chương trình Ba Lan Vàng mà xem, họ có đi xem kịch đâu mà vẫn sống cả đấy thôi.

- Còn ở đây tôi đến vườn, ra chỗ không khí trong lành, cỏ mọc um tùm cả lên, vườn trông không khác gì rừng hoang, nhẽ ra ông nên làm gì đấy với cái máy xén cỏ chứ không phải là nói với tôi rằng những người Ba Lan Vàng không đi xem kịch. Cứ dính vào cái TV ấy. Bụng mới to ra, còn chồng của Ela, ông nhìn thấy anh ấy chứ...? Nào là đi bơi, đạp xe đạp, ngoài năm mươi rồi đấy, thế mà trông như thế nào chứ. Khối con gái trẻ còn phải chạy theo anh ấy, còn ông thì chỉ bia với bóng đá, và dán mắt vào TV và thành một vòng luẩn quẩn như thế.

- Bà ơi, buông tha cho tôi đi...

- Thế hả? Thế hả? – và òa khóc – một khi ông đã như vậy thì ông sẽ thấy.

Và suốt ba ngày bà không nói lại câu nào, bà lấy kéo và dùng kéo, và cắt cỏ.

Và thế nào? Cứ để cho ông ta thấy bà dễ dàng hàng như thế nào, bà lên kế hoạch thế, và nhất định phải như thế. Còn ông ta, cứ việc mà nốc bia đi, đồ thói thầy. Và thế là dùng kéo. Còn ông ta dán mắt vào TV. Anh không vui chơi, anh không sống. Anh uống thì đừng có ăn nữa. Tôi muốn làm người dẫn đường, rất muốn. Mà sẽ cảm thấy thế nào khi biết rằng chồng mình ngủ với đứa con gái lúc ấy mới lên tám của mà? Phản ứng đầu tiên của mà sẽ như thế nào? Bé Kubus bốn tuổi rơi từ tầng mười một. Bốn người đã thiệt mạng trong một vụ tự sát. Bạn gái của thần tượng giả vờ có cực khoái. Bạn hãy gọi ngay bây giờ. Những cô gái tuổi teen nóng bỏng. Britney Spears chung giường với phụ nữ. Sẽ không có trợ cấp cho các bà mẹ đơn thân. Cần máu AB Rh(+), không thì đứa bé sẽ chết. Còn anh thì cứ như không. Chỉ bia với bóng đá. Bia với bóng đá. Mấy người hàng xóm tốt thế, ai mà nghĩ rằng họ lại ăn thịt mèo, ai dám nghĩ thế. Chủ nhật đi lễ nhà thờ, chồng ăn mặc lịch sự, vợ váy áo nghiêm chỉnh, có ai dám nghĩ họ lại ăn thịt mèo cơ chứ. Rằng họ bắt mèo vào ban đêm, họ dùng Whishcap [\[3\]](#) để nhử, họ gọi chúng vào với vẻ yêu thương ấm áp để rồi sau đó đập búa vào đầu chúng với vẻ mặt lạnh tanh. Ai mà lại nghĩ rằng họ bán phim con heo. Họ là những con người bình thường, anh luật sư, chị bà luật sư, ngày nào họ cũng kể chuyện trên Chào buổi sáng, thế mà một vụ xì-căng-đan như thế, có ai dám nghĩ tới... Phóng viên của chúng ta đã điều tra vụ này, ngay sau chương trình quảng cáo. Trong khoảng thời gian này có thể ra tủ lạnh, lấy một mẫu xúc xích với bánh mì, quay lại và lại mãi mê xem. Còn bà vợ-mẹ thì cắt cỏ bằng kéo. Nước mắt nhỏ giọt trên đầu gối gập lại của bà. Còn đứa con gái ấy, đăng ký đi điều trị, vì hình như là họ không biết dạy dỗ nó. Mọi chuyện thật chẳng đâu vào đâu.

- Cậu nghe này, đây là công ty quảng cáo – đứa bạn gái thời sinh viên vô tình gặp ngoài đường nói với tôi – và thật sự không tồi đâu. Cậu làm hàng loạt những thứ linh tinh dưới dạng jogurt, băng vệ sinh, kem dưỡng và đại loại như thế, nhưng hằng năm đều có cuộc thi, cậu biết không, quảng cáo đại chúng, cậu có thể hiện thực hóa mình trong công việc này. Mình có một số điều phải nói ở công ty này nên nếu cậu cần điều gì đó thì mình có thể giải quyết được cho cậu. Cậu có những ý tưởng rất máu, thật đấy. Một nghìn cho chào buổi sáng, nhưng sau hai, ba tháng, một khi chương trình thành công thì có thể là hai nghìn, bao nhiêu là người mơ ước công việc này đấy.

- Được rồi, cậu không phải thuyết phục mình nữa – tôi nhất trí.

Chương trình quảng cáo đồ ăn cho chó được làm trong ba tuần. Mười một phương án đã lên khuôn bị loại bỏ. Khách hàng không thích hình ảnh một chú setter [\[4\]](#) màu lửa Iceland ăn trong cái bát màu cỏ úa, vì màu xanh lá cây của cái bát phải nhờ nhờ chứ không được úa, màu úa không ăn nhập với màu lửa của con chó.

Sau đấy lại thấy là âm nhạc quá đều đều, những cái tiếp theo cũng thế, dừng lại ở phương án thuê một nhạc sĩ với một khoản tiền kha khá và anh ta sẽ ghi lại một tác phẩm ngắn do một khách hàng chưa biết quyết định thế nào đọc cho. Khi phần nhạc đã xong, có mấy người chợt phát hiện ra là lời quảng cáo dài hơn mất mấy chữ và khán giả không đọc được vì dài quá. Cuối

cùng, với câu hỏi những chú chó xuất hiện trong quảng cáo này có được cho ăn loại đồ ăn này từ lúc mới sinh ra không, thì câu trả lời lại không được như ý. Vị khách hàng rất quan trọng đồ mặt:

- Không được cho ăn từ lúc mới đẻ là thế nào?

- Thế bắt buộc phải như thế à?

- Công ty của chúng tôi phải đáng tin cậy.

- Nhưng thật là vớ vẩn, chẳng có một người nuôi chó bình thường nào lại nuôi con vật của mình bằng mấy cái thứ đồ hộp dở hơi ấy.

Vị khách hàng sập cửa bỏ đi.

Cô bạn thời sinh viên mời tôi về phòng nó.

- Tiếc là cậu không qua được. Rất tiếc. Mình nghĩ là cậu có nhiều kinh nghiệm hơn cơ, cậu có thể thể hiện mình, nhưng hóa ra chẳng ăn thua gì. Không thể nhận cậu được. Không thể trả cả ngàn zloty cho cái khả năng quá khiêm tốn của cậu được. Cậu biết không, với một ngàn ấy, mình có thể đến tiệm để tẩy lông chân một cách nghiêm chỉnh đấy.

[\[1\]](#) Những đoạn in nghiêng trong phần này lấy từ một bài thơ mà tất cả trẻ em trong các trường học ở Ba Lan đều học - ND

[\[2\]](#) Giống chó Đức tai to,dài,chân ngắn - ND

[\[3\]](#) Một loại thức ăn cho mèo - ND

[\[4\]](#) Giống chó săn to,chân dài

7.

Con ăn cắp xinh đẹp

- Tao nghe nói ở trường ngoại ngữ của bác tao đang cần giáo viên tiếng Anh – một tuần sau thì Aneta gọi lại – tao đã kể với họ về mày và cho họ số điện thoại của mày, nên có thể họ sẽ điện thoại cho mày đấy.

Họ đã gọi.

Công việc với trẻ em thoát đầu có vẻ là một cái gì đó thật thú vị. Các em ở tuổi lên bảy, mỗi nhóm mười em. Tất cả đều dễ thương, ngoan ngoãn, hay cười, những đứa mà chỉ mới đây thôi vẫn còn ngủ trưa từ mười hai giờ đến hai giờ chiều ở mẫu giáo. Chúng mang những chiếc balô to bằng nửa người chúng. Khi tôi đến, chúng chạy đến chỗ tôi, ôm tôi: cô Magda, cô Magda yêu quý của chúng em. Hôm đầu tiên, ông bảo vệ với cái giọng chẳng dễ chịu chút nào hỏi tôi ở lớp mấy. Kiểu xã giao. Mấy bé gái tặng tôi những đồ vật xinh xinh, bút bi màu, kẹo, những cái nhãn. Tôi cảm thấy mình già kinh khủng trong tất cả những chuyện này.

Hôm nay chúng ta vẽ gia đình. *My family. Mother, father, sister, brother.*

- Thừa cô, em không biết vẽ gì ạ – Dorota khẽ nói – vì bố em không ở cùng với cả nhà, nhưng vẫn là bố của em. Bây giờ chú Bartek ở với mẹ và em. Thế thì em sẽ vẽ mẹ, em, chú Bartek, còn bố thì ở cạnh nhà nhé...

- Còn em có sáu chị em gái và bốn anh em trai – Emilka xen vào – vì bố em còn có cả vợ cũ nữa và bác ấy đã có con lớn rồi, nhưng các anh chị ấy là anh chị của em. Em sẽ vẽ các anh chị ấy, được không ạ?

- Thừa cô, còn ông em mới chết tuần trước – Klaudia nói to từ góc cuối lớp – nhưng em cảm thấy như ông vẫn ở đây. Hôm nọ em muốn ôm ông, thế là bị ngã, vì đó không phải ông mà chỉ là không khí thôi.

- Còn em có em gái, nhưng đang ở trong bụng mẹ – Romek lên tiếng – vậy em có vẽ nó hay là không ạ?

- Thừa cô, bố em có một triệu đô-la – Jacek nói – bố em có thể mua hết tất cả những quyển sách học tiếng Anh và có thể gửi sang Mỹ cho em vào kỳ nghỉ hè để em có thể học tiếng Anh ở bên ấy.

- Không đúng – Kasia la lên – thừa cô bạn ấy nói dối đấy ạ, anh bạn ấy phải đi cải tạo vì tội đốt cỏ.

- Không đúng, cậu nói dối thì có.

- Đúng, mẹ tớ bảo thế.

- Bạn không nhận được quà gì trong lễ ban thánh thể nhé, còn tớ được máy tính này, điện thoại di động này, một ngàn zloty, đồng hồ và một cuốn sổ tay điện tử nữa nhé.

- Còn tớ sẽ được tặng một ngàn zloty, một cái xe đạp địa hình giá cũng một ngàn zloty, còn cậu chẳng được tặng gì.

- Cậu sẽ không được tặng gì. Bố tớ hứa sẽ tặng tớ laptop cơ...

- Michal, tại sao em không vẽ? Tại sao em vẫn để giấy trắng? Các bạn khác vẽ xong hết rồi, còn em?

- Thưa cô vì cặp của em đang chạy lung tung quanh lớp ạ.

- Chạy chỗ nào?

- Đầu tiên ở góc đằng kia, còn bây giờ đang ở dưới gầm ghế kia ạ, em không thể lấy được các thứ ra vì nó cứ chạy liên tục như thế...

Đúng là bố mẹ Dorota đã ly dị, do đó mà ở lớp thỉnh thoảng lại bị một cơn kích động. Krzysio phải dùng thuốc an thần, một bác sĩ quen đã quyết định như thế sau một quá trình điều trị, thêm vào đó chuyên gia về tâm thần còn dự báo: em sẽ bị quá khích, hung hãn, khó tập trung, cần dùng thuốc an thần. Ania thì già dặn, đeo kính, học hành rất vất vả, vì thế mà không bạn nào muốn ngồi cạnh. Cặp sách của Michal thì bị kéo đi lung tung.

Chúng ta học nhé: lớn lên em muốn làm gì?

Làm cô giáo, hoa hậu Ba Lan, ca sĩ, lái xe buýt, phi công, nhà du hành vũ trụ, nghệ sĩ trượt băng nghệ thuật.

Dorota im lặng.

- Còn em – tôi hỏi.

- Em muốn làm một đứa ăn cắp xinh đẹp...

- *What's your name?*

- *My name is...*

Viết lên bảng cho các em tên của ba loại quả và một tên ví dụ như rau: *pear, tomato, orange, banana*. .. Từ nào không thích hợp với những từ còn lại? Một phút dành cho tôi, các em suy nghĩ.

Tôi đi giải quyết nỗi buồn, làm các bài trong sách, lần lượt từng câu, tôi thấy bức mình khi Dorota ré lên vì cái, tôi không có một chút chuẩn bị nào về mặt tâm lý cũng như sự phạm, tôi không biết phải ứng xử như thế nào với Krzysio, hoặc làm gì khi cả đám cùng cười Michal vì cặp sách của nó chạy lung tung còn nó thì sắp khóc.

Pavel nhắn tin: “Đến đi”.

- Thưa cô, *tomato* không thích hợp ạ... Bây giờ em phải làm gì ạ vì em đã làm xong bài?

- Cô giáo dùng điện thoại di động trong lớp nhé, bị cấm đấy...

Cậu ta đang chờ tôi. Xe buýt sẽ đến lúc mười lăm giờ ba bảy, bảy bốn, từ bốn vào chân cầu thang mất chừng năm phút, đã bốn giờ mười lăm. Hết giờ làm Mariola đưa Sebastian đi khám bệnh, cô ấy sẽ không về trước chín giờ. Nếu về thì sao?

- Không về đâu – cậu ta nói.

Tôi phải đi sớm hơn, phải kết thúc buổi học này.

Nhạc hết giờ. *Good-bye children.* ..

Chúng ta về thôi. Mười lăm giờ ba hai phút. Khỉ quá, lại một phụ huynh đến hỏi:

- Cháu Karolek có tiến bộ tí nào không cô giáo?

Cậu ta viết: “Nếu cậu muốn, hãy đến, mình đợi”. Hay là không đi? Cho qua chuyện này.

Mưa thế kia, mùa đông đang tan. Ấm, ướt.

- Cháu Karolek có tiến bộ tí nào không cô giáo?

- Cháu tiến bộ nhiều lắm.

Ba giờ ba tư. Ba phút để ra xe buýt.

- Gần đây cháu có vấn đề với việc đọc chữ số, vậy cô giáo có thể...

- Vâng, mọi chuyện rồi sẽ ổn.

- Thừa cô bạn Agata lấy phần của em.

- Agata, em trả phần cho bạn ngay... các em nhanh lên, cô còn phải khóa cửa lớp.

- Cô ơi Szymon bảo em là đồ điên.

Ba giờ ba mươi sáu. Chắc mình không kịp rồi.

- Bạn nói gì? Cô có phải nói chuyện với mẹ em không? Szymon, ở đâu ra cái từ ấy?

- Ở nhà bố em vẫn nói thế ạ.

- Bố em nói với ai?

- Với cái TV ạ, nếu như có ai đó trên TV cứ nói nói gì đấy.

Ba giờ ba mươi bảy. Xe buýt rời bến rồi. Chuyển tiếp theo sau mười phút gì đấy. Mình cứ ra khỏi đây nhưng không biết có nên đi hay không.

Hôm qua thằng cu Michal, cái thằng có cặp sách chạy lung tung ấy, bảo:

- Cô có mùi như mùi thạch vani ấy.

Mọi thứ đều đang tan. Mình thêm yêu. Chỉ cần một cú điện thoại cho Pavel thôi, nhưng mình quá đủ rồi. Hay là mình đến một câu lạc bộ nào đấy, mình sẽ đưa mình đến trạng thái đi đâu cũng được, đi với ai cũng được. Sau khi uống rượu, cảm nhận về tình dục suy giảm, nhưng nếu tỉnh táo thì thật khó khăn để yêu một ai đó không quen biết kỹ. Mình sẽ nhảy, sẽ có một người nào đấy nhảy cạnh mình, rồi chạm vào mình, mình cũng chạm vào anh ta, vẻ như vô tình, sau đấy anh ta đi lấy bia, hai đứa sẽ vừa uống vừa nhảy, anh ta sẽ cười một cách ngu xuẩn, sẽ chạm

vào ngực mình, và trong chốc lát mình cảm thấy dễ chịu. Hai đứa sẽ trao đổi với nhau đôi câu vô thưởng vô phạt, anh ta nói ra một cái tên nào đấy của anh ta, mình trả lời gì đó, khi nhắm mắt lại mình bỗng thấy chóng mặt.

- Em hút cần sa không?

Hai đứa ra ngoài, hút rồi quay lại, anh ta hỏi mình làm gì, quan tâm đến điều gì. Mình trả lời là mình quan tâm đến bản thân.

- Sao lại bản thân – anh ta ngạc nhiên hỏi.

Anh ta sẽ cười vì bất cứ chuyện gì, mình khó chịu, anh ta hỏi:

- Em đang làm ở đâu đó chứ, hay là đang đi học? Mình giả vờ không nghe thấy, gào lên:

- Cái gì?

Anh ấy nhắc lại câu hỏi:

- Em làm ở đâu?

Mình trả lời ở chỗ con tườu. Mình vào toilet, móc ngón tay thật sâu vào cổ họng và nôn ra toàn bộ cái buổi tối đầy thất vọng cùng với toàn bộ bản thân đầy thất vọng của mình. Mình rửa mặt rồi đi bộ về nhà.

Đồng hồ sẽ đếm từng phút cho đến sáng. Và chỉ có tích, tích, tích, tức, tức, tức. Đôi khi giọng nói của mình trở nên xa lạ, con người phản ứng rất khác nhau trước sự cô đơn, mình muốn gọi điện thoại cho cậu, nói đơn giản là mình nhớ. Mình không biết điều này có nghĩa gì không, nhưng mình không bao giờ muốn hủy hoại bất cứ cái gì của cậu, hoặc là phá tan ngọn lửa gia đình ấm áp, những bữa ăn Chủ nhật, những cuộc cãi vã buổi tối, bia trong tủ lạnh mà vợ cậu mua cho cậu, những lần đi siêu thị, mình chỉ muốn nói với cậu rằng mình nhớ. Rằng mẹ kiếp, mình nhớ. Mình sẽ bịa ra lý do để gọi điện cho cậu. Hãy trả mình cuốn sách mà cậu đã mượn cách đây năm năm. Cho mình vay bốn trăm đi, mình đang nợ nần ngập đầu đây, cậu biết đấy, mình đổi chỗ làm, mình thôi việc, họ sa thải mình, họ đuổi việc mình, mình lập quỹ đen từ các khóa học, mình đã biển thủ tí chút, mình phải trả tiền nhà, có giấy báo gửi đến, cước di động, lãi ngân hàng, muốn hay không muốn, nhưng mình cần tiền. Mình hơi bị bối rối, cậu biết đấy, khi đó, khi mà tất cả bắt đầu kết thúc thì mình gặp một tên bạn thuộc dạng để đầu mào gà vượt keo với túm lông giả có thể vượt bất cứ lúc nào, với hàm răng trắng, tui mình có hơi bốc đồng một tí, cái buồng tắm trong quán hay thật đấy, gương Venise, anh ta lải nhải gì đó, mình thì tè và nhìn thấy khách trong quán qua lớp kính, anh ta nốc coke ừng ực, tui mình có thể nghĩ ra một cái gì đấy, cậu hiểu ý mình chứ, và bỗng nhiên anh ta tỏ ra ngồ ngộ, anh ta sê coke cho mình, cái bờm thì đẹp hẳn ra, một lần, hai lần, ba lần, mình nằm không động đậy, còn anh ta thì xoa người mình qua lớp quần áo, đã lâu rồi không có ai xoa người mình như thế, hồi còn bé, mẹ vẫn hay xoa lưng cho mình như vậy lúc đi ngủ. Mình thấy thích, và tự mình cũng kéo vài lần, mình cũng không biết tại sao nữa, mình đã tiêu một ít, mình không biết là ở trường ngoại ngữ họ biết được, ở chỗ họ có một nhà chứa, nhưng họ phát hiện ra, họ đã đuổi mình, mình không có lương, họ định phạt mình vì tội ăn cắp, nhưng không hiểu thế nào mà mình lại qua được.

Mình kể về những khó khăn, mình kể gì đó, và cậu biết đấy, nên mình phải gọi hỏi vay cậu bốn trăm, cậu phải hiểu cho mình, mình sẽ trả khi nào có thể. Cậu biết là mình không lắt léo đâu. Thế nào? Còn cậu sao rồi? Đến nhé.

Tôi lên xe buýt. Một cô bé ngồi cạnh tôi, tuổi *teen*, móng tay sơn nghệ thuật, da rám nắng do đi solarium. Nó lôi ra một cuốn vở giấy carô, trong đó có ghi chép về các loại đất bằng những hàng chữ đều đặn và nghiêng về bên phải và gạch dưới bằng mực xanh. Và nó đọc những loại đất ấy cho đến khi một bà đứng tuổi vẫn ngồi dựa vào nó từ lúc lâu rồi thở dài rất to, thối phù phù, rên rĩ, nhưng con bé đang đọc các thể loại đất và giả vờ như không trông thấy gì, không nghe thấy gì suốt bốn bên ấy cuối cùng cũng phải đứng dậy. Sau đấy ông soát vé lên, tôi nhảy xuống vào phút chót nhưng không kịp, thậm chí đã bắt đầu loạng quanh, tôi không muốn đi đâu nữa, không viết gì, là đến hay không đến. Tôi gọi điện nói: cậu nghe này, chuyện đó thật vô nghĩa, mình không muốn đến chỗ cậu để lên giường với cậu, mình muốn vay tiền, mình cần bốn trăm, mình đang ở dưới đáy tuyệt đối, mình không muốn vòng vo...

- Mình không thể – Pavel ngắt lời tôi – bọn mình đang lát *linoleum* cho sàn bếp...

- ...

- Có gì mình sẽ gọi cho cậu sau – cậu ta nói.

Tôi ngắt máy. Tôi chẳng biết *linoleum* là cái quái gì. Cái duy nhất mà tôi có thể lát cho bếp nhà mình đó là bốn hóa đơn tiền nhà, hai tiền điện thoại, hai cho ga, ba giấy nhắc nợ, một hóa đơn nộp phạt vì tôi đi trốn vé chưa trả, một hợp đồng giá trị một trăm bốn mươi chín zloty và tấm bằng cử nhân.

Tôi thầm nghĩ, thật dễ dàng để gạch tên mọi người ra khỏi tiểu sử, và sao lại có thể thoát qua cổ trôn tru đến vậy, có gì mình sẽ gọi sau, sẽ gặp lại nhau sau nhé.

Chúng tôi sẽ gọi lại cho cô.

8.

Domestos lên não

Ngày nào tôi cũng nghĩ bụng, sáng mai mình sẽ thức dậy thật thanh thản, gương mặt mịn màng, thư thái, hơi thở chủ động, điều hòa; mai mình sẽ thức dậy ở tư thế một cái cây, với lý trí trong sạch, ở tư thế một góc tù, ở tư thế một con chó cụp đầu, mai mình sẽ thức dậy mới mẻ. Đầu được đại tu, ý nghĩ được khử trùng, bắn thủ và vi trùng biến mất, Domestos lên não giảm một nửa giá chỉ đến mùng mười tháng bảy, hãy nhanh chân đến cửa hàng mua trước khi người ta mua hết của bạn, Hội liên hiệp phụ nữ Ba Lan thông báo. Tôm một cái, chạy và thế là yên. Mình ăn cắp, nói dối, làm điểm. Không sao, mười lần Đức Mẹ Maria và ba lần cha của chúng con, người tiếp theo xin mời vào phòng xưng tội, giống như đến quầy thanh toán ấy. Một dây chuyền sản xuất. Ném, chạy, tôm một cái và sạch sẽ, và một lần nữa, và một lần nữa, và liên tục, và nôn.

- Tôi vẫn dùng, còn chị không à? Họ quảng cáo cơ mà, chắc phải tốt thì họ mới quảng cáo chứ. Domestos lên não, trắng đến khó tin, tiêu diệt mọi loại vi khuẩn. Không một ý nghĩ sai trái nào lọt được vào đầu bạn. Nhưng vodka thì có thể uống thừa ông, có rượu cho mọi người, rượu và cái đấy nữa, đàn bà ấy mà, ông biết đấy, tất cả là dành cho con người, hiệp hội những gia đình bệnh hoạn cho hay. Xúc xích từ giở đồ ăn Phục Sinh và đừng có tiêu diệt hết. Thịt được quăn cho bắt mắt. Xúc xích Krakow thơm lừng, điều răn thứ năm, nhưng nhất thiết phải có xúc xích từ giở đồ ăn Phục Sinh. Những học trò của Giê-su cũng bôi máu cừu lên cửa. Cần phải dâng đồ hiến tế cho các vị thánh của chúng ta. *Hare hare supermarket, hare hare pizza hut* [\[1\]](#). Lịch chẩn gối, hàng sáng chị đo nhiệt độ âm đạo và ghi lại trên đồ thị, ngày nào chị cũng phải ghi lại trên đồ thị ấy, nhiệt độ phải được đo vào một giờ nhất định, khi mới thức dậy, sau đấy, khi đã hoàn thành đồ thị thì chị đưa đến đây cho tôi và chúng ta sẽ cùng xác định những ngày dễ thụ thai và những ngày không có khả năng thụ thai. Có hiệu quả không? Chị sẽ không tiêu diệt cuộc sống được Chúa ban cho mà chưa được sinh ra, Giáo hoàng không khuyên dùng các dụng cụ tránh thai. Giáo hoàng thì liên quan gì đến các dụng cụ tránh thai? Ý chị là sao? Chị cần Domestos lên não, nó sẽ loại bỏ mọi vi khuẩn. Tôi phải cho nhiệt kế vào như thế nào? Chị cứ cho vào âm đạo bình thường, hàng sáng.

- Tôi vẫn dùng, còn chị không à?

Khoảng ba giờ sáng chuông điện thoại reo. Tôi bật dậy. Biết đâu... biết đâu có ai đó gọi cho mình nhân ngày sinh.

- Alô, đây là phòng thu nợ của mạng era [\[2\]](#)... chúng tôi xin nhắc quý vị rằng đã quá hạn trả cước...

Sáng, bố mẹ gọi điện chúc mừng sinh nhật, sau đấy rất rất lâu chẳng có gì và chẳng có ai. Tôi ngồi nhà và nghĩ, mình đã già quá rồi, tóc thì bóng nhẫy, mắt thâm quầng, trước mắt là cả một sự thiếu hụt tương lai đến kỳ lạ, tôi đã hoàn toàn đứng ngoài công thức: chồng, con, việc làm,

nhà cửa, và như vậy tốt cho tôi biết mấy, tôi hạnh phúc biết bao khi ý thức rằng mình chẳng việc gì phải xinh đẹp, phải tươi tỉnh, và tôi mừng làm sao khi đã không sinh con. Tôi chẳng phải nuôi ai, cũng chẳng phải rửa dĩa cho ai, chẳng có ai khóc ré lên đánh thức tôi vào buổi sáng, cũng không ai hỏi tôi “tại sao?”.

Không một ai ngoài bố mẹ chúc tôi dồi dào sức khỏe và có một công việc tốt. Và nếu như có quen với một người nào mới thì tôi có thể bịa ra một cái tên mới, họ mới, một tiểu sử mới và tôi sẽ chẳng phải giải thích cho ai về bất cứ chuyện gì. Và khi được hỏi bạn làm gì trong đời, tôi sẽ trả lời – tôi thích ứng với hoàn cảnh, hiện thực hóa những mơ ước của mình, ngồi ở tư thế của con mèo bị trói.

Trước các lần đi xin việc, tôi chuẩn bị đến hoàn hảo. Đầu tiên tôi tắm thật lâu, gội đầu, cắt móng tay, cọ bằng mút tắm, sau đó tráng người bằng nước lạnh buốt, tôi mặc quần và cái áo sơ mi màu xanh da trời, nhưng rồi tôi đi đến kết luận là tôi mặc màu xanh trông không được nghiêm chỉnh lắm, vậy là tôi đổi sang màu đen. Với màu đen tôi lại cảm thấy mình giống một công chức thô thiển mốc meo và phủ đầy bụi, thế là tôi quăng áo vào xó nhà và xỏ cái áo trắng bình thường. Bỗng nhiên tôi thấy trông mình béo một cách đáng ngờ trong cái quần đang mặc, tôi bèn vứt quần và mặc chiếc chân váy đen, tôi nghĩ như vậy sẽ là trung tính, chân váy đen với áo len màu xám. Nhưng cái áo len màu xám lại bị một vết ngay ở giữa, tôi đi tìm cái sơ mi đỏ liền mũ vì tôi chợt nghĩ là nếu tôi ăn mặc như thường ngày thì thể nào cũng trượt. Thế là tôi tìm cái sơ mi đỏ trong tủ, trong phòng tắm, trong chăn đệm, trong giỏ quần áo bẩn, nhưng rồi tôi nhớ ra là tôi đã đánh mất cái áo yêu thích ấy trong cuộc phiêu lưu ban đêm với cậu bạn có cái mào vuốt keo, ở chỗ có cái phòng tắm có cái gương Venise ấy, đại loại thế, vậy là kế hoạch của tôi không thành. Tôi mặc lại cái sơ mi, màu xanh da trời, nhưng trước mắt tôi lại xuất hiện một vấn đề mới ngoài dự kiến, cho áo vào trong quần tốt hơn hay thả áo ngoài quần. Cho vào, thả, cho vào, thả, tôi không thể nào quyết định được, và trong khi đang nghĩ loạn lên với cái áo sơ mi tôi chợt thấy là có lẽ mình còn phải trang điểm nữa. Phải làm một điều gì đó với cái mặt, để nó có nét dễ thương và không còn cá tính. Bút chải mi thì khô, son thì chạy lệch, tôi không thể làm đúng như ý mình muốn được. Ngày xưa tôi trang điểm còn đường được, thế mà bây giờ tuyệt nhiên không. Tôi có ý định gọi điện đến chỗ mà tôi phải đến, nói: tôi xin lỗi, chúng ta có thể chuyển cuộc gặp đến mai được không, rất tiếc là hôm nay tôi không thể, tôi đang có những khó khăn cá nhân, lý do gia đình.

Hồi còn đi học sao mà dễ dàng thế, có thể viết giấy xin nghỉ học, giả chữ ký của mẹ, vì lý do gia đình, em Magda xin nghỉ học từ 10 đến 14 tháng Mười. Trong thời gian đó thì Magda hai lần đi xem phim, một lần ngồi nửa ngày ở nhà bạn trai, hai đứa hút *hasit* [\[3\]](#) và cùng thiết kế bể cá cho nó. Tất cả đều được vẽ thật chi tiết, màu mè và cân nhắc cẩn thận, thậm chí chúng còn cùng đi mua một con cá. Một con cá vàng giá ba zloty đựng trong túi ni-lông. Bọn chúng phải chúc mừng con cá. Tôi mong sao cho mẹ không biết đến những lần trốn học ấy. Sao cho lão dạy Sử đừng có hỏi bài. Sao cho bố mẹ thả tôi đi đón giao thừa ở nhà Kasia. Tôi mong sao... nhưng sau mấy bến, trong xe buýt chật cứng người, nơi mà những chiếc áo khoác ướt bốc hơi tạo nên một mùi rất đặc trưng, nơi tất cả mọi người cọ vào nhau, xô vào nhau, huých khuỷu tay vào nhau, sau mấy bến như vậy, khi Magda và cậu bạn xuống xe thì thấy con cá vàng không còn

động dậy gì nữa. Cả hai nghĩ có thể nó ngủ. Nhưng nếu không phải nó ngủ? Cậu buồn cười thật đấy. Nó ngủ. Thỉnh thoảng cá cũng ngủ chứ. Nhưng đó không phải là giấc ngủ. Không phải à, nhưng biết đâu đó chính là giấc ngủ. Đó là một giấc ngủ thực sự và không thể đảo ngược.

Ngày thứ tư Magda chán đời và không thể đi học được sau chuyện con cá vàng, và nó một mình đi dạo rất lâu, và nghĩ xem phải bịa gì trong sổ liên lạc. Đơn giản thế đấy. Tự viết giấy xin phép nghỉ học vì lý do gia đình. Bởi nếu không thì làm sao có được con cá ấy, cho dù bị chết, vẫn cứ là con cá vàng và Magda trong khoảnh khắc đã dành cho nó một tình cảm lớn lao, vậy là “vì lý do gia đình” đã hóa thành một thuộc ngữ rất thích hợp. Sau đấy thì Magda ký chữ ký giả của mẹ. Hồi ấy mọi chuyện sao mà đơn giản.

Khi đứng trước gương như vậy mà phân vân, không biết nên cho cái áo sơ mi màu xanh da trời vào trong quần hay thả ra ngoài quần, thì càng đứng lâu trong lòng tôi càng cảm thấy sợ hãi. Và khi đó sao mà tôi muốn viết giấy xin nghỉ với chữ ký giả của mẹ đến thế, rồi chui vào chăn, chọn một khoảng sáng nhất trên bầu trời xám nặng trĩu bên ngoài cửa sổ mà nhìn. Vờ như bầu trời không hề xám, trời xanh đấy chứ. Nằm trong chăn, bên cạnh có một hộp chocolate và cà phê. Và không phải sợ. Có giấy phép không phải ra khỏi nhà. Giấy phép không phải nhận điện thoại. Giấy phép không phải dậy khỏi giường và thay quần áo. Giấy phép không phải mở cửa và không phải cười.

Tôi không biết, không hiểu nổi làm thế nào mà những thanh niên hăng hái, có học vấn với mười năm kinh nghiệm, nhưng vẫn chưa qua tuổi băm, họ làm thế nào để có thể ham muốn từ sáng đến tối, muốn viết CV miễn phí, muốn mùa hè thì thực tập ở ngân hàng, mùa đông thì tại một công ty phát triển liên tục nào đấy, ngoài cái đó ra còn có hai bằng đại học, làm thực sĩ, có một gram amphetamin [\[4\]](#) trong ví, bên cạnh thẻ tín dụng, bây giờ người ta nói quét vôi chứ không phải là hít, quét vôi.

Ai đó có thể quét vôi tôi như thế từ sáng sớm. Hoặc là tuần một lần. Quét vôi vào thứ Hai để có thể tác động cho đến tận sáng Chủ nhật. Tôi đi tàu điện và nghe hai thanh niên đang tự tiếp thị với nhau: ông anh biết không, ở đây đang trở thành một Amsterdam, một Amsterdam thứ hai. Còn dưới bên là một gia đình rất dễ thương: mẹ, bố và cô con gái mấy tuổi. Bố hỏi mẹ: em mang theo tiền chứ? Chị ta làm vẻ mặt như mặt một con chuột xám, sợ hãi, dúm dỏ và thì thào, thôi chết, em quên rồi. Vậy thì chạy về nhà nhanh lên – ông bố trong bộ đồ tinh tươm rít lên. Chị ta phóng qua đường bất chấp đèn đỏ.

- Khéo không lại ra tòa mất thôi – một bà nói với một bà. Ôtô bấm còi, người đàn bà gục đầu lên vô-lăng khóc, những người lái xe khác kéo kính xuống và quát:

- Có đi đi không, đồ dở hơi, đi đi chứ.

Chị ta không phản ứng gì. Vẫn khóc trên vô-lăng.

Bên lề đường đối diện, một đôi thanh niên đứng trong cống, người đàn ông ra trong một tư thế quái lạ, mắt khép, chân khụy xuống, không ra đứng cũng chẳng ra ra quỳ. Một bà kéo thẳng cháu sang bên kia đường, còn thằng cháu hỏi bà:

- Tại sao người ta lại chết?

- Vì cuộc sống là thế – bà trả lời cháu.

- Con hình dung ra tất cả những chuyện này như thế nào? – mấy hôm trước mẹ hỏi tôi. Tôi trả lời mẹ đúng như thực tế, rằng nói chung tôi chẳng hình dung gì hết.

Rằng tôi không hình dung ra mình cả ở bên bàn giấy, cả ở công sở, cả khi trực điện thoại, cả trong các mối quan hệ với mọi người, cả trong công việc với trẻ con, tôi không tưởng tượng ra mình trong một cuộc hò hẹn dễ thương ở quán cà phê với một người đàn ông dễ thương, tôi căm thù những gã đàn ông dễ thương trong các quán cà phê, tôi căm thù mặc váy màu chì sẫm, tôi căm thù...

Nhưng mẹ ngắt lời tôi:

- Hay là ở cửa hàng, sao? Cửa hàng chắc chắn không phải là bàn giấy...

Xin chào, họ và tên, ngày sinh, tình trạng hôn nhân, trình độ học vấn, quê quán, tên bố, tên mẹ, số nhà, số điện thoại, số tài khoản, số chứng minh nhân dân, địa chỉ thường trú, địa chỉ tạm trú, số giấy, e-mail, quan hệ với quân đội: tôi viết phủ nhận, tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình và tôi cho rằng phục vụ trong quân đội phải là tự nguyện và phải được thù lao thích đáng. Bà ta đọc tờ mẫu mà tôi đã điền đầy đủ, ở chỗ quan hệ với quân đội, những gì tôi viết bị bà ta gạch đỏ và nói không, không... mục này dành cho nam giới... biết nói gì với cái bút dạ đỏ, cái bút gạch hết thấy ấy.

Tôi cảm thấy giống như hồi còn trẻ con xem chương trình TV của ngày thứ Sáu với Pancras, trong đó có một con chó, bao giờ nó cũng giấu chân sau bức tường carton, suốt chương trình, nó chỉ muốn ông chủ đi dạo với nó. Và bao giờ tôi cũng hy vọng cuối cùng sẽ nhìn thấy sợi dây, cánh cửa mở ra và cái sân, bao giờ cũng vậy, vào mỗi thứ Sáu, và lần nào chương trình cũng kết thúc đúng vào lúc họ chuẩn bị ra khỏi nhà. Những hàng chữ và tạm biệt các em nhỏ yêu quý, tôi nhỏ toẹt vào mặt các người.

Căn hộ ngày càng nhiều bụi và lông mèo, những con mèo hàng xóm vào ban đêm sang ban công, đứng trên bậc cửa sổ mà nhìn tôi ngủ. Nhìn những bức tường nứt ra như thế nào, cái vòi nước khóc ra sao, chiếc áo khoác về đêm sột soạt, ngả nghiêng trong tủ, tôi không thể tìm thấy cái lối đi từ tủ sang vườn ngày xưa, nó có thể biến đi đâu được nhỉ?

Những lần soi gương, càng ngày tôi càng hay phải tự nhắc lại họ tên mình, tôi cảm thấy mình xa lạ, thấy mình ở bên rìa. Một cảm giác mà cứ một thời gian nào đấy lại xuất hiện, và tôi đã biết đến nó từ hồi còn bé.

Tôi nhìn và tôi ở ngoài cuộc. Trạng thái đó tồn tại chừng hai hay ba phút. Một trạng thái mà người ta không biết phải làm gì với nó. Tôi đang ở đâu? Trong đầu? Trong não?

Giống hết như cái lần chúng tôi trải qua cả một đêm trên chặng đường thủ đô-biển. Bị lèn chặt ở đoạn giữa buồng vệ sinh với chỗ nối toa, trên ba lô, uống bia, hút một thứ thảo mộc xanh đến chói mắt nào đấy, khi tôi cảm thấy mọi thứ đều ở trong não, khi cửa tàu mở và chúng tôi thò đầu ra ngoài đón gió, còn bãi biển thì vắng tanh. Chúng tôi thả cái chai đựng một mẫu

giấy ướt trên đó có dòng chữ: mọi thứ đều ở trong não, không một ai muốn nói chuyện với chúng tôi, một ông không thèm bán khoai tây chiên, không thèm bán kem cho chúng tôi. Khi nhìn vào gương mới thấy rằng môi chúng tôi tím ngắt còn mắt thì vàng. Có thể là do cái bột quá lạ ấy? Nhưng chẳng ai biết câu trả lời và cũng chẳng ai thử tìm câu trả lời.

Và bỗng dưng tôi ra một gã đàn ông bình thường, trước khi chúng tôi kịp hiểu ra chuyện gì thì gã đã mời chúng tôi đến ăn trưa, gã nói rằng: ở nhà tôi cũng có bãi tắm. Chúng tôi đến chỗ gã, chén sạch những gì có thể chén, và khi gã sang phòng khác, chúng tôi đánh bài chuồn, chúng tôi lao xuống cầu thang rồi chạy thục mạng ra ga. Vì ở chỗ gã ta không hề có bãi tắm. Hình như bãi tắm của gã chỉ là tất cả cởi quần áo và lên giường.

Sau đó báo chí đưa tin về một vụ săn dân *pêđê*, lần này là trong khu resort trên bãi biển.

Còn chúng tôi đâu có muốn chuyện đó, chúng tôi bị viết vị, vì thiếu ngủ nên mọi cái trở nên rối tung lên với chúng tôi, hơn nữa chúng tôi mới chỉ mười sáu tuổi. Và kỳ nghỉ tháng Tư của chúng tôi đã kết thúc như vậy và có một phát hiện, đó là mọi thứ đều ở trong não.

Giờ đây cái “mọi thứ đều ở trong não” này cứ thỉnh thoảng lại dội lên giống như thức ăn chưa tiêu hóa hết. Giống như một cơn buồn nôn không cụ thể lắm, nó dồn lên cổ và không thể biết được là *in* hay *out*.

- Nhưng cô có biết rằng sẽ thường xuyên xảy ra chuyện khách làm bẩn? Họ thấy khó chịu vì uống quá nhiều và phải dọn? Đồ Domestos ra giẻ rồi lau sàn nhà.

- Vâng, vâng.

Tôi ngồi trong một câu lạc bộ đêm. Hàng người chờ việc bắt đầu từ ngoài cửa, chen chúc trên các bậc cầu thang và đi qua hết căn phòng. Ở phía cuối phòng có một cái cửa bé tí với hàng chữ: Dành riêng cho nhân viên. Từng người vào một, phỏng vấn diễn ra chừng năm mười phút và người tiếp theo. Sau hai tiếng rưỡi chờ đợi thì đến lượt tôi. Một bà phả khói thuốc vào mặt tôi và hỏi tôi có hút không, tôi bảo không, bà ta cau mày:

- Nhưng chắc khói thuốc không làm cô khó chịu chứ? Vì trong vũ trường bao giờ chả khói mù mịt.

- Không, không ạ.

- Cô sẽ thu dọn cốc, gạt tàn thuốc lá bẩn, nếu có đồ vỡ thì quét, rửa, lau bàn, nói chung là tất tạt những gì cần, cô hiểu chứ? Vậy sao nào, cô đã biết hết rồi chứ? Bắt đầu làm từ sáu giờ chiều cho đến hết.

- Nghĩa là thế nào ạ?

- Là đến bốn giờ, cũng có khi đến sáu giờ sáng.

- Nhưng tiền công thế nào ạ?

- Tiền công à... bốn mươi zloty một tối. Cô có thể bắt đầu từ mai.

- Đánh máy lại các văn bản, cô ạ. Chúng tôi trả ba mươi xu một trang, cô đánh máy lại văn

bản, công việc làm theo ca.

- Đây không phải là cuộc vận động bầu cử, cô là trợ lý của công ty chúng tôi, cô sẽ nhận được phần trăm từ lượng hàng bán ra, cô sẽ tham gia đào tạo, tất nhiên là có thù lao, nhưng cũng thấp thôi. Mục tiêu của công ty chúng tôi là làm sao vươn ra được xa nhất...

- Công việc sẽ là tiếp thị từ xa, cô sẽ bán dịch vụ qua điện thoại, cô gọi điện cho khách hàng và nói với họ rằng máy tính của chúng ta đã quay trúng số của họ.

- Nhưng ở đây làm gì có máy tính.

- Nào, xin cô đừng có quá nguyên tắc như vậy.

Nghiên cứu thị trường, sắp xếp hàng hóa, mở các kiện hàng và xếp hàng lên giá...

Thu gom bút bi, ghi địa chỉ lên phong bì...

Công việc trong trung tâm thương mại, trong khu ẩm thực, trong cửa hàng quần áo phụ nữ có nhiều lông tơ, bán đăng ten, buôn bán rong, đi giao báo...

[\[1\]](#) Tác giả liên tưởng đến một câu kinh. Ở đây ý nói ngày nay người ta tôn thờ siêu thị, pizza hut... - ND.

[\[2\]](#) Mạng di động ở Ba Lan.

[\[3\]](#) Loại thuốc lá làm từ lá thuốc non và đọt cây gai dầu của Thổ Nhĩ Kỳ, Ấn Độ - ND.

[\[4\]](#) Chất ma túy gây kích thích mạnh.

9.

Ở đâu khuôn mặt của tôi?

- Cậu nghe này, tối nay – trong ống nghe là giọng của cái thằng có mào vuốt keo trên đầu – sẽ có một cuộc vui khá hay, người quen của mình tổ chức *party* theo chủ đề.

Làm sao mà hần lại có số của tôi nhỉ?

- Ví dụ như là phim có Bruce Lee và susi, hay là *fetysz party* [\[1\]](#), cha cố với cây gậy nhựa và còng tay.

Hần tên gì nhỉ? – tôi cố nhớ nhưng không ra. Thay vì tên thì trong đầu tôi lại hiện lên dòng chữ: những chiếc gương Venise và tại đây người ta nuốt coke như điên.

- Cậu biết đấy, trói những con hải cẩu vào giường... hoặc là liên hoan với ong, ai “ấy” ai.

Chuyện quái quỷ gì đây? – tôi tự hỏi – và hần tên gì nhỉ?

- Ông khoái chuyện này à?

- Sao cơ? Trói hải cẩu á? Chuyện đùa...

Mua hay không mua? Làm hay không làm? Đi hay không đi?

Tôi có một cái cục giống như để chơi với sáu mặt chữ, tôi tung và trúng chữ - đi.

Rồi. Thế thì đi.

Những đồ uống để chọn: rượu bò tót pha với nước táo, truyền thống, rượu absinth, tinh dầu absinth nhỏ lên đường miếng, bia, vang, vodka, jazz. Vậy thì xin một jazz.

Tôi ngồi trong góc và ngắm nhìn những người đã hóa trang, tất cả họ đều quen biết nhau, nhưng xem ra chẳng mấy tự nhiên thoải mái. Âm nhạc ri rí, họ đứng và những câu chuyện của họ quanh đi quẩn lại chỉ: Thế nào? Còn ông có nhìn thấy tay ấy không? Còn tay kia? Ừ, thế thì sao? Ông biết không, tay ấy thế này này. Ôi, không thể thế được. Thật vậy sao? Thật chứ. Tay ấy thế này này. Ngoài ra lại còn thế này nữa cơ. Trong bếp có vẻ khá hơn. Có một bình vang và ôliu.

- Chào bạn – một con bé có mái tóc xanh đen xáp lại gần tôi bắt chuyện – ra đây mình cho xem cái này.

Nó dẫn tôi vào phòng tắm, nhồi thuốc vào tẩu, bạn hút không? Hút hay không hút?

Lúc này thì không có cái khối ấy để mà tung, tôi đành nhập hội. Phòng tắm được lát ảnh *mẹ b.* [\[2\]](#), đây đó có những chỗ tường lõm vào, ở đấy có những con nhện phát sáng trong những cái lọ nhỏ tí. Tôi đang ở đâu đây? Cái gì thế này? Phía trên máy giặt là bốn tên Hitler, mỗi tên một màu, Hitler theo phong cách Marilyn Monroe bằng cặp mắt của Andy Warhol.

- Mình với bạn trai mình có một trò chơi như thế này – con bé xanh đen nói – tụi mình chơi đóng phim.

- Phim gì? – tôi hỏi, giả vờ như mình có quan tâm, vì thực ra thì tôi chú ý đến cái phòng tắm với mẹ b. và adolf h. hơn.

- Ví dụ như gần đây nhất tụi mình đóng Sự hoang dã của trái tim. Tụi mình định nhảy và hát một đoạn Presley trên mui ô tô, nhưng vì không có ô tô nên tụi mình nhảy lên xe của người ta, còi báo động nổi lên thế là không thành.

Bốn cái đầu Hitler giao thoa với mẹ b. Tôi ngồi trên nền nhà, xanh đen ngồi cạnh tôi.

- Hay là đóng *Easy rider*. Tụi mình ra nghĩa trang, cùng với một đôi khác nữa, tụi mình ăn axit và yêu nhau giữa những ngôi mộ.

- Cái gì đây? – tôi chỉ vào cái bể cá treo dưới trần nhà.

- Nhện, con nhện của tụi mình. Là tụi để làm ồn đấy.

- Nó cần tụi để để làm gì?

- Để ăn...

Nó treo nghi lễ của những bộ phim câm trên lông mi.

- Trên lông mi? – tôi ngạc nhiên hỏi.

- Cái gì trên lông mi? – xanh đen cười – cậu bị nướng rồi hay sao ấy. Hay là cậu đã xài cái gì đó rồi?

Nó chạm vào mặt tôi. Ghé sát môi và hôn. Nó nói thầm, còn tôi thì sợ là cả con nhện cùng với cái bể cá sẽ rơi trúng đầu chúng tôi.

- Đừng sợ, gắn chặt lắm, chắc chắn sẽ không rơi đâu.

- Chẳng có gì chắc chắn. Tôi cảm thấy tay nó trong áo mình. Lạnh giá.

- Có lần tụi mình chơi trò Điều răn thứ chín. Mình mời một câu bạn trai đến và làm tình với cậu ấy, còn Igor, người yêu của mình thì đứng trong tủ xem.

Ra hay không ra?

Những nghi lễ của phim câm, tay nó trên ngực tôi, lưỡi nó trên cổ tôi, nhện và những chú dế ồn ào.

- Cậu có muốn làm quen với tay này không?

- Ai cơ?

- Igor.

Tôi không biết. Làm quen hay không làm quen?

Chúng tôi vào một phòng trống. Tôi, xanh đen và Igor. Chúng tôi khóa trái cửa. Hút hay không hút?

- Các cậu không sợ là con nhện kia sẽ rơi xuống bồn tắm trúng vào các cậu à?

- Hoặc đóng làm mẹ cậu nữa – nó tiếp tục lôi kéo vừa cởi quần tôi.

Nó mà rơi cùng với cái bể cá xuống đầu thì sao nhỉ? Hoặc là xuống họng?

- ... đóng Bản tango cuối cùng ở Paris. Hoặc là Cabaret. Cần phải tìm một lão có tiền và thuyết phục lão từ trước là sẽ đi bằng taxi, đến nhà hàng, đây là một trò chơi tinh vi đấy.

- Còn bây giờ thì mình chơi gì đây?

Chiếc gương chiếm hết nửa phòng. Tôi nhìn mặt mình đồng hành cùng với hai khuôn mặt lạ lẫm khác, đồng hành cùng với hai thân thể lỏa lồ, lạ lẫm khác. Khuôn mặt tôi nhòa đi, xệ xuống cổ, ở đâu khuôn mặt của tôi? Những nghi lễ trên lông mi, thế có nghĩa là gì nhỉ? Tôi tự cho phép mình làm tất cả, còn chúng nó thì lải nhải gì đấy. Chúng tôi chơi trò đóng phim.

Thỉnh thoảng hẳn ta đóng vai ngộp thở, tôi vào vai một tâm hồn trần trụi. Làm tình hay không làm tình với hẳn?

Tôi thấy hay hay. Tôi nhắm mắt, và dưới hàng mi tôi là bốn tên Hitler khác màu nhau và vòng quay ngựa gỗ. Tôi quay quanh trục của chính mình, cảm thấy trên người mình lưỡi và những bàn tay.

Tôi nghe thấy những con dế đang hát, thấy cuộc vui ngoài cửa, thấy âm nhạc, trần nhà quay quay, cái chao đèn giống một con nhện. Sẽ thế nào nhỉ, nếu con nhện kia thoát ra được? Nếu nó chui qua khe, ra khỏi phòng tắm hoặc là nhảy xuống máy giặt và từ máy giặt nhảy lên tên Hitle màu hồng? Nếu nó đến đây? Nó khẽ lén vào và bò giữa cặp đùi dạng ra của xanh đen? Nó sẽ trượt vào bên trong? Và sau đấy xanh đen sẽ có một con nhện trong bụng? Và đây sẽ là sự thụ thai không bắn thối? Khi ấy sẽ ra sao? Hoặc là nó sẽ nhảy lên khuôn mặt đang ngủ, không ý thức được gì và ăn khuôn mặt ấy hoặc là chiếm đoạt lấy? Và khi ấy sẽ là một con nhện với khuôn mặt của tôi.

Giống như trong phim đĩa Windowlicker, ở đó tất cả các cô gái đều có khuôn mặt méo mó bất bình thường của Richard D. James.

- Có thể một lúc nào đó tụi mình sẽ còn hẹn nhau, nói chuyện...

- Có thể...

- Tạm biệt, hẹn gặp lại, ồm né, khỏe né, thứ Bảy sau tụi này sẽ đưa cậu đi đâu đó.

- Mình cũng không biết nữa.

- Tụi mình sẽ đóng một phim mà trong đó có Michael Jagger chơi. Suốt phim bọn nó ăn nắm...

- Mình không biết phim này.

- Tụi này sẽ in ảnh cho cậu.

- Mình không cần ảnh.

- Nhưng cậu sẽ khóa thân làm mẫu.

- Từ đâu mà cậu biết?

- Thì cậu nói với mình trong phòng tắm đấy. Lúc cậu cho ngón tay vào miệng mình ấy, thích

lắm, đến đây nữa nhé. Còn cái chuyện làm mẫu ấy thì thế nào?

Chẳng thế nào hết.

Tôi khỏa thân làm mẫu, mười người vây xung quanh vẽ. Họ vẽ, họ ký họa, tám *lít* một tiếng. Tôi đọc sách. Tôi thích nhất những tư thế khi mình đọc sách.

Không có chuyện ở lại thêm giờ. Không có chuyện leo lên các bậc thang của sự nghiệp. Không có nghỉ ăn trưa và chỉ có bữa ăn phụ trong buffet. Giày cao gót không có và áo váy cũng không. Không có máy tính. Máy fax cũng không. Điện thoại cũng không nốt. Không e-mail. Một trong số các sinh viên mang đến một cái máy quay đĩa cũ kỹ, ông giáo sư chỉ đến một lúc để hỏi tôi:

- Cô Magda này, cô có bị lạnh quá không, bên ngoài tuyết rơi đấy, mà xưởng vẽ lại không có lò sưởi? Tôi mang cho cô một cái máy sưởi nhỏ, nếu muốn cô cứ việc cắm điện.

Lúc giải lao, tôi xem mình trên vài bức vẽ, trên mỗi bức dường như là một người nào đó khác, tôi tìm khuôn mặt của mình, tôi phân vân, chuyện gì đã xảy ra ở đằng ấy, chỗ xanh đen và Igor, không biết đó là loại ma túy gì mà làm cho khuôn mặt tôi nhòe đi một cách đối trá như vậy.

Mà biết đâu lại không phải là ma túy. Biết đâu đấy chẳng là Domestos lên não. Là axit ăn mòn, bắt đầu bằng những câu hỏi: họ và tên, ngày sinh, đến hãy gột rửa tâm hồn sao cho anh ta biết rằng bạn làm vậy là vì anh ta và làm thế nào để giảm cân trong tám mươi ký vòng quanh cái rốn vũ trụ của mình? Và kết thúc bằng chúng tôi sẽ gọi lại.

Bao giờ chuyện này mới thôi, bao giờ mới thay đổi? – tôi thầm nghĩ. Giống y như trước hôm thi lại môn hóa ở hội đồng khoa, sau hai ngày đêm không ngủ với ý nghĩ đồ hay trượt, trong khi tôi không muốn học năm thứ hai ở lớp thứ hai tí nào, sau khi đã hít bốn gạch, sau khi đã ngốn hết tám mươi trang về các công thức của hydroxit, axit các-bon-xila, các-bon amoniac, khi đã có tất cả trong đầu và ở đầu lưỡi, tôi muốn chớp mắt. Chớp mắt dẫu chỉ lấy một phần giây, nhưng tôi không thể. Và tôi nằm với hai mắt mở to và nghĩ, bao giờ thì chuyện này mới thôi, bao giờ mới thay đổi. Và cuối cùng thì cũng qua, nhưng khi ra khỏi mới đau làm sao.

[1] Fetysz là từ gọi dụng cụ có thể có tác dụng kích dục ở một số người, ví dụ như giày cao gót hoặc tất liền quần hoặc còng tay...

[2] Viết tắt của Matka Borska, tức Đức Mẹ Đồng Trinh.

10.

Giữ cho thẳng

Và lúc này tôi cũng đợi khi nào.

Và tôi biết rằng thiếu đi khuôn mặt còn đau đớn hơn là thiếu tiền. Rằng có thể cắt tuýp thuốc đánh răng ra và nặn cho bằng hết cái chỗ còn lại, rằng có thể ăn cơm với cà rốt và uống nước trắng thay vì rượu vang, ôliu và pho-mai xanh, rằng cuộc sống không cần phải có kem chống lão hóa giá năm mươi chín phẩy chín chín, cũng như đầu DVD thế hệ mới, cũng như tủ lạnh trả góp, cũng như đồ gỗ Ikea [\[1\]](#), vừa một cách tuyệt đối cho căn phòng kích thước 2 nhân 2 nhân 2, cũng như nước hoa làm tươi mới cảm xúc, cũng như sơn môi màu của móc chìa khóa ô tô. Bởi sơn môi để làm gì, kem dưỡng da để làm gì một khi không có khuôn mặt?

Tôi ngồi khóa thân, khóa thân trên chân, âm nhạc phều phào, tất cả họ đều mặc quần áo, còn tôi thì không. Tôi đọc đủ loại sách, đủ loại và nhiều, bởi khi người ta ngồi liền tù tì bốn hoặc sáu tiếng thì sách thấm rất nhanh.

- Chị biết không, cháu nó học đọc nhanh lắm, hồi ba tuổi cháu đã tự đọc được truyện cổ tích, đến mức các cô ở mẫu giáo đã để cháu lại đọc truyện cổ tích cho các bạn nghe, còn các cô thì đi uống cà phê với nhau.

- Vâng tôi hiểu, tôi hiểu – bà chuyên gia tâm lý giải thích với ông bố – nhưng Magda quá nhạy cảm, nó rút lui vào bên trong bản thân mình, cháu phát triển bình thường, hiểu biết, chỉ có điều cứ buồn buồn thế nào ấy.

- Cháu nó bắt đầu viết từ khi bốn tuổi, mà từ đầu tiên cháu viết là “pociag”. Không sai tí nào. Không viết “pocionk” hay “pociong” mà là “pociag”, trong khi “pociag” là một từ rất khó viết.

- Tôi biết, tôi biết, nhưng cháu trưởng thành trước tuổi, cháu tránh tiếp xúc với bạn bè cùng lứa, cháu không thể làm việc theo nhóm. Trong cuộc sống cháu sẽ khó khăn đấy, một khi không thể đồng cảm được với mọi người, anh thấy đấy, trong công việc và trong đời sống riêng tư.

- Vâng, đúng thế, nhưng pociag, mà cả “ci” cả “a”.

- Cách ứng xử phi xã hội như thế sẽ chẳng có ích gì.

- Nhưng...

Khác người, khác thường, một kẻ cá nhân chủ nghĩa. Trong tấm ảnh gia đình dưới cây thông Noel mọi người đều cười: bố, mẹ, ông, bà, cô, cậu, các em họ, còn Magda đâu? Ở một góc ảnh có hình một đứa trẻ nằm trên tấm thảm da bò trong tư thế một thai nhi.

Nó ngồi một mình trong hành lang vắng vẻ, tất cả tụi trẻ con khác đang trong giờ học tôn giáo, chúng được phát những miếng dán có hình Chúa Giê-su, và Chủ nhật đi lễ thì xớ dáy về tôn giáo sẽ ký cho mỗi đứa một miếng dán, đứa nào càng có nhiều miếng dán được ký như vậy thì điểm môn tôn giáo học càng cao. Còn Magda thì ngồi trong lớp, ngồi ngoài hành lang, cô

hiệu trưởng đến chỗ nó và nói:

- Em đến thư viện đi, học đi, vì không có gì khác hơn đâu.

Em Magda chín tuổi đến thư viện, ngồi vào một góc, và đằng kia, phía trên cửa vẫn lại treo cây thập tự ấy, lại treo, và trên nó là Chúa.

- Sao cái ông ấy lại treo kinh thế? – bé Magda ba tuổi hỏi mẹ, còn mẹ thì không biết phải trả lời như thế nào.

- Mà sẽ phải xuống địa ngục và bị chiên giòn ở đấy, cả bố mẹ mà cũng thế – trong giờ ra chơi, một con bạn nói thế với bé Magda bảy tuổi.

Bốn năm sau, vẫn con bạn ấy nói:

- Mà bị sốt cà chua dây lên áo kìa.

- Đấy không phải là sốt cà chua. Đấy là máu – Magda trả lời.

Năm mười ba tuổi, Magda đã trốn khỏi trại hè, để lại cho những người phụ trách đang bị sốc một lá thư, trong đó nó viết “Mọi người đừng có coi thường tôi”.

- Cháu có năng khiếu – một cô giáo nói với mẹ – nhưng chuyên gây rắc rối, chị biết không, kim băng này, khuyên mũi này, nhuộm tóc này, trường học chứ có phải là rạp xiếc đâu. Chị phải nói chuyện với cháu.

- Vâng, vâng, tôi sẽ nói – mẹ hứa.

- Sao, công việc thế nào?

- Con làm mẫu cho sinh viên vẽ.

- Khỏa thân à?

- Khỏa thân.

- Thế thì học để làm gì, tất cả những thứ ấy... có lẽ tốt hơn là làm cho một công ty nào đấy. Chứ không phải là con đi khoe hông trần như thế.

Tôi khoe hông trần, bụng trần, ngực trần, sinh viên vẽ những bức tranh đáng giá.

- Đề nghị xem lại bố cục ánh sáng trên người mẫu.

- Chị Magda, chân hơi gập một chút. Chị cho phép làm ướm tóc được không, xong chúng tôi sẽ dùng cái lò sưởi thổi này sấy tóc cho chị vì rất tiếc là chúng tôi không có máy sấy tóc.

Tôi đồng ý làm ướm tóc, thậm chí tôi còn cười nữa. Tôi cười không phải vì cần thiết phải như vậy, mà chỉ vì tôi muốn, tôi cảm thấy có nhu cầu như vậy. Chẳng ai kể chuyện tiểu lâm về những cô gái bị hiếp dâm, hay về những người bị ung thư, chẳng ai ra lệnh cho tôi phải ra phòng phục bên cạnh khi tôi muốn ăn cái gì đó, tôi chẳng phải bưng cà phê với bánh ngọt cho ai, hay dọn những bãi nôn trên sàn nhà vì khách hàng cảm thấy khó chịu.

Tôi chỉ đợi cho đến khi khuôn mặt tôi trở lại, khuôn mặt thật của tôi, khuôn mặt duy nhất.

Tôi quan sát trong cửa kính, tôi quan sát trong gương ô tô. Tôi liếc nhìn những ô cửa trưng

bày hàng, tôi đợi cho đến lúc cái giai đoạn không mấy triển vọng này qua đi.

Tôi ước gì có ai đó cầm cọ và vẽ mặt cho tôi từ đầu.

Từ đầu đến cuối.

Kỳ học kết thúc, mùa thi bắt đầu. Sinh viên hoàn thành các bức vẽ. Tôi khỏa thân trong phiên bản bút chì trong hơn chục phương án để chọn. Tôi tìm khuôn mặt mình.

- Cảm ơn chị.

- Tôi cũng cảm ơn mọi người.

- Chúng tôi sẽ gọi cho chị.

Tôi cười và biết là họ sẽ chẳng gọi đâu. Bởi kể cả nếu họ có muốn thì cũng không thể. Vì đã không thể gọi cho tôi được nữa rồi.

Tôi lại nôn ra những lời dễ thương của mình, nụ cười của mình và lời chào tạm biệt lễ phép.

Tôi thấy vui. Tôi thấy rất vui.

Tôi mặc váy áo sau tấm bình phong.

Với tôi thế nào cũng được. Thế nào cũng được.

Tôi ra phòng tắm. Rửa mặt, tôi nhìn vào gương, và không thấy mặt đâu.

Tôi đưa đầu vào chậu rửa và nhúng ướt tóc. Lại một lần nữa tôi cảm ơn tất cả mọi người và chào tạm biệt. Như mẹ vẫn thường dạy tôi. Con phải chào tạm biệt thật lễ phép. Con chào các bác đi. Con thơm cô đi, con ôm hôn cậu đi.

Tôi ra ngoài sương giá. Gió thổi thẳng vào mặt tôi, tuyết lạnh tuyết vời, và tôi cười một mình. Tôi đi xuống ga tàu ngầm, tôi nghe tiếng tàu chạy, tôi hít mùi đồ ăn Thổ. Một cậu trai đứng sát tường. Một thằng bé thì đứng hơn. Có lẽ độ mười bốn gì đó. Mắt khép hờ, đầu rũ xuống ngực, người mềm mại, vô cảm. Cậu bé nhập vào bê tông, như một vết ướt nước tiểu. Còn tôi ghen với cậu bé vì cái trạng thái thần thánh ấy. Một gã đàn ông trạc bốn mươi mặc áo khoác da ngồi xuống cạnh thằng bé, đưa cho nó điếu thuốc lá, thằng bé không động tĩnh gì, gã kia nhấc nó lên, lắc. Gã nói:

- Mẹ kiếp, giữ cho thẳng nào.

Giữ cho thẳng. Vì tất cả mọi người trên mặt đất này đều phải giữ cho thẳng. Kẻ nào bắt đầu nghiêng ngả, thì tại thời điểm ấy, kẻ đó thua trận.

Mưa ngấm vào tôi.

Tôi nhìn mình trong quầy trưng bày của cửa hiệu, tụi manequin xinh đẹp trong những bộ đồ và những chiếc áo khoác đẹp để có gắn hàng chữ hàng đã bán nhìn tôi.

Chúng cũng không có mặt, hoàn toàn như tôi vậy. Chỉ có điều chúng được mặc những bộ đồ ấm áp, còn tôi thì đi giày thủng ướt và bùn bắn lên đến tận đầu gối.

Bên cạnh chúng, trông tôi thật kinh khủng, như thể tôi bị ai đó cưỡng hiếp, như thể tôi bị thế giới cưỡng hiếp. Rồi để tôi bị cưỡng hiếp như vậy ở trung tâm thành phố, một mình với cửa

hiệu sáng rực rỡ.

Tôi cũng muốn giống như cậu bé kia tan vào hè phố, chìm vào bê tông và không bao giờ trời lên nữa. Đầu tôi có những vết bẩn và vi trùng, và tôi chỉ nghe thấy dừng tin, dừng tin...

Còn họ mặc quần jeans hàng hiệu của Tàu, mặc những bộ đồ sexy Hàn Quốc, xoa kem chứa bào thai nghiền nát và cười với tôi. Họ, những người biết cái gì có lợi cho sức khỏe và sáng sáng thải ra loại súp nghèo calo, bánh mì ăn kiêng, bơ không chứa cholesterol và jambon từ loại thịt được giết mổ một cách nhân đạo. Họ dùng loại cà phê không chứa cafein và thuốc chống táo bón. Còn tôi thì nhìn họ và tôi biết rằng sẽ có một lúc nào đó tôi cũng sẽ được như thế.

Đẹp, với khuôn mặt nhẵn nhụi từ photoshop, với đôi chân tẩy sạch lông bằng phương pháp hiện đại nhất, tóc duỗi thẳng ở tiệm nhà tạo mẫu tóc. Tôi cảm nhận được sự ấm áp vô tư và an toàn dội lên mình như thế nào.

Tôi biết là mình phải giữ cho thẳng. Rồi mình sẽ tìm được một việc làm tốt, sẽ làm quen được với một người nào đó, có một người chồng bình thường và có con với anh ta, có người trả hộ mình tiền điện, điện thoại và ga.

Tôi sẽ đồng ý tất cả, không đụng chạm đến những đề tài tế nhị trong bữa ăn, chờ đợi cho tới khuya, thứ Bảy Chủ nhật ra vườn cùng bố mẹ chồng. Tôi sẽ luôn luôn ướt và sẵn sàng, tôi sẽ để người ta lấy dây điện trói vào giường, không ghen với việc ngoại tình, tôi sẽ tha thứ tất cả, sẽ chung thủy, đẹp và biết phục tùng. Tôi sẽ nhảy căng lên vì bất cứ chuyện gì. Tôi sẽ nhảy như một con kangaroo.

Chất thải của tôi sẽ thơm và hồng như ngôi nhà cho *barbie*.

Tôi sẽ thú nhận tất cả những lần quan hệ trước và sau hôn nhân, tôi sẽ hợp pháp hóa mối quan hệ của mình ngoài ủy ban, tôi sẽ hợp pháp hóa mình, tôi sẽ ghi lại số lượng và cường độ những cực khoái đỉnh điểm mà mình đã trải qua trong năm, tôi sẽ đóng thuế và sẽ quyết toán mọi suy nghĩ không lành mạnh, tôi sẽ đi kiện những giấc mơ bệnh hoạn của mình, tôi sẽ mang cái đầu đang ấp ủ khát vọng chạy trốn đi sửa chữa.

Tôi sẽ nhớ nằm lòng số chứng minh nhân dân, mã số thuế và, tôi sẽ học làm há cảo, tôi sẽ mua bàn là về là ủi phẳng tất tậ. Tôi sẽ là ủi thậm chí cả nét lịch lãm trên khuôn mặt mình và sau đó cho nó vào hộp cất lên giá. Sàn nhà sẽ bóng loáng và tóc tôi cũng thế, còn hơi thở của tôi sẽ tinh khôi như làn gió ban mai.

Sau đó tôi sẽ cười thật xinh và lễ phép chào tạm biệt.

Những tấm quảng cáo lớn bất động, tụi manequin, những hàm răng trắng, những khuôn mặt mãn nguyện nhìn tôi. Một khi chúng có thể hạnh phúc thì tôi cũng có thể. Rồi tôi sẽ cho tất cả các người biết. Tôi sẽ cho các người biết rồi sẽ như thế nào.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra một điều gì đó. Nụ cười thân thiện của những khuôn mặt đẹp trên các tấm quảng cáo biến thành sự nhăn nhó coi thường đầy nhạo báng.

Tôi cảm thấy dòng nước tiểu âm ẩm đang chảy dọc theo đùi non.

Chúng vẫn nhìn tôi.

Đừng tin chúng, đừng tin – trong đầu tôi vang lên...

Quần lót của tôi ướt, quần dài cũng ướt.

Tôi cố gắng giữ thẳng người và nghĩ thầm: không sao.

Không sao. Sẽ vẫn bình thường. Sẽ vẫn ... Vẫn...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[\[1\]](#) Hăng đồ nội thất nổi tiếng thế giới, của Thụy Điển